

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy
pdf\Green_Simon_R-Nocni_strana_07-Ucinene_peklo.pdb

PDB Name: C:\Huda__NEW\!!__Knihy\Green\G
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.8.2007
Modification Date: 3.8.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Simon R. Green
Učiněné peklo
Série Noční strana – díl č. 7

Eleanor se otočila ke mně a silou vůle potlačila vztek, který se jí zračil v obličeji. V příštím okamžiku už byla zase samý úsměv a šarm. „Johne, potřebujeme, abyste pro nás něco udělal.“

„Nejprve zapni bezpečnostní pole,“ přerušil ji William.

„V tomhle rámusu nás nikdo neuslyší,“ odpověděla Eleanor, „a osobního pole by si někdo všiml.“

„Tohle není věc, u které si můžeme dovolit riskovat,“ namítl William. „Raději ať nás někdo podezřívá, než aby všichni věděli.“

„No tak dobře, dobře!“

Nenápadně se kolem sebe rozhlédla a pak vytáhla malý amulet z vyřezávané kosti. Sevrěla ho v pěsti, zamumlala aktivační kouzlo a najednou všechen okolní hluk utichl. Polem nepronikl ani hlásek; předpokládal jsem, že dovnitř ani ven. Naše soukromí tak bylo zajištěno. Dokud si toho někdo nevšimne. Zvědavě jsem se podíval na Williama a Eleanor a oni mi pohled vrátili s výrazem zoufalého odhodlání ve tváři. Najednou jsem věděl, o co mne chtějí požádat, a že to s Melissou nemá vůbec nic společného.

„Kolik by stálo,“ řekla Eleanor opatrně, „abyste pro nás zabil našeho otce?“

Za tmou jdeme jak za svým snem.

1

Dalo by se říct, že jsem řídil svůj vůz dlouhou úzkou cestou, klikatící se prvotním pralesem, který obklopuje Griffinovu síň. Až na to, že to ve skutečnosti nebyl můj vůz a já jsem ho doopravdy neřídil. Abych udělal dojem na klienta, vypůjčil jsem si futuristické auto Mrtvého chlapce. Je to dlouhá stříbrná střela s mnoha báječnými rysy a na Noční stranu se dostala skrz časový skluz. Auto adoptovalo Mrtvého chlapce jako svého majitele a příležitostného řidiče. Mám silný dojem, že v tom směru neměl příliš na výběr. Já jsem jen seděl za volantem, četl jsem si zprávy na displeji a nechal jsem ho, aby se řídilo samo. Stejně má pravděpodobně rychlejší reakce než já. Nebyl jsem tak hloupý, abych sahal na řízení; když jsem posledně jen tak ze zvyku položil ruce na volant, dostal jsem varovnou elektrickou ránu. Griffinova síň stojí na vrcholu kopce, uprostřed rozsáhlých pozemků obehnaných vysokými kamennými zdmi a střežených nejmodernějšími elektronickými a magickými prostředky. Mohutné brány z kované oceli jsou zaručeně neproniknutelné, pokud jste nebyli pozváni, a mohou vás proměnit v kámen, už jen když nešetrně stisknete tlačítko zvonku. Sama Griffinova síň stojí na Noční straně, ale nepatří k ní. Griffinova rodina si váží soukromí a dokáže si ho zajistit bez ohledu na to, koho přitom musí zahrnout, zmrazit nebo zavraždit. Jen těm nejmocnějším a nejprivilegovanějším se dostalo cti navštívit je v jejich sídle. Jejich příležitostné večírky jsou nejhonosnější a nejokázalejší na Noční straně, jen pro tu nejvyšší společnost, a nejste nikdo, pokud jste neobdrželi pozvánku na ně nejméně týden dopředu. Já jsem tam nikdy dřív nebyl. Přes všechno, co se o mně povídalo. Nejsem dost důležitý, aby si mě Griffinovi všimli, tedy až doposud. Až když ode mne potřebovali něco, co pro ně nikdo jiný nemohl udělat. Zajímalo by mě, kdo nebo co se ztratilo tak důkladně a tak definitivně, že to ani někdo tak mocný jako Griffinové nedokázal se všemi svými možnostmi získat zpět.

To, co kdysi bývalo nádhernou zahradou, rozkládající se na svazích kopce, bylo už před mnoha staletími ponecháno samo sobě a nakonec úplně opuštěno. Pročez jsem se ocitl v tropické džungli rozličné nepřirozené vegetace, zahrnující i rostlinné druhy tak staré, že už byly všude mimo Noční stranu dávno prohlášeny za vyhynulé, a jiné, které sem zase byly zjevně zavezeny z jiných dimenzí. Hluboký temný prales stromů tyčících se k nebi a zmutovaného houští se těsně svíral kolem jediné úzké cestičky, jež vedla skrze něj. Stromy rostly dost vysoko, aby úplně zakryly hvězdnou noční oblohu, a natahovaly se nad cestičku, takže jejich propletené větve vytvářely jakousi klenbu nebo tunel, kterým jsem ujížděl hlouběji a hlouběji do srdce temnoty.

Slyšel jsem, že kopec a Síň povstaly v jedné jediné noci... Jenže o Jeremiáši Griffinovi se toho napovídá spousta. Reflektory auta zářily jasně jako slunce, ale vypadalo to, že ani silná umělá světla vůbec nedokážou proniknout hluboko do hustého zeleného porostu po obou stranách cesty. Mezi stromy poletovala zrnka pylu velká jako tenisáky a zeleně a modře fosforeskovala. Tu a tam některé vybuchlo v impozantním ohňostroji a osvětlilo úzkou cestičku i temnotu pod příkrovem vegetace oslnivým zábleskem.

Některé z rostlin se za mým autem hladce klouzajícím kolem zvědavě otáčely.

Byly tam stromy s kmeny silnými jako dům; jejich tmavá, skvrnitá kůra se v nejistém světle vlhce leskla. Těžké, napuštělé listy rudé jako krev pomalu pulzovaly na prohnutých větvích. Zhlédl jsem obří květy pestré jako Technicolor, s okvětními lístky tlustými a dužnatými jako rozkládající se maso. Nad úzkou cestou visely šlahouny popínavých rostlin jako perličkový závěs a chvěly se jako spící hadi. Tu a tam o jejich konce zavádilo nějaké drobné prchající zvíře a ony je bleskově omotaly a odtáhly vřetstíci a zoufale se vzpírající do temnoty nahoře. Jejich křik ale vždycky rychle utichl a pak už jen na zem chvíli kapala krev. Listnaté masy s purpurovými květy místo očí a věnci trnů místo zubů se plížily po pěšinkách, zastavovaly se na samotném okraji cesty a vzdorně trásly svými těžkými těly, jako kdyby chtěly protestovat proti invazi světla do jejich temného království.

Nechtěl bych u Griffinů dělat zahradníka. Prořezávat nejspíš musel chodit vyzbrojený elektrickým bičem a plamenometem. V jednu chvíli se mi zdálo, že jsem z okna vozu zhlédl na kraji cesty něco, co mohl být zahradník opírající se trpělivě o dřevěné hrábě. Vypadal, jako by byl pokrytý zeleným listím.

Cesta se přede mnou zvedala a jak jsem se blížil k vrcholku a Griffinově síni, byla stále strmější. Prales byl plný zlověstných zvuků, hlubokého vrčení a syčivého šelestění, tu a tam vystřídáného zdušeným výkřikem. Všechno v porostu se pomalu pohybovalo, vrtělo a protahovalo, jako by to nevídaný vetřelec probudil z dlouhého spánku. Já jsem byl samozřejmě v bezpečí. Přijel jsem na osobní pozvání samotného Jeremiáše Griffina. Měl jsem aktuální přístupové heslo. Ale stejně jsem se bezpečně necítil. Okna automobilu byla pevně zavřená a měl vestavěno víc zbraní, než mají některá vojska, ale stejně jsem si nepřipadal v bezpečí. Být pouhým pasažérem ve mně vzbuzovalo pocit... bezmoci.

Raději se bráním sám, než abych spoléhal na někoho jiného. Věřím víc svým vlastním schopnostem.

Náhle doprostřed cesty spadla těžká masa trnitých lián a rozprostřela se, aby mi zablokovala cestu. Nebyl čas zpomalit, natož zastavit, a živá bariéra vypadala dost kompaktní na to, aby zastavila rozjetý tank. Zapřel jsem se proti nárazu, ale z masky vozu vyjela doslova v posledním okamžiku svištěcí kotoučová pila. Plnou rychlostí jsme udeřili do trnité masy a pila ji v mžiku roztrhala na kusy, odhazujíc zelené dužnaté cuky na všechny strany. Mnohé z nich sebou ještě cukaly. Velká zelená věc divoce zavřeštěla a její trnité úponky bezmocně sjely po pancéřových bocích auta, které vzápětí vyjelo na její druhé straně.

V příštím okamžiku nám zahradily cestu dlouhé, kroutící se větve. Jedna z nich, která na to byla dost velká, nás popadla a zvedla vzhůru. Kotoučová pila zajela zpátky do svého lůžka a místo ní se objevilo plamenometné dvojče.

Ozvalo se zaburácení a plameny se zakously do větví, oslnivě jasné a čisté proti okolní temnotě. Silné větve sebou křečovitě zaškubaly a otráslly se, pak se od auta spěšně stáhly. Ujížděli jsme dál škvírou, která se před námi otevřela, zatímco za námi hořící větve tloukly vši silou o zem na cestičce, jak se snažily ubít plameny, které je stravovaly.

Nic jiného nás už neobtěžovalo. Vlastně to teď vypadalo, jako kdyby se před námi vegetace vyděšeně stahovala.

Ke Griffinově síni mi pořád ještě zbýval velký kus cesty, která stále stoupala, byla čím dál strmější a kroutila se jako had. Byl jsem už vysoko nad neony ozářenými ulicemi Noční strany a malými lidičkami, kteří tam žili. Cítil jsem se, jako kdybych zdolával výšiny hory Olymp, abych se na ní setkal s bohy, což byl patrně docela trefný přírůbek. Síň stála na samotném vrcholu své vlastní hory a Griffinové odtamtud shlíželi na Noční stranu, jako by byla jejich osobním majetkem. Jako kdyby jim patřilo všechno, na co padl jejich zrak. A pokud Jeremiášovi Griffinovi něco z Noční strany a všech, kdo v ní žijí, nepatřilo, pak to rozhodně nebylo proto, že by nechtěl nebo se o to dost nesnažil.

V minulosti jej Autority držely na uzdě, ale teď byly všechny mrtvé, takže byla v tom směru budoucnost otevřená.

Někdo musel Noční stranu řídit a starat se, aby do sebe všechno dokonale zapadalo, a těžko se na to někdo hodil lépe než Jeremiáš Griffin, nesmrtelný.

Mně osobně je dokonale jedno, kdo Noční stranu řídí nebo si o sobě myslí, že to dělá. Byl jsem tady výhradně proto, že si mě zavolał sám pán domu. Což by pro mě byla obrovská čest, kdybych na takové věci dal, jenomže já na ně většinou nedám. Samozřejmě, tak význačný člověk se nemohl prostě spojit s mou kanceláří a domluvit si s mou sekretářkou schůzku. Ne. Dozvěděl jsem se o tom tak, že se mi v hlavě náhle rozezněl hlas, který hřmál: Tady Jeremiáš Griffin. Potřebuji vás, Johne Taylore.

„Zatraceně, ztlumte hlasitost!“ zaječel jsem a vysloužil jsem si tak pozornost ostatních lidí na ulici. „Ani sám Hospodin by takhle neřval, a to ani kdyby se chystal Jeho druhý příchod a on nabízel místenky do první řady. A vy přece nejste Bůh, nebo snad ano? Byl jsem hodný. Většinou.“

Následovala odmlka a pak se ozval už mnohem tišší hlas: Tady Jeremiáš Griffin. Potřebuji vás, Johne Taylore.

„To už je lepší,“ řekl jsem. „A teď mi řekněte, jak jste se dostal k tomuhle číslu? Moje hlava by rozhodně neměla být ve veřejném seznamu.“

Přijďte do Griffinovy síně. Mám pro vás práci.

„A co z toho budu mít já?“

Nastala mnohem delší odmlka. Lidé jako Jeremiáš Griffin nejsou na otázky zvyklí, zvláště když už se snížil k tomu, že vás osloví osobně.

Mohl bych vás zabít.

Zasmál jsem se. Lidé (a nejen oni) se mě snažili zabít, co moje paměť sahá, a já jsem pořád ještě tady, zatímco většina z nich ne. K mému překvapení se i hlas v mé hlavě zasmál.

Dobře. Slyšel jsem, že nepatříte k těm, kteří se nechají zastrašit nebo vydírat. A právě takového muže potřebuji. Přijďte do Griffinovy síně, Johne Taylore, a dostanete víc peněz, než byste si dokázal představit v tom nejděsivějším snu.

Samozřejmě že jsem se tam vydal. Žádný jiný případ jsem neměl a ten balík, co mi zaplatil Vatikán za nalezení Nesvatého grálu, už byl skoro pryč. O Griffinovi, pověstném nesmrtelném muži, jsem už slyšel – jako všichni na Noční straně – ale nikdy jsem se nepohyboval ve společenských kruzích, kde bych se s ním mohl osobně setkat. Jeremiáš Griffin byl velice bohatý a slavný muž a byl takový už po staletí.

Všichni Griffinové byli nesmrtelní a těch už mnoho nezůstalo, dokonce ani na Noční straně ne. Jeremiáš byl první a nejstarší, i když nikdo ve skutečnosti nevěděl, jak starý vlastně je. Byl odporně bohatý a nepředstavitelně mocný. Vlastnil velkou část Noční strany a patřilo mu mnoho podniků, které na ní působily. A vždycky byl nakloněn tomu ovládnout Noční stranu celou a udělat si z ní svoje soukromé království. Nikdy však nepatřil k Autoritám, těm šedivým mužům bez tváře, kteří dříve řídili Noční stranu z bezpečné vzdálenosti. Ti se proti němu stavěli, kdekoliv to šlo, překáželi mu v podnikání a obchodování, drželi ho na uzdě... protože když se to vzalo kolem a kolem, pro ně byl jen exemplářem oblodáří, které oni provozovali déle, než byl na světě.

Jenomže teď byli pryč. Možná že Griffinův čas konečně nastal. Většinu Noční strany by to bylo jedno – lidé tu měli příliš mnoho práce s nekonečnou honbou za vlastním zatracením či vykoupením, za svými vášněmi a rozkošemi, které se daly objevit jen v pokoutních barech a klubech pouze pro zvané na Noční straně.

Nikdo vlastně skutečně nevěděl, jak se Jeremiáš Griffin stal nesmrtelným. Kolovaly o tom historky – historky kolují vždycky – ale nikdo nevěděl nic jistě. Nebyl božstvo, upír ani čaroděj. V žilách mu neproudila andělská ani ďábelská krev. Byl to prostě chlápek, který žil už stovky let a stovky let měl stále ještě před sebou. Byl dost bohatý a mocný, aby nebylo snadné ho zabít. Griffinova minulost a pravá povaha byly tajemstvím údajně i pro zbytek jeho rodiny a on se usilovně snažil, aby tomu tak zůstalo i nadále. Viděl jsem useknuté hlavy investigativních žurnalistů naražené na bodce nad hlavní bránou, když jsem ji projížděl. Některé z nich pořád ještě křičely.

Pralesní zahrada najednou končila nízkou kamennou zídou obklopující velké otevřené nádvoří před Griffinovou síní. Šešestící vegetace dosahovala skoro až ke zdi, ale těsně před ní končila, aniž se jí doopravdy dotýkala. Do světlého kamene byly vytesány dlouhé řady zvláštních symbolů.

Auto budoucnosti projelo jedinou přístupovou cestou na nádvoří, přičemž se před ním brána z jemného stříbrného filigránu sama otevřela a za ním se zase zavřela. Auto opsalo široký oblouk, jeho pneumatiky zaskřípěly na šterku, a zastavilo se těsně před hlavním vchodem. Dveře na straně řidiče se otevřely a já jsem vystoupil. Okamžitě se za mnou zase zabouchly a zamkly. Ani jsem se mu nedivil. Na Griffinově síni nebylo nic ani vzdáleně pohostinného nebo přátelského.

Opřel jsem se o auto a beze spěchu jsem se rozhlédl kolem sebe. Za nízkou kamennou zídou se tísnila džungle, která se vypínala proti ní i nad ní. Kdykoliv se nějaká část bující vegetace dotkla krémově šedého kamene, okamžitě uschla a odpadla, ale prales, hnaný pomalou tvrdohlavostí vlastní rostlinám, neváhal obětovat další a další kousky sebe sama v naději, že se mu přece jen podaří nalézt slabé místo. Zjevně čekal na svůj den, jakkoliv vzdálený v budoucnosti, kdy zídka konečně padne a džungle pohltí Griffinovu síň i se všemi, kdo v ní žijí. I ona je nesmrtelná a k tomu obdařená nekonečnou trpělivostí.

Sama Síň byla obrovská, rozlehlá a ve stříbřitém světle měsíce dominujícího obloze Noční strany tajemně zlověstná.

Všechna její početná okna zářila do okolní temnoty. Celkový dojem mohl být impozantní, ale jednotlivá okna byla vysoká a úzká jako přivřené oči zlosyna. Hlavní dveře byly vyrobeny z nějakého nepřírodního černého dřeva, které jsem nepoznával. Vypadaly dost pevně, aby zadržely útočícího nosorožce.

Nechal jsem svůj pohled klouzat po několika podlažích. Tolik jasné osvětlených oken a v žádném obličej, který by vyhlížel ven. Po střeše se v šeru mezi beztvary štíty a lomenicemi pohybovaly nezřetelné postavy. Chrlice začínaly být neklidné. Dokud nezačnou házet věci... chrlice se vyznačují sklony k fekálnímu humoru a skvělou muškou.

Zhluboka jsem se nadechl, odstrčil jsem se od automobilu budoucnosti a zamířil jsem k hlavnímu vchodu, jako kdybych neměl na světě jedinou starost. Na Noční straně nikdy nedávejte najevo strach, jinak vás někdo nebo něco rychle převálcuje.

O auto Mrtvého chlapce jsem si starosti dělat nemusel. To se o sebe dokázalo postarat.

Cestička vedoucí k hlavnímu vchodu byla osvětlená japonskými papírovými lampičkami na dlouhých tyčích; každý byl ozdobený jiným ječícím obličejem chránícím před zlými duchy. Několik jsem si jich zblízka pořádně prohlédl, ale žádný jsem nepoznal. Když jsem se blížil ke dveřím, uvědomil jsem si, že navzdory pověstnému stáří Griffinovy síně je její fasáda stále jako nová, plastiky zřetelné a čisté a kamenická práce nepoznamenána časem, erozí ani nepřízní počasí. Podle toho, jak vyhlížela, mohla být ta obří budova postavená včera. Griffinova síň byla stejně jako rodina, která v ní přebývala, nesmrtelná, nedotčená a neměnná.

Zastavil jsem se přede dveřmi a zřetelně jsem vyslovil přístupové heslo, které jsem dostal, a teprve pak jsem se chopil starodávného klepadla. Jeho zvuk se za dveřmi rozléhal ozvěnou svědčící o obrovských prostorách. Dveře mě nechaly nějaký čas čekat a pak se hladce a nehlučně otevřely. Za nimi stál majordomus, který si mě měřil vážným pohledem. Musel to být majordomus. Pouze majordomus se na vás dokáže dívat spatra a přitom zůstat zdvořilý a úslužný. Myslím, že se to učí hned první den školy pro majordomy. Na světě není větších snobů, než jsou sluhové v zajištěném postavení.

„Jsem John Taylor,“ představil jsem se.

„Samozřejmě že jste, pane.“

„Jeremiáš Griffin mne očekává.“

„Ano, pane. Vstupte.“

Poodstoupil dost na to, abych se kolem něj mohl protáhnout, čímž mi poskytl příležitost, abych mu šlápl na nohu v pečlivě vycištěné botě. Potom za mnou zavřel a udělal hlavou něco, co byla skoro úklona, ale ne docela.

„Mám zavolat komorníka, aby vám vzal trenčkot, pane? Mohli bychom vám ho vyčistit.“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Ten chodí všude se mnou. Beze mne je úplně ztracený.“

„Jistě, pane. Já jsem Hobbes, majordomus Griffinovy rodiny. Kdybyste se obtěžoval mne následovat, zavedu vás ke svému pánovi.“

„Tak do toho,“ odpověděl jsem.

Hobbes mne vedl obrovskou vstupní halou a pak dlouhou chodbou; kráčet s vystrčenou bradou a vzpřímený, jako kdyby spolkl pravítko, a ani se neobtěžoval ohlédnout, jestli jdu doopravdy za ním. Patrně ho vůbec nenapadlo, že bych třeba taky nemusel. Tak jsem se loudal několik kroků za ním, ruce okázale vražené v kapsách pláště. Časem se naučíte užívat si i malých vítězství. Chodba byla dost velká, aby ji mohl projíždět vlak, a osvětlovala ji teple zlatavá záře, která jako by vycházela odnikud a odevšad zároveň. Typické nadpřirozené chodbové osvětlení. Pořádně jsem si to tam prohlédl a přitom jsem si dával dobrý pozor, aby to nevypadalo, že si od Hobbese nechávám diktovat tempo. Skutečně mě to zajímalo. Není mnoho těch, kteří měli příležitost prohlédnout si Griffinovu síň zevnitř, a většina z nich je natolik diskrétní a chápavá, že o tom, co viděli, nikomu nevyprávějí. To já jsem podobnými omezeními nikdy netrpěl. Byl jsem si docela jistý, že bych si mohl vydělat okrouhlou sumičku, kdybych prodal podrobný popis do rubriky Životní styl Night Times.

Ale... musím říct, že to, co jsem viděl, na mě nijak zvlášť velký dojem neudělalo. Chodba byla velká, to ano, ale dříve nebo později se okouká. Lesklá dřevěná podlaha byla důkladně navoskovaná a vyblýskaná, stěny pestře vymalované a vysoký strop zdobený sérií vkusných fresek... ale nikde nestála žádná brnění, starožitný nábytek ani vzácná umělecká díla. Byla to jenom hodně dlouhá chodba, jejíž stěny pokrývaly nekonečné řady portrétů. Všechny zobrazovaly Jeremiáše Griffina a jeho ženu Mariah podle módy a stylu uplynulých staletí. Stovky let staré obrazy oslavující dvojici lidí, kteří nejspíš byli ještě starší. Od formálně stylizovaných portrétů, na kterých měli oba vážné, zachmuřené výrazy, přes tucty králů a ještě více zákonodárců, od Stuartovské Restaurace po Edwardovskou dobu a dál. Některé byly od tak slavných umělců, že jsem je poznal i já.

Rembrandta jsem obdivoval tak dlouho, až se Hobbes vrátil, postával za mnou a významně si odkašlával. Otočil jsem se, abych se na něho pořádně podíval. Hobbes byl skutečně archetypem majordoma, přísný a strohý ve svém černobílém viktoriánském oděvu. Vlasy měl černé jako havraní křídla a totéž platilo o jeho očích, zatímco jeho pevně sevřená ústa byla tak bledá, že skoro žádnou barvu neměla. Měl výrazně vystouplé kosti v obličejí a dlouhou, špičatou bradu, kterou by se daly tahat okurky z láhve. Mohl by vypadat komicky, jako anachronismus v dnešní moderní době, kdyby se za jeho arogantní servilitou neskrývala utajovaná síla, kterou byl připraven kdykoliv použít ve službách svého pána. Hobbes... byl strašidelný velice zneklidňujícím způsobem.

Bylo vám jasné, že on bude tou osobou, která se vám při formální večeři nakloní přes rameno, aby vám hlasitě oznámila, že používáte nesprávnou vidličku. Také byl neustále připraven vyprovodit vás z domu, patrně s jedním nebo dvěma zlomenými údy, pokud byste vzbudili nelibost jeho pána a vládce. V duchu jsem si poznamenal, abych se k němu v žádném případě neotáčel zády a nezdržoval se s fair play, kdyby se situace nevyvinula dobře a došlo k boji.

„Jestli jste už hotov, pane...?“ Věta vyzněla jako nevyslovená hrozba.

„Povězte mi něco o Jeremiášovi,“ řekl jsem a ani jsem se nehnul, jen aby nebylo po jeho. „Pracujete pro něj dlouho?“

„Mám tu čest sloužit rodině Griffinů už mnoho let, pane. Ale jistě pochopíte, že nemohu probírat jejich záležitosti s návštěvníky, ať už jsou jakkoliv... známí.“

„Líbí se mi vaše zahrada,“ řekl jsem. „Je velice... živá.“ „Děláme, co je v našich silách. Tudy, pane.“ Bylo ztraceno zřejmé, že z něj nevytáhnou vůbec nic, tak jsem vyrazil svižnou chůzí naznačeným směrem a on měl co dělat, aby se mnou udržel krok. Nakonec se mu ale znovu podařilo dostat do čela a tiše klouzal dva kroky přede mnou. Na tak velkého muže byl až příliš tichý. Měl jsem nutkání vypláznout jazyk na jeho záda, ale nějak jsem věděl, že by o tom věděl a bylo by mu to jedno. Tak jsem se spokojil s tím, že jsem se znovu začal loudat a přitom jsem se snažil, abych na naleštěné podlaze zanechal co nejvíc šmouh. Tu a tam se z vedlejších chodeb vynořovali jiní sluhové, všichni navlečení do černobílých viktoriánských livrů, a pokaždé okamžitě znehybněli a uctivě počkali, až Hobbes projde, než znovu vyrazili za svými záležitostmi. Až na to, že... uctivě nebylo to správné slovo. Ne, byli spíš vyděšení. Všichni. Jak jsem kráčet chodbou, Jeremiáš a Mariah Griffinovi na mne dál shlíželi z obou stěn. Šaty, účesy a pozadí se měnilo, ale oni zůstávali stále stejní. Dvě tvrdé, neústupné tváře s neústupnými pohledy. Viděl jsem už portréty králů a královen ve vši jejich okázalé nádheře, co vypadaly méně vznešeně a sebevědomě. Když jsem v závěsu za Hobbesem konečně dorazil na konec chodby, obrazy nahradily fotografie, od vybledlých sépiových hnědých snímků až po nejnovější digitální kvalitu. A poprvé se objevili i Griffinovi potomci, William a Eleanor. Nejprve jako děti, pak jako dospělí, opět stejní a nemění, zatímco se móda a svět kolem nich vyvíjely. Obě děti měly výrazné rysy svých rodičů, avšak jejich charakter se na ně nepřenesl. Vypadaly... změkčile, rozmazleně. Slabě. Nešťastně.

Na konci chodby zahrnul Hobbes ostře doprava, a když jsem ho následoval za roh, ocitl jsem se v jiné chodbě, jejíž stěny zdobily pro změnu trofeje z loví. Zvířecí hlavy na mne shlížely a šklebily se z plaket upevněných na zdech, vycpané a se skleněnými očima, které mne neustále sledovaly pohledem, jak jsem kráčet chodbou. Byla tam veškerá obvyklá lovná zvěř, lvi, tygři a medvědi a taky jedna jediná liščí hlava, která na mne mrkla, když jsem šel kolem. Hobbesovi jsem se o tom nezmínil. Bylo mi jasné, že by mi o tom neřekl nic, co bych chtěl vědět. Jak jsme kráčeli dlouhou chodbou dál, trofeje se postupně měnily od neobvyklých k nadpřirozeným. Na Noční straně si s povolením nikdo starosti nedělá. Můžete tu lovit, co chcete, za předpokladu, že to dříve nezačne lovit vás.

Viděl jsem tam hlavu jednorožce s jediným dlouhým rohem hrdě trčícím z čela, i když jeho bílá hříva vypadala přes veškerou snahu taxidermisty zplhlá a bez života. O kus dál byla mantichora se znepokojivou směsicí lidských a lvích rysů. Její otevřená tlamu byla plná velkých ostrých zubů a její hříva vypadala, jako by jí nedávno někdo udělal trvalou. A... neuvěřitelně obrovská dračí hlava, která měla od jednoho špičatého ucha k druhému víc jak čtyři metry. Její zlaté oči byly velké jako talíře a ještě jsem neviděl tolik zubů v jediné tlamě. Dračí čenich vyčníval tak daleko do chodby, že jsme se kolem něj museli Hobbes a já protáhnout.

„Vsadím se, že se tu člověk s oprašovátkem pořádně nadře,“ prohodil jsem, protože něco jsem říct musel.

„To já nevím, pane,“ odušil Hobbes.

O několik chodeb a průchodů dál jsme se konečně dostali do konferenční síně. Hobbes krátce zaklepal, otevřel dveře,

pak se postavil stranou a naznačil mi gestem, abych vešel dovnitř. Vkrácel jsem, jako bych tam byl každodenní host, a ani jsem se neohlédl, když jsem uslyšel, jak za mnou majordomus dveře zase zavírá. Konferenční síň byla velká a hlučná, ale první věc, která upoutala mou pozornost, byly tucty televizních obrazovek pokrývající stěnu vlevo a ukazující zpravodajské kanály, obchodní a burzovní informace a nejčerstvější politické události ze všech koutů světa. Všechny žvanily současně. Rámus, který přitom dělaly, byl ohlušující, ale nezdálo se, že by tomu někdo v místnosti věnoval pozornost.

Oči všech se upíraly na samotného velkého šéfa, Jeremiáše Griffina, který seděl v čele dlouhého stolu jako král na svém trůně a se zájmem naslouchal lidem, kteří k němu přicházeli v nepřetržitém proudu se zprávami, hlášení, výtahy a naléhavými, leč velice zdvořilými dotazy. Rojili se kolem něj jako včelí dělnice kolem královny, přicházeli a odcházeli, shlukovali se a přesouvali a neustále při tom soupeřili o Griffinovu pozornost. Zdálo se, že mluví všichni současně, ale Jeremiáš Griffin neměl nejmenší potíže s tím rozhodnout se, s kým chce mluvit a koho si poslechnout. Mužům a ženám kolem sebe stěží věnoval pohled – veškerou pozornost upínal na zprávy, které mu předkládali. Kýval hlavou nebo jí vrtěl, některé papíry si vzal a jiné odmítl, občas zavrčel nějakou poznámku nebo rozkaz a lidé kolem se mohli přetrhnout, aby mu vyhověli, ve tvářích vážný, soustředěný výraz. Všichni byli dokonale a velice nákladně oblečení a podle všeho ještě nákladněji vzdělání, a přesto se chovali spíš jako ti slušové než jako Hobbes. Nikdo z nich mi nevěnoval pozornost, ani když cestou ke dveřím procházeli těsně kolem mě. A Jeremiáš se mým směrem ani nepodíval.

Podle všeho se ode mne očekávalo, že tam budu stát připravený, dokud si mne jeho božstvo neuráčí všimnout. K čertu s tím. Přitáhl jsem si židli a posadil jsem se na ni, pak jsem si dal nohy na stůl. Nijak zvlášť jsem nespěchal a chtěl jsem si nesmrtelného Jeremiáše Griffina pořádně prohlédnout. Byl to velký chlap, ne tlustý, ale prostě velký, s hrudníkem jako sud a širokými rameny. Na sobě měl tmavý oblek šitý na míru, bílou košili a tenkou černou kravatu. Měl výrazný obličej s vystouplými kostmi, studenýma modrýma očima, orlím nosem a ústy, která vypadala, že se příliš často neusmívají. Všechno to rámovala lví hříva šedivých vlasů. Vypadal přesně tak jako na všech svých portrétech už od dob Tudorovců. Připadalo mi, že se k nesmrtelnosti dostal, když už mu bylo hodně přes padesát a věčné mládí nebylo součástí balíčku. Jen přestal stárnout. Seděl velice vzpřímeně, jako kdyby cokoliv jiného bylo známkou slabosti, a těch pár gest, k nimž se snížil, bylo úsporných a rezervovaných. Měl tu bezděčnou, klidnou autoritu, kterou člověk získá jen léty praxe. Budil dojem muže, který vždycky přesně ví, co se chystáte říct, ještě než to řeknete, protože to slyšel už tolikrát předtím. Pořád dokolečka.

Jeho lidé s ním jednali s úctou hraničící s posvátností, spíš jako s papežem než králem. Venku to mohli být bohatí, urození lidé, špičkoví experti ve svých oborech, ale tady byli jen Griffinovými poddanými, což bylo postavení a privilegium, kterého by se nevzdali ani pod pohrůžkou smrti. Protože tady bylo to ohnisko skutečné moci a velkých peněz, kde se každodenně činila všechna skutečně důležitá rozhodnutí a i to nejmenší z nich měnilo chod světa. To, že jste pracovali tady, pro Griffina, znamenalo, že jste na samém vrcholu hromady. Tak dlouho, jak jste se na ní udrželi. Bylo mi jasné, že sem proudí nepřetržitý příliv bystrých mladých lidí. Koneckonců, Griffin nestál o to, aby se někdo z jeho zaměstnanců stal natolik vlivným nebo zkušeným, aby začal ohrožovat jeho pozici.

Jeremiáš Griffin mne nechal ještě nějaký čas čekat a já jsem se začal nudit, což je vždycky nebezpečné. Měl jsem tam jen sedět jako ta panenka v koutě a potit se, abych před rozhovorem s Jeho Veličenstvem patřičně změkkl, ale já se pyšním tím, že málokdy respektuji záměry jiných. Tak jsem se rozhodl způsobit menší rozruch. Koneckonců mám jistou pověst a tu si musím udržovat. Beze spěchu jsem se rozhlížel po konferenční síni a přitom jsem zvažoval různé varianty, když moje oči konečně padly na televizní stěnu.

Použil jsem svoje nadání, abych vyhledal signál měnící kanály a pomocí něj jsem všechny obrazovky přeladil na jednu příšernou show. Objevil jsem ji jednou v noci, když jsem bezmyšlenkovitě přepínal dálkové ovládání (což není na Noční straně, kde chytáme nejenom vysílání z celé planety, ale i z jiných světů a dimenzí, zrovna nejlepší nápad), a pak jsem se musel schovávat za pohovkou, dokud to neskončilo. Hodinka s úchylkami slavných osobností Johna Waterse je ta nejděsivější pornografie, jaká kdy byla vyrobena, a teď tu zářila z tuctů velkoplošných obrazovek najednou. Muži a ženy obklopující Jeremiáše Griffina vzhledli, vedeni nejasným pocitem, že se něco změnilo, a oči jim bezděčně padly na televizory. Pak už věděli, co se změnilo. Někteří začali ječet, jiní zvracet a nakonec se dali na útěk, aby zachránili poslední zbytky vlastní přičetnosti. Existují věci, které by člověk vůbec neměl znát, natož aby je prováděl s losem americkým. Konferenční síň se rychle vyklidila, takže jsem tam zbyl jen já a Jeremiáš Griffin. Krátce pohlédl na obrazovky, odfrkl si a znovu se odvrátil. Nebyl šokovaný ani rozrušený, dokonce to na něj ani neudělalo dojem. Nic z toho, co viděl, pro něho nebylo novinkou.

Mávl rukou a všechny obrazovky okamžitě zhasly. Místnost zaplnilo pozhnané ticho. Griffin na mne přísně pohlédl. Pohodlně jsem se opřel a usmál jsem se na něj. Jeremiáš si povzddechl, potřásl hlavou a vstal. Sundal jsem nohy ze stolu a rovněž jsem vyskočil. Griffinové se nestali nejbohatšími a nejmocnějšími obyvateli Noční strany, aniž by zabili svůj díl nepřátel, často holýma rukama. Zatímco ke mně krácel, zaujal jsem okázale nedbalou pózu (nikdy nedávejte najevo strach, oni ho dokážou vycítit). Zastavil se na délku paže přede mnou. Podle všeho už o mně také slyšel. Mlčky jsme si jeden druhého prohlíželi. Nenabídl jsem mu ruku k potřesení a on mně také ne.

„Věděl jsem, že budete dělat problémy,“ řekl nakonec klidným chladným hlasem. „Dobře. Potřebuji člověka, který dokáže dělat problémy. Takže vy jste ten neblaze proslulý John Taylor. Muž, který se mohl stát králem Noční strany, kdyby o to stál.“

„Nechtěl jsem,“ odpověděl jsem prostě.

„Proč ne?“

To byla dobrá otázka, a tak jsem se nad ní na chvíli zamyslel. „Protože pak už bych to nebyl já. Nikdy jsem netoužil řídit životy jiných. Dost práce mi dá řídit ten svůj. A viděl jsem, jak to dopadá... když moc člověka zkorumpuje.“ Podíval jsem se Griffinovi do jeho ledově modrých očí. „Proč vy chcete řídit Noční stranu, Jeremiáši?“

Krátce se usmál. „Protože je tady. Chlap musí mít nějaký cíl, zvlášť nesmrtelný chlap. Z řízení Noční strany kouká rozhodně víc potíží než užítku, ale je to jediný skutečný cíl, který tu pro člověka s mými ambicemi a nadáním zůstal. Kromě toho, v poslední době se často nudím. Nemám sobě rovného a všichni mi nejnebezpečnější nepřátelé už jsou mrtví. Neustále toužím po nových a nových věcech, které by mě zaměstnávaly a rozptylovaly. Když žijete tak dlouho jako já, není pro vás snadné najít něco doopravdy nového. Proto jsem se rozhodl vybrat si pro tuhle práci vás. Mohu mít kteréhokoliv detektiva nebo vyšetřovatele, na kterého si vzpomenu... ale John Taylor je jen jeden.“

„Vypadá to, že se nenudíte,“ řekl jsem a kývl jsem směrem ke dveřím, kterými utekli jeho lidé.

Opovržlivě si odfrkl. „To nebyla žádná skutečná práce. Jen obyčejná rutina. Důležité je, aby to vypadalo, že jsem zaneprázdněný. Nemůžu si dovolit, aby mě někdo viděl nebo jen podezíral z toho, že jsem slabý a bezradný... žraloci by okamžitě začali kroužit kolem mých aktivit. Nebudoval jsem svoje impérium celá staletí, abych se nakonec díval, jak se hrouští rozbořená smečkou oportunistických šakalů.“

Jeho velké ruce se sevřely v těžké, surové pěsti.

„Proč by si měl někdo myslet, že jste slabý?“ zeptal jsem se opatrně. „Jste přece Griffin, muž, který by měl být králem.“ Zamračil se na mě, ale srdce do toho nevkládalo. Pak si přitáhl židli a sedl si na ni a já jsem se posadil proti němu.

„Moje vnučka Melissa... se ztratila,“ řekl těžce. „Možná byla unesena, možná dokonce zavražděna. Já nevím... a nevědět je tíživé. Zmizela včera, pouhých osmačtyřicet hodin před svými osmnáctými narozeninami.“

„Nějaké známky násilí?“ zeptal jsem se a přitom jsem se snažil, aby to znělo, jako že vím, co dělám. „Myslím zápasu nebo-“

„Ne. Nic takového.“

„V tom případě možná jenom odešla. Znáte mladé...“

„Ne. Za tím je něco víc. Nedávno jsem změnil svou poslední vůli a všechny majetek jsem odkázal Melisse. Síň, peníze, podnik. Zbytek rodiny nedostane vůbec nic. Samozřejmě jsem předpokládal, že se to nikdo nedozví. Věděl jsem o tom jen já sám a rodinný právník, ale ten byl před třemi dny nalezen mrtvý ve své kanceláři, zmasakrovaný. Jeho trezor byl vytržený ze zdi a rozbitý. Jediné, co chybělo, byla kopie mé nové poslední vůle. Krátce poté znal její obsah celý zbytek rodiny. Pak... se začaly zvedat hlasy. Protestovala i Melissa, která do té doby neměla ani tušení, že je mou univerzální dědičkou.“

A teď je pryč. Nedokážu ji vypátrat. Netuším, jak se to mohlo stát. Nevím ani, jak se mohli její únosci dostat do Síň, aniž by je někdo viděl, aniž by je zachytila moje ochranka nebo nejmodernější bezpečnostní systémy, které tady mám. Melissa zmizela beze stop.“

Okamžitě mě napadlo práce někoho zevnitř, ale měl jsem dost duchapřítomnosti, abych si to nechal pro sebe – alespoň prozatím.

„Máte nějakou fotografii své vnučky?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě.“

Podal mi složku obsahující asi půl tuctu lesklých snímků pohlednicového formátu. Melissa Griffinová byla vysoká a štíhlá, s dlouhými světlými vlasy a bledým obličejem zcela prostým jakýchkoliv stop líčení nebo výrazu. Chladně upírala pohled na fotoaparát, jako by to bylo něco, čemu se nedá věřit. Mít obchodní impérium, jí bych je nejspíš nezanechal. Ale možná v sobě ukrývala netušené hlubiny. Jednu fotografii jsem si vybral a strčil jsem si ji do kapsy kabátu.

„Povězte mi něco o zbytku své rodiny,“ řekl jsem. „O těch vyděděných. Kde byli a co zrovna dělali, když Melissa zmizela.“

Jeremiáš se zamračil a pečlivě zvolil slova. „Pokud je mi známo, byli všichni pod dohledem, přímo se mnou nebo s jinými, kteří jsou možná ještě podezřívější. Není obvyklé, že jsou všichni najednou v Síni... Stejně tomu bylo den předtím, když se někdo vloupal do Jarndyceovy kanceláře a zabil ho. Ale já si nemyslím, že by byl podezřelý někdo z rodiny. Nikdo z nich by se proti mně nepostavil. I když všichni skutečně zuřili, že jsem je vynechal ze své poslední vůle.“ Tiše se zachechtal. „Někteří vlastně byli doopravdy zděšení představou, že si budou muset začít sami vydělávat na živobytí.“

„Proč jste je vydědil?“ zeptal jsem se.

„Protože si nikdo z nich moje dědictví nezasloužil! Celé roky jsem se snažil, abych z nich udělal něco pořádného, ale nikdy nemuseli o nic bojovat jako já... Vyrůstali uprostřed blahobytu, a tak měli pocit, že jsou pro něj zrozeni. Nikdo z nich by si nedokázal udržet, co bych mu zanechal! A já jsem nestrávil staletí stavěním impéria z krve, potu a nelidské dřiny, abych se nakonec díval, jak se rozpadá jen proto, že mi potomci nemají žaludek dělat, co je třeba. Melissa... je silná. Jí věřím. Samozřejmě jsem okamžitě najal nového právníka a nechal jsem mu vůli přepsat, nahradit ztracený dokument, ale... z důvodu, který vám nemám v úmyslu vysvětlovat, bude platná, jediné pokud ji Melissa podepíše před svými osmnáctými narozeninami. Jestli to neudělá, nezdědí vůbec nic. Potřebuji, abyste mi ji našel, pane Taylore. Koneckonců, je to vaše práce. Najděte ji a přiveďte mi ji domů před jejími osmnáctými narozeninami. Máte na to skoro čtyřicet hodin.“

„A jestli už je po smrti?“ zeptal jsem se.

„Tomu odmítám věřit,“ prohlásil hlasem zcela bez emocí, zato ostrým jako břitva. „Nikdo by se neodvážil. Všichni vědí, že Melissa je moje favoritka a že bych klidně nechal vypálit celou Noční stranu, abych ji pomstil. Kromě toho, neobjevila se žádná žádost o výkupné ani pokus mne vydírat. Předpokládám, že je možné, že prostě utekla, že se zalekla zodpovědnosti, kterou jsem se na ni chystal vložit. Nikdy se nechtěla angažovat v rodinném podniku... Nebo možná dostala strach, co by jí mohli říct nebo udělat ostatní členové rodiny. Jenomže to by mi nechala vzkaz. Ne, určitě ji odvedli proti její vůli. Tím jsem si jistý.“ „Nějací přátelé, kteří by jí mohli poskytnout útočiště?“ zeptal jsem se, abych ukázal, že se myšlenky na její útěk nemíním jen tak vzdát.

„Skutečných přátel má velice málo a všechny jsem je už velice pečlivě, z povzdálí, prověřil. Vypadá to, že zatím nemají tušení, že zmizela. A tak to i zůstane. Nesmíte to nikomu povědět, pane Taylore. Nemohu si dovolit, aby ostatní viděli, že jsem zranitelný, nebo třeba jen vyvedený z míry.“

„Nemožný případ s nemožnými podmínkami a nemožným termínem,“ prohlásil jsem. „Proč mi ještě nesvážete nohy, když už jste v tom? No dobře, nechtě mě přemýšlet. Nemohla uprchnout z Noční strany, do normálního Londýna?“

„Ne,“ prohlásil okamžitě. „To je nemožné. Nikdo z mé rodiny nemůže opustit Noční stranu.“

„Vždycky se to vrátí zpátky k rodině, že?“ řekl jsem. Chvilí jsem přemýšlel. „Jestli je pořád tady, najdu ji. Ale musíte se připravit na eventualitu, že už je možná po smrti. Zavražděná někým, kdo pracuje pro některého z členů vaší rodiny, aby nemohla dědit, nebo jedním z těch četných nepřátel, které jste si za svou dlouholetou kariéru vyrobil.“

„Najděte mou vnučku,“ řekl Griffin chladným, nevzrušeným hlasem. „A já vám za to zaplatím deset milionů liber. Zjistěte, co se s ní stalo, proč a kdo v tom má prsty.“

Budťo mi ji přiveďte zpátky, nebo mi přineste její tělo a jméno člověka, který to má na svědomí.“

„I kdyby patřil k rodině?“ zeptal jsem se.

„Zejména jestli patří k rodině,“ odpověděl Jeremiáš Griffin.

Přistrčil mi přes stůl kufřík a já jsem ho otevřel. Byl nacpaný bankovkami.

„Jeden milion liber,“ oznámil mi Griffin. „To je jen pro začátek. Určitě budete mít výdaje. Zbytek vám dám, až dostanu Melissu. Souhlasíte, pane Taylore?“

„Ale jistě,“ odpověděl jsem. „Jen jsem musel popadnout dech. Pro vás jsou peníze jenom čísla, že?“

„Takže jsme dohodnutí, pane Taylore?“

„Jsme dohodnutí,“ odpověděl jsem a zavřel jsem kufřík. „Ale chápejte mě, pane Griffine. Najal jste si mne, abych vám zjistil pravdu o tom, co se stalo. Celou pravdu, nejenom ten kousek, který chcete slyšet. A jakmile jednou začnu, nezastavím se, dokud to nedokončím, bez ohledu na to, komu bych tím mohl ublížit. Jakmile mne jednou pustíte z řetězu, už ani vy mne nebudete moci odvolat. Pořád ještě jsme dohodnutí, pane Griffine?“

„Udělejte, co je třeba, abyste našel Melissu,“ řekl Griffin. „Je mi jedno, kdo přitom přijde k úhoně. I kdybych to měl být já sám. Říká se... že máte zvláštní nadání pro nalézání věcí a lidí.“

„To je pravda, mám. Ale nemohu jen zvednout ruku a ukázat prstem na vaši vnučku. Tak to nefunguje. Musím položit konkrétní otázku, abych dostal konkrétní odpověď. Nebo konkrétní místo. Potřebuji vědět, kterým směrem mám hledat, teprve pak můžu použít svoje nadání. A i kdyby selhalo, pořád ještě se mohu uchýlit ke klasickému pátrání.“

Soustředil jsem se, otevřel jsem svoje vnitřní oko, své třetí, soukromé očko, a moje nadání ožilo a ukázalo mi všechno, co bylo v konferenční síni skryté zrakům obyčejných smrtelníků. Po celé místnosti byli duchové, muži i ženy prodlávající na místě svého násilného skonu, lapení v nekonečných smyčkách Času. Jeremiáš se činil. Vzal jsem ho za ruku, aby to viděl také, ale nedal najevo žádné citové pohnutí. Byla tam i jiná stvoření, nelidská, ale tajen procházela, používala naši dimenzi jako stupínek k další. Takoví tu jsou vždycky. A nakonec jsem uviděl Melissu, jak běží přes konferenční síň. Nedokázal jsem určit, jestli utíká před někým nebo za někým. V obličejí měla chladný, soustředěný výraz.

A pak byl můj vnitřní zrak zablokovaný a násilně vypnut silou zvenčí.

Zavrával jsem a divže jsem se nesvalil k zemi. Moje vidění většího světa bylo náhle pryč, zavřelo se přede mnou.

Bojoval jsem s tím a vši silou jsem se snažil své vnitřní oko znovu otevřít, abych mohl Melissu sledovat, ale ke svému úžasu jsem zjistil, že to nejde. Tohle se mi ještě nestalo. O moje nadání mne mohl připravit jen někdo neuvěřitelně mocný, například některá z Mocností nebo Zákonitostí. To by ale znamenalo, že je do toho zapleteno Nebe nebo Peklo a ty by neměly mít moc bezprostředně zasahovat do dění na Noční straně. Jeremiáš mne popadl za rameno, podíval se mi přímo do očí a chtěl vědět, co se stalo, ale já jsem naslouchal něčemu jinému. V konferenční síni jsem náhle cítil přítomnost čehosi, co tu předtím nebylo, čehosi podivného a strašlivého, co se neustále zaostřovalo a snažilo se získat tvar, skrze nějž by se to mohlo projevit. Griffin se kolem sebe ostře rozhlédl. Byl se mnou stále ve fyzickém kontaktu, takže to cítil také.

Teplota v místnosti prudce klesla, až se na oknech objevily ledové květy a na stěnách a stole jinovatka. Ve vzduchu byl cítit mrtvolný zápach. Někde někdo ječel bez konce a někdo jiný zoufale plakal. Něco zlého sem přicházelo z míst, kde sídlí zlo, opovrhlivě snadno se to probíjelo ochranami Síně.

Sáhl jsem do kapsy pláště a vytáhl jsem sáček soli. Nikdy nikam nechodím bez několika užitečných maličkostí.

Co nejrychleji jsem ze soli vysypal kruh kolem sebe a Griffina a zamumlal jsem jistá Slova. Na Noční straně se neudržíte moc dlouho, pokud se nenaučíte provádět základní bezpečnostní opatření velice rychle. Ale duchovní ochrana vás ochrání pouze před duchovními útoky.

Všechny televizní obrazovky najednou explodovaly a zasypaly mne i Griffina střepy jako šrapnely. Chtěl se vrhnout stranou, mimo solný kruh, ale já jsem ho popadl za rameno a zařval jsem mu do ucha, aby zůstal, kde je. Okamžitě se mi vytrhl, ale mlčky přikývl. Kupodivu ani nevypadal vyděšeně, spíše popuzeně. Ohlédl jsem se k rozbitým televizím. Elektronické součástky se plazily ven, doslova se vylévaly v proudu kovu, křemíku a plastu. A z těchto trosek technologie se postupně zhmotnila entita, která na nás zaútočila.

Pomalou se před námi vztyčila, vysoká, výhruzná, tvarem podobná člověku, ale rozhodně ne lidská. Byla to jen neživý konstrukt vyrobený z pokroucených kovových kostí s křemíkovými šlachami, prsty ostrými jako břitvy a plastovým obličejem se žhnoucima očima a ostrými kovovými zuby. Sunul se ke mně a Griffinovi a přitom jiskřil nedokonale vybitou elektřinou. Čistě fyzická hrozba, proti které nám solný kruh neskýtal vůbec žádnou ochranu.

„Tohle dobrou už by se měla aktivovat bezpečnostní opatření Síně,“ prohlásil Griffin hlasem sice napjatým, ale klidným.

„A každým okamžikem by sem měli vrhnout lidi z mé ochranky ozbrojení po zuby.“

„Já bych na to nesázel,“ odpověděl jsem. „Máme co do činění s jednou z větších Mocností. Klidně vsadím celou

zálohu, kterou jste mi dal, že tuhle místnost dokonale odřízla od okolního světa. Budeme si muset poradit sami.“

„Nemáte u sebe čistě náhodou zbraň?“ zeptal se Griffin.

„Ne,“ odpověděl jsem a usmál jsem se. „Nikdy jsem žádnou nepotřeboval.“

Opatrně jsem znovu vyzkoušel svůj vnitřní zrak. Mocnost mne připravila o schopnost vypátrat Melissu, ale moje nadání stále fungovalo. Zdědil jsem ho po své matce, prastaré a příšerné Bytosti známé jako Lilith, a odejmut mi ho nejspíš mohl jen sám Stvořitel nebo Nepřítel. Pootevřel jsem svoje třetí oko, jen maličko, abych na sebe příliš neupozornil, a zapátral jsem po Noční straně po místě, kde zrovna přší. Kovový konstrukt už byl skoro u nás, dychtivě k nám natahoval svoje vražedné ruce. Rychle jsem našel dešťovou bouří a pak už byla ta nejjednodušší věc na světě přenést liják do konferenční síně a pořádně jím konstrukta zkropit.

Plastová tvář se na okamžik zkřivila, jak ze sebe vyrazila nelidské zaječení statické elektřiny, a pak se celá ta věc zhroutila a rozpadla na jednotlivé díly, zkratovaná deštěm. Nyní už neškodné součástky konstrukta se rozsypaly po podlaze. Poslal jsem déšť zpátky tam, kde jsem ho našel, a v konferenční síni znovu zavládl klid a mír.

Opatrně jsem se rozhlédl, ale pocit útočící entity byl ten tam. V místnosti se už zase oteplovalo, námraza na stěnách a oknech rychle tála. Vyšel jsem ze solného kruhu, kopl jsem do součástek povalujících se na podlaze a pak jsem pokynul Griffinovi, aby mne následoval. Podívali jsme se na to, co zbylo z konstrukta. Nezdálo se, že by ho to vyděsilo nebo že by to na něj udělalo dojem.

„Jeden z vašich nepřátel?“ zeptal jsem se.

„Pokud vím, tak ne,“ odpověděl. „Možná jeden z vašich?“

V tu chvíli konečně vtrhli do místnosti muži z Griffinovy ochranky, ječeli na sebe, pobíhali sem a tam a mávali zbraněmi. Griffin se do nich pustil a dožadoval se vysvětlení, kde k čertu byli, když mu hrozilo nebezpečí. Bodyguardi se dali před čirou silou jeho zuřivosti na ústup a on je zahnal na chodbu s instrukcí, aby prohledali zbytek Síně a nevraceli se s hlášením, dokud se jim nepodaří objevit něco, čím by ospravedlnili svou existenci a horentní mzdy.

Zatímco se zabýval jimi, přemýšlel jsem. Zjevení tak mocné Entity záležitost značně komplikovalo. V neposlední řadě i proto, že jsem neměl tušení, jak by mohlo zapadat do obvyčejného únosu. Nebo útěku z domu. Jestliže jsem k nalezení Melissy nemohl použít svůj vnitřní zrak... budu to muset udělat klasickým způsobem. Vyslechnout všechny, kdo jsou do toho nějak namočení, a doufat, že budu dost chytrý, abych poznal, když mi někdo z nich zalže. Řekl jsem to takhle Griffinovi, když jsme opět osaměli, a on okamžitě přikývl.

„Máte moje svolení vyslechnout všechny členy mé rodiny, personálu a zaměstnanců. Ptejte se jich, na co chcete, a jestli vám někdo z nich bude dělat potíže, ohlaste mi to.“ Krátce se usmál. „Jak ale docílíte toho, aby s vámi spolupracovali a řekli vám, co potřebujete vědět, je samozřejmě váš problém.“

„Samozřejmě,“ přikývl jsem. „Uvědomujete si, že bych mohl klást... osobní otázky vašim nejbližším rodinným příslušníkům. Vaší ženě a dětem.“

„Ptejte se jich na cokoliv. Klidně to z nich vytlučte, když si budete myslet, že je to nutné. Záleží mi jen na tom, abyste našel Melissu, než bude příliš pozdě.“

„Rád bych slyšel, jaký dělá vaše rodina dojem na vás,“ řekl jsem. „Všechno, co si myslíte, že bych měl vědět...“

To hlavní jsem už věděl. Griffinové byli koneckonců na Noční straně celebrity a každé jejich slovo nebo čin se okamžitě stávaly námětem do společenské rubriky. Kterou, jak je všeobecně známo, občas pročítám. Ale zajímalo mne, co mi k tomu může říct on, a co bylo možná ještě důležitější, co mi neřekne.

„Kdokoliv z nich vtom může mít prsty,“ řekl zamačkaně. „Asi by si na to mohli někoho najmout... Ale žádný z nich by se neodvážil tak otevřeně se mi postavit. Nesmrtelní jsou jen díky mně, ale nemůžete čekat, že vděčnost vydrží navěky. Moje drahá žena Mariah je mi oddaná. Není moc chytrá, ale dost na to, aby chápala, co je v jejím zájmu. Můj syn William, můj nejstarší... je slabý, bezpáteční a nepodnikavý. Ačkoliv Bůh ví, že jsem se snažil dost udělat z něj svého dědice, který by toho byl hoden. Ale vždycky byl pro mě jen zklamáním. Měl v sobě příliš mnoho ze své matky. Proti mé vůli se oženil s Glorií, bývalou supermodelkou. Docela hezká, řekl bych, ale šarmu a osobnosti má asi tolik jako obálka módního časopisu. Provdala se za prachy, ne za chlapa. Nějak se jim ale podařilo zplodit mou chytrou a báječnou vnučku Melissu.“

Moje dcera Eleanor se nezajímá o nic jiného než o ukájení svých rozličných chutí. Za Marcela se provdala jen proto, že jsem jí dal jasně najevo, že se za někoho provdat musí. Nemohl jsem ji nechat, aby celý život běhala po Noční straně jako mrouskavá kočka. Měl jsem vědět, jak to musí dopadnout. Marcel propadl hazardu. Ošklivě. A ten hlupák si myslí, že o tom nevím. Mají spolu syna, mého vnuka Paula. Vždycky pro mě byl záhadou, stejně jako pro své rodiče. Kdybych si to neproověřil, skoro bych řekl, že je podvržený.“

A to bylo asi tak vše, co byl ochoten říct o svých nejbližších a nejdražších. Vzal jsem si kufřík, překvapeně jsem zabručel nad tím, jak je těžký, a kývl jsem Griffinovi na rozloučenou.

„Dám vám vědět, až něco objevím. Mohu se vás zeptat, kdo mě váš doporučil?“

„Walker,“ odpověděl a já jsem se musel usmát. Samozřejmě. Kdo jiný?

„Ještě poslední otázka,“ řekl jsem. „Proč si vůbec nesmrtelný myslí, že potřebuje poslední vůli?“

„Protože ani nesmrtelnost nevydrží věčně,“ odpověděl Jeremiáš Griffin.

Včelí královna

2

Když nevíte kudy kam, a to já nevím často, začněte s místem činu. Možná tam zločinci zanechali něco užitečného, jako třeba navštívenku se jmény a adresami. Na Noční straně se už přihodily podivnější věci. Když jsem odešel z konferenční síně, obrátil jsem se na majordoma Hobbese a prohlásil jsem nekompromisně:

„Potřebuji vidět Melissin pokoj, Hobbesi.“

„Samozřejmě že ano, pane,“ odpověděl klidně. „Ale bojím se, že tam vůbec nic nenajdete.“

Hobbes mne vedl sérií dalších chodeb a průchodů. Začal jsem uvažovat, že bych měl někoho požádat o mapu pro případ, že by se mne Hobbes rozhodl nechat na holičkách. Všude vládlo nepřírozené ticho a klid. Na to, jak byla Síň obrovská, v ní žilo překvapivě málo lidí. Potkávali jsme jen sluhy v livrejích a všichni se mně a Hobbesovi vyhýbali už zdaleka, chodili kolem nás s hlavami sklopenými a očima upřenými na podlahu. A navzdory mé těžce vydřené reputaci mi nepřípadalo, že jsem to já, z koho mají vítr.

Konečně jsme dorazili ke staromódnímu výtahu s posuvnými dveřmi vyrobenými ve stylu mosazného rokokového mřížoví. Právě art deco. Hobbes odsunul těžké dveře bez zjevné námahy a vstoupili jsme dovnitř. Klec byla dost velká, aby se v ní dal pořádat skromnější večírek, a její stěny byly umělecké dílo z vitrážového skla. Hobbes dveře zase zavřel a řekl hlasitě horní patro. Podlaha výtahu se mi zhoupla pod nohama a dali jsme se do pohybu. Na tak starý mechanismus byla jízda pozoruhodně plynulá. Rozhlédl jsem se po ukazateli podlaží, ale v kleci žádný nebyl, stejně jako jakékoliv ovládací zařízení.

„Nemohl jsem si nevšimnout, že ve výtahu nejsou žádné ukazatele ani tlačítka, Hobbesi.“

„Jistěže, pane. Všechny zdviže v Griffinově síni jsou ovládány autorizovanými hlasy. Bezpečnostní opatření...“

„Tak jak se mohl Melissin únosce dostat do horního patra?“

„Skvělá otázka, pane. Jsem si jist, že vy na ni při svém pátrání najdete odpověď.“

„Přestaňte žvanit nesmysly, Hobbesi.“

„Ano, pane.“

Výtah zastavil a Hobbes otevřel dveře. Vyšel jsem do dlouhé chodby lemované po obou stranách zavřenými dveřmi. Osvětlení bylo příjemně tlumené, stěny bez jakýchkoliv ozdob a dekorací a podlahu pokrýval pravý peršan. Všechny zavřené dveře vypadaly velice solidně. Napadlo mě, jestli je Griffinové na noc zamykají. Já bych se na místě, jako je tohle, zamykal docela určitě. Hobbes zavřel dveře výtahu, pak vykročil vpřed a zastavil se nepříjemně blízko mne. Obsadit něčí osobní prostor je standardní zastrašovací taktika, ale já jsem svého času čelil Bytostem na Ulici bohů a dohnal jsem je k pláči. Abych se nechal vyvést z míry, k tomu by bylo třeba víc než majordoma s přehnaným míněním o sobě samém.

„Tohle je horní patro, pane. Jsou tu ložnice všech členů rodiny. I když ne všichni členové rodiny tu vždycky bydlí. Pan William a paní Eleanor mají vlastní příbytky ve městě. Pan Paul a slečna Melissa ne. Pan Griffin trvá na tom, aby bydleli tady.“

Zamračil jsem se. „On nenechává děti bydlet s jejich vlastními rodiči?“

„Opět se jedná o bezpečnostní opatření, pane.“

„Ukažte mi Melissin pokoj,“ řekl jsem, abych mu připomněl, kdo tady velí.

Vyrazil chodbou a já jsem ho následoval. Byla to dlouhá chodba se spoustou dveří.

„Pokoje pro hosty?“ zeptal jsem se a kývl jsem hlavou.

„Adi ne, pane. Hostům není nikdy dovoleno zdržet se přes noc. Pod touto střechou spí pouze rodina. Další bezpečnostní opatření. Všechny tyto pokoje jsou ložnice členů rodiny. Každý z nich se může stěhovat, jak se mu zlíbí, a změnit pokoj pokaždé, když ho ten jeho znudí. Jak jsem pochopil, nuda může být pro nesmrtelné skutečně závažný problém.“

Pokračovali jsme v chůzi. „Takže,“ řekl jsem, „co vy si myslíte, že se stalo Melisse, Hobbesi?“

Ani se na mne nepodíval. „To skutečně nemohu říct, pane.“

„Musíte na to přece mít nějaký názor?“

„Ze všech sil se snažím nemít, pane. Vlastní názor by mi jen překážel v mém úsilí co nejlépe sloužit rodině.“

„Co jste dělal předtím, než jste přišel sem, Hobbesi?“

„Já jsem sloužil vždycky, pane.“

Docela jsem tomu věřil. Té jeho přezíravosti se nedalo docílit bez mnohaleté praxe. „A zbytek personálu? Neviděl nebo neslyšel někdo z nich něco podezřelého nebo neobvyklého, než Melissa zmizela?“

„Už jsem velice důkladně vyslechl všechny členy personálu, pane. Řekli by mi, kdyby něco věděli. Cokoliv.“

„Ten večer, kdy Melissa zmizela, přijali jste v Síni nějakou neobvyklou nebo nečekanou návštěvu?“

„Tady pořád někdo přichází a odchází, pane.“

Zamračil jsem se na něj. „To se vždycky vyjadřujete tak vyhýbavě, Hobbesi?“

„Snažím se, pane. Tohle je pokoj slečny Melissy.“

Zastavili jsme se přede dveřmi, které se nijak nelišily od všech ostatních. Solidní dřevo, opatřené zámkem. Nebyly na nich žádné stopy po poškození nebo násilném vniknutí. Zkusil jsem mosaznou kliku a pod mým stiskem snadno povolila. Otevřel jsem dveře a nahlédl jsem dovnitř. Místnost byla úplně prázdná. Žádné plakáty rockových kapel na stěnách, žádná plyšová zvířátka, žádný nábytek. Jen holé zdi, postel a holá dřevěná podlaha. Nic, co by nasvědčovalo tomu, že tady bydlela dospívající dívka. Podíval jsem se na Hobbesa.

„Řekněte mi, že takhle její pokoj nevypadal vždycky.“

„Takhle vždycky nevypadal, pane.“

„Griffin ho nechal vyklidit?“

„Ne, pane. Je přesně v tom stavu, v jakém jsme ho našli.“

„Vysvětlíte to,“ zavrčel jsem maličko výhružně.

„Ano, pane. Slečna Melissa měla povečeřet se zbytkem rodiny. Pán a paní velice trvali na tom, že všichni členové rodiny, kteří jsou přítomni v Síni, musí večeřet společně. Pan William a paní Eleanor už byli v jídelně, stejně jako jejich syn pan Paul, ale slečna Melissa se opozdila, což se jí ani trochu nepodobalo. Když stále nepřicházela, poslali mne pro ni. Když jsem došel sem, byly dveře pootevřené. Zaklepal jsem, ale nikdo se neozýval. Odvážil jsem se nahlédnout

dovnitř, protože jsem se obával, že by se jí mohlo udělat nevolno, ale uvnitř to vypadalo stejně jako nyní. Slečna Melissa si nikdy příliš nepotrpěla na zbytečný luxus a cetky, ale i tak mi tohle připadá přehnané. Okamžitě jsem spustil poplach a ochranka prohledala dům od sklepa až po půdu, ale po slečně Melisse nebylo nikde ani stopy.“ Chvilí jsem se na něho mlčky díval. „Chcete mi říct,“ vypravil jsem ze sebe konečně, „že únosci nejenom dostali Melissu z tohoto domu, aniž si toho někdo všiml, ale zároveň odnesli všechnu její osobní majetek? A nikdo nic neviděl? To se mi snažíte sdělit?“

„Ano, pane.“

„V kapse mám pořádný políček, na kterém je napsáno vaše jméno, Hobbesi.“

„Myslím, že je na místě, abych poznamenal, že v Griffinově síni neúčinkují žádná kouzla a magie, pokud nejsou autorizovány některým z členů Griffinovy rodiny, pane. Takže slečna Melissa nemohla být ze svého pokoje ani odčarována.“

„Pokud by se na tom nepodílela ona sama nebo někdo z jejích příbuzných.“

„Což je samozřejmě naprosto nemožné, pane.“

„Ne, Hobbesi, nemožné je přibít na zeď živou chobotnici, všechno ostatní je jen obtížné.“

„Skláním se před vašimi rozsáhlými vědomostmi, pane.“

Pořád jsem si ještě myslel: Práce někoho zevnitř, ale ještě jsem nebyl připraven vyslovit to nahlas.

Znovu jsem nahlédl do prázdného pokoje a pokusil jsem se vyvolat svoje nadání. Doufal jsem v alespoň záblesk toho, co se tu přihodilo, ale moje vnitřní oko se vůbec neotevřelo. Někdo se zatraceně velkou mocí měl opravdu velký zájem na tom, aby mi zabránil použít můj dar k vyřešení tohoto případu. Napadlo mě, jestli si se mnou ten někdo náhodou tak trochu nehraje...

Na chodbě za mými zády se ozvaly kroky. Obrátil jsem se právě včas, abych uviděl, jak se před Hobbesem zastavila uniformovaná komorná a vysekla mu uctivé pukrle. Zatraceně, zdejší služebnictvo se umí pohybovat potichu. Dívka se honem uklonila i mně, ale jenom ze zdvořilosti.

„Promiňte mi, pane Hobbesi,“ řekla dívka hlasem, který byl jen o málo víc než šepot. „Ale paní chtěla, abych vám řekla, že si chce s panem Taylorem promluvit, než odejde.“

Hobbes se na mne podíval a pozvedl obočí.

„Prosím, naučte mě, jak to děláte,“ řekl jsem. „Vždycky jsem chtěl umět takhle zvedat jedno obočí.“

Komorná se začala hihňat a musela se rychle odvrátit. Hobbes na mě jen mlčky hleděl.

„Ale co,“ řekl jsem nakonec. „Klidně si můžu jít popovídat s paní. Třeba ví něco zajímavého.“

„Na to bych nesázel, pane,“ odtušil Hobbes.

Komorná odspěchala za svými záležitostmi a Hobbes mne odvedl zpátky chodbou k pokoji Mariah Griffinové. Byl jsem zvědavý, co mi může chtít, ale i jestli mi bude ochotna říct o své vnučce něco, co mi Jeremiáš zamlčel nebo co nevěděl. Ženy si často vzájemně svěřují tajemství, o kterých muži nemají ani tušení. Konečně jsme se zastavili před dalšími anonymními dveřmi.

„Pokoj Mariah Griffinové, pane,“ oznámil Hobbes.

Zamyšleně jsem se na něj podíval. „Ne Jeremiáše a Mariah? Oni spí odděleně?“

„Jistěže, pane.“

Nevyptával jsem se. Stejně by mi nic neřekl.

Kývl jsem a on velice zdvořile zaklepal na dveře. Ženský hlas odpověděl Vstupte! a Hobbes otevřel dveře a ustoupil stranou, abych mohl vejít do místnosti jako první. Vkrácel jsem tam, jako kdybych si ten pokoj chtěl koupit a pak vyhodit. Přestože už bylo to, co máme na Noční straně místo odpoledne, Mariah Griffinová byla ještě v posteli. Seděla tam v tenoučké bílé hedvábné noční košilce podepřená pultuctem nadýchaných růžových polštářků. Stěny byly také natřené na růžovo. Vlastně všechno v té obrovské místnosti mělo více či méně růžový nádech, jako kdybych se ocitl v jeslích. Postel byla dost velká pro několik lidí, pokud by mezi nimi panovaly přátelské vztahy, a Mariah Griffinová byla obklopená menší armádou komorných, poradkyň a sekretářek. Některé z nich mi neochotně ustupovaly z cesty, když jsem zamířil k nohám postele.

Honosný a bezpochyby velice drahý přehoz byl doslova pokrytý zbytky několika nedojedených jídel, napůl vyřbanými bonboniériami a společenskými časopisy. Z kbelíku s ledem, který stál příhodně po ruce, trčela otevřená láhev šampaňského. Mariah mne okázale ignorovala a věnovala se dál houfu lidí, kteří se hemžili kolem ní a soupeřili o její pozornost. Tak jsem zůstal stát u její postele a bezostyšně jsem na ni civěl.

Mariah Griffinová byla malinko baculatá kráska, spíš příjemně zaoblená než přímo kyprá, přitažlivá takovým tím starosvětským způsobem. Vlasy, které měla vyčesané nahoru, byly tak světle žluté, až se skoro zdály být bezbarvé, ale při bližší nešetřilá výraznými barvami. Plné rty měla temně šarlatové, lícní kosti zvýrazněné zdravíčkem, purpurové oční stíny a řasy tak husté, že přes ně vůbec nemohla vidět. Vypadala na něco málo přes třicet a vypadala tak už několik století. Výrazné rysy dodávaly její tváři určitý charakter, poněkud narušený jejími nedbalými způsoby a rozmrzelostí v hlase. Vypadala spíš jako chápavá milénka než dlouhodobá manželka.

Kolem ní se houfovaly komorné a služby, které se staraly o všechny její rozmary div ne dřív, než jí vytanuly na mysli: tují natřásaly polštáře, tují nabízely další bonboniéry nebo sklenice šampaňského. Mariah je všechny ignorovala a veškerou svou pozornost dělila mezi denní poštu a záznamy do svého osobního diáře. Brzy bylo zřejmé, že k jejímu standardnímu výrazu patří rozmrzele našpulené rty, a kdykoliv měla pocit, že se proti ní události spikly, uštědřila prostě tomu, kdo byl nejbližší, políček svou buclatou ručkou. Komorné a služby přijímaly její facky bez mrknutí oka. Módní a společenské poradkyně se prozíravě, leč ne příliš nápadně držely mimo fyzický dosah. Ty nejbližší ke mně si mne nenápadně koutkem oka prohlížely, a když po chvíli sebraly odvahu, začaly si mezi sebou vyměňovat pichlavé poznámky – tiše, ale dost hlasitě na to, abych je slyšel.

„Helemese, kohopak to tady máme – sám proslulý John Taylor.“

„Neblaze proslulý, řekla bych. Vždycky jsem si myslela, že je větší. Viš, chlapáčekjší.“

„A ten jeho trenčkot je tak nemoderní... navrhla bych mu něco skutečně odvážného v temně fialové.“

„Zeptej se ho na míry.“

„Ach, to bych nerada!“

Noční strana v sobě určitě má něco, co některé lidi nutí k stereotypnímu chování. Statný týpek oblečený od hlavy k patě v černé kůži, zjevně povzbuzený tím, že jsem se nenechal vyprovokovat, na mě nepokrytě zíral.

„Hleďte a vizte – nejprofláknutější soukromý čmuchal Noční strany... vždycky se snaží vetřít tam, kde není vítán.“

„Hleďte a vizte?“ opáčil jsem. „Což o to, hledět dokážu jako každý jiný, na tom není nic těžkého, ale jestli vám vážně jde o vizování, někdo mi s tím bude muset pomoci. Vlastně mi nikdy nebylo úplně jasné, co takové vizování obnáší... Asi by na to měla být nějaká příručka, třeba Vizování pro začátečníky nebo Jak blufovat o vizování.“

„Zkus na mě něco, Johne Taylore, a já zavolám ochranku, nemysli si, že ne. A pak ti začnou trable.“

„A bude se i vizovat?“ zeptal jsem se dychtivě.

„Proč mi ta žena pořád píše?“ zeptala se Mariah Griffinová nahlas a buclatou ručkou zatřepala ve vzduchu dopisem. Pozornost všech se okamžitě obrátila zpátky k ní. „Velice dobře ví, že s ní nemluví! Moje podmínky jsou naprosto jasné: vynechejte dva moje večírky a jste mimo. Nezajímá mě, jestli její děti měly lepru...“

Obracela se na všechny v místnosti s výjimkou mne, ale celé to představení bylo sehráno jen pro mou osobu. Pořád si stěžovala na tohle a na tamto nejrozumnějším svým poradkyním, které jí věnovaly plnou pozornost, když už ne skutečný zájem. Mariah zoufale chtěla působit královsky, ale chyběla jí k tomu potřebná koncentrace. Začala s jednou věcí, pak přešla k druhé, pro další zapoměla na tu předchozí, odbíhala, přeskakovala od načatého tématu k dalšímu a ztrácela nit. Poletovala od jedné záležitosti k druhé jako motýl, neustále přitahována něčím barvitějším, co slibovalo zajímavější nebo šťavnatější sousto. Brzy mne znudilo čekat, a tak jsem se začal procházet po pokoji, prohlížel jsem si různé věci, zvedal jsem je a zase pokládal na místo, záměrně co nejnešetrněji.

Jestli ani tohle nezabere, začnu je házet z okna.

Drahocenné předměty byly všude, kam se člověk podíval: křehké porcelánové sošky, starožitné panenky, skleněná zvířátka a porcelán tak křehký, až se zdálo, že se rozbije, když na něj neopatrně dýchnete. Všechny pečlivě uložené a vystavené na starožitném nábytku, úzkostlivě oprašované. Někjak utajená anarchistická část mého já bažila po tom zařadit si tu s perlíkem nebo třeba kusem řetězu... vyvolal jsem ze svého nitra barbara a nabídl jsem si čokoládový bonbón z otevřené bonboniéry. Ty nejlepší už byly vyjedené, ale člověk nemůže mít všechno.

Soudě podle hromady stále neotevřených obálek navršených na jejím nočním stolku dostávala Mariah hodně dopisů.

E-maily se na Noční straně nikdy doopravdy neužaly – dají se příliš snadno zachytit nebo zkopírovat. Navíc neustále hrozily potíže s počítači, které si vyvinuly vlastní inteligenci nebo byly posednuty silami z vnější temnoty... a technoexorcisté nejsou levní. Ručně psané dopisy bezkonkurenčně vedou, zvláště u lidí, kteří sami sebe považují za honoraci. Nesmrtelní Griffinové jsou nejbližší tomu, co má Noční strana místo aristokracie, což znamená, že každý místní společenský horolezec udělá všechno, aby se k nim dostal co nejbližší v naději, že by se něco z jejich lesku mohlo přenést i na něj. Snobismus je návykovější než heroin a abstinenci příznaky, které vám přivodí, když se ocitnete mimo, jsou stejně strašné.

I královská šlechta přichází usednout u nohou Griffinů a skromně škemrat o laskavosti a službičky. Máme jich tu na Noční straně dost – krále a královny v exilu, knížata Tamtoho a zemany Onoho, každý titul a postavení, na jaké si vzpomenete. Přicházejí sem skrze časové skluzy z jiných světů, dob nebo dimenzí, navždy odříznuti od svého lidu, moci a bohatství. Někteří se seberou a pustí se do něčeho nového. Většina nikoliv. Nevědí jak. Pořád očekávají, že se s nimi bude jednat jako se šlechtou, protože jí kdysi byli, a obvykle to s nimi pořádně zamává, když jim dá Noční strana jasné najevo, že jim to nebaští. Většinou se shromažďují v razných exkluzivních soukromých klubech, kde se navzájem oslovují svými starými tituly, a spoustu času tráví žádostmi o pozvání na nejbližší ples nebo večírek Griffinů. Protože přijetí u Griffinů potvrdí jejich výsadní postavení v očích jim podobných. Naneštěstí pro ně pobíhá po Noční straně tolik bezprizorních aristokratů, že si Griffinové mohou vybírat. A to také dělají. Dostanete jedinou šanci dokázat, že jste zajímaví nebo zábavní, a pak jste mimo. Zog, král vil, je notoricky známý svými pokusy probít se na společenské akce u Griffinových, přestože mu bylo jasné dáno najevo, že tam není vítán a nikdy nebude, bez ohledu na to, s kým přijde. (Vymočil se na podlahu. Tam, odkud přišel, za ním očividně chodil sluha s kbelíkem. A mopem.)

Mariah si vždycky vysoce cenila stylu a vkusu, sama však bohužel obojí postrádala, a tak se musela spoléhat na hejno módních a společenských poradkyň, které jí pomáhaly rozšířovat, kdo je a kdo není in a jaké libůstky a styly se dají očekávat další sezónu. Konečná rozhodnutí ale prosazovala sama Mariah a činila tak s vrtošivou neústupností.

Poradkyně se vzájemně odstrkávaly a tlačily se, aby se k ní dostaly co nejbližší, přely se o každou maličkost ječivými, afektovanými hlasy doprovázenými rozmáchlými, dramatickými gesty. Která občas degenerovala na obyčejné šťouchance a facky. Poradkyně mohly jediným slovem či pohledem vybudovat nebo zničit společenské postavení a všichni to věděli, což byl důvod, proč ty ubožačky měly tolik známých a tak málo skutečných přátel. Po pravdě řečeno, samy byly ještě paranoidnější než ti společenští horolezci, kteří viseli očima na každém jejich slovu.

Nakonec Mariah unavilo nebo znudilo předstírat, že tam nejsem, a nekompromisně vykazala všechny ostatní z místnosti. Včetně Hobbese, který pořád ještě postával u dveří. Vytratil se, více či méně neochotně, mnohdy pozpátku, s neustálými poklonami a úsměvy vrhanými jejím směrem, až se dveře konečně zavřely a zůstal jsem tam jenom já a Mariah Griffinová a měřili jsme se vzájemně pohledem. Ona si mne prohlížela chladně, snažila se uhodnout, jestli patřím k těm, co se nechají komandovat, nebo jestli mi bude muset trochu polichotit, abych udělal, co ode mne chce. Nakonec se na mě sladce usmála, koketně zatřepotala svými dlouhými řasami a poklepala na růžovou prachovou peřinu vedle sebe.

„Pojď sem a posad' se ke mně, Johnne Taylore. Ať si tě můžu pořádně prohlédnout.“

Vykořčil jsem k ní, cestou jsem vzal židli a posadil jsem se tváří k ní, přičemž jsem si dával dobrý pozor, abych si udržel bezpečnou vzdálenost. Zamračila se na mě a přitom jí vpředu o kousek sklouzla košilka, takže se mi naskytl skvělý výhled na její dekolt. Moje ostražitost ji nerozzlobila. Viděl jsem jí to v očích. Vždycky si to lépe užívala, když se kořist zpočátku trochu vzpírala. Takhle zblízka byla její vůně skoro omamná – aroma rozdrčených okvětních lístků smíšených s čistým zvířecím pižmem.

„Položím vám několik otázek,“ řekl jsem.

„Samozřejmě že položíš... Johnne. To přece vy soukromí detektivové děláte, že ano? Vyšetřujete podezřelé. Nemyslím, že jsem se už někdy setkala s opravdovým soukromým očkem. Je to tak vzrušující...“

„Nezdá se, že by vás zmizení vnučky nějak rozrušilo,“ řekl jsem, abych nějak začal.

Mariah pokrčila rameny. „Prostě zase dělá potíže jako vždycky. Zatracený svatoušek. Nic jí neudělá větší radost, než když může kritizovat můj způsob života, překazit mi všechny plány... Je to prostě jen další její prosba o pozornost.

Uteče si z domova, získá si tak zájem svého dědy a za pár dní se vrátí v pořádku a s pusou od ucha k uchu, jako kdyby se vůbec nic nestalo, zmije jedna proradná. A Jeremiáš ji přijme zpátky, jako obyčejně. Ona ví, jak si ho omotat kolem svého malého prstíku.“

„Takže vy nevěříte, že byla unesena?“

„Samozřejmě že ne! Ochránná opatření vestavěná do tohoto domu zajišťují rodině bezpečí už celá staletí. Nikdo se nemůže vplížit dovnitř a zase ven, aniž by spustil celou sérii tajných poplašných zařízení, jedině že by byl ve spojení s někým, kdo by je předem deaktivoval. Je to jen další z plánů té malé mrchy jak na sebe upozornit.“

„Mám tomu rozumět tak, že spolu vy dvě nevycházíte?“

Mariah si hlasitě odfrkla způsobem, jaký dámě rozhodně nesluší. „Moje děti pro mne vždycky byly jen zklamáním. A moje vnoučata jsou ještě horší. Jeremiáš je jediný člověk na světě, na kterém mi kdy záleželo, a také jediný, kterému záleželo na mně. Ty asi nevíš, kdo jsem byla, čím jsem dříve bývala, než mne našel a udělal ze mne svou ženu, takže jsem se stala nesmrtelnou. Samozřejmě, že to nevíš – dnes už to neví nikdo. Já už jsem se o to postarala, na to můžeš vzít jed. Ale já si to pamatuji a on také, a já ho za to budu vždycky milovat.“ Uvědomila si, že mluví zbytečně hlasitě, a pokusila se znovu ovládnout. „Kde se v současnosti Melissa nachází a co s ní je mne ani v nejmenším nezajímá, Johnne.“

„I když zdědí veškeré rodinné jmění, zatímco vy a vaše děti nedostanete nic?“

Usmála se na mě plnými rty, rudými jako krev, a hladově si mě přitom prohlížela svými černě podmalovanými očima.

„Jsi mladší než jsem si myslela, že budeš. Dokonce pohledný, takovým tím syrovým způsobem. Myslíš si o mně, že jsem hezká, že ano, Johnne? Samozřejmě že si to myslíš. Všichni si to myslí. Už celá staletí... Nikdy nezestárnu, Johnne, nikdy neztratím svůj vzhled ani vitalitu. Budu žít další generace a pořád budu půvabná. To mi slíbil... Řekni, že ti připadám krásná, Johnne. Pojď blíž a řekni mi to do obličeje. Dotkni se mě, Johnne. Něco takového, jako je moje plet', jsi ještě necítil... je mladá a svěží už celá staletí...“

V ústech jsem měl sucho a ruce se mi třáslly. Ve vzduchu mezi námi pulzovalo erotické napětí, syrové a mocné jako elementární síla. Nijak zvlášť se mi nelíbila, ale právě teď, v tomhle okamžiku, jsem po ní toužil... Přinutil jsem se sedět bez hnutí a to šilenství rychle pominulo. Možná proto, že se Mariah už přestávala soustředit. Když jsem okamžitě nepodleh, její mysl podobná motýlu zamířila někam jinam.

„Móda přichází a odchází, ale já zůstávám, Johnne. Stále půvabná jako letní den... To je jediná věc, která mi chybí, víš. Věčná noc je možná tajemná, ale všechno se omrzí, když se to táhne beze změny celou věčnost... Už je to dávno, co jsem naposled cítila na tváři teplo slunečních paprsků a laskal mne vánek...“

Tlachala dál a já ji pečlivě poslouchal, ale nic užitečného jsem se nedozvěděl. Než z ní Jeremiáš udělal nesmrtelnou, Mariah byla plytké stvoření a staletí života, když už ne zkušeností, to příliš nezměnila. Možná se změnit ani nemohla, že ustrnula v tom stavu, ve kterém ji Jeremiáš uloupil Času, jako hmyz lapený v jantaru. Byla královna společnosti Noční strany a nic jiného ji příliš nezajímalo. Jiné královny mohly bojovat, aby ji připravily o její místo, ale nakonec stejně musela vždycky vyhrát ona, protože je nesmrtelná, a ony ne.

Náhle přestala mluvit a zamyšleně si mne prohlédla, jako by si teprve teď uvědomila, že tam ještě jsem. „Takže ty jsi ten slavný John Taylor. Slyšela jsem o tobě vyprávět zvláštní historky... Opravdu byla tvoje máma biblický mýtus?

Skutečnější nás v poslední válce zachránil před vyhubením? Říká se, že by ses mohl stát králem Noční strany, kdybys o to stál... Pověz mi něco o těch svých kouzelných pomocnících, o Břítvákovi Eddiem, Mrtvém chlapci, Suzii Brokovnici.“

„Kouzelných?“ opáčil jsem a nevyhnul jsem se přitom úsměvu. „To není zrovna slovo, které bych ve spojitosti s nimi použil.“

„Četla jsem o tobě a o nich všechno v bulvárním tisku,“ řekla Mariah. „Zbožňuji drby. Pokud nejsou o mně. Někteří z těch reportérů dokážou být velice krutí... Už léta se snažím přimět Jeremiáše, aby koupil Night Times a ten příšerný plátek, Nepřirozený slídl, ale on má vždycky nějakou hloupou výmluvu, proč to nejde. Je mu jedno, co tam o mně píšou, stejně čte jenom finanční rubriku. Ani by nevěděl, co se děje ve společnosti, kdybych mu to neřekla já...“

„Povězte mi něco o svých dětech,“ požádal jsem ji, když udělala tu chybu a odmlčela se, aby se nadechla. „O Williamovi a Eleanor.“

Znovu se zamračila a začala se rozhlížet po čokoládě a sklenici šampaňského, takže jsem se jí musel zeptat ještě dvakrát, než mi konečně odpověděla.

„Ve dvacátých letech dvacátého století jsem měla dvojčata, protože to tenkrát bylo v módě. Absolutně každý, kdo něco znamenal, měl mimino, a já jsem nechtěla zůstat stranou. Všechny moje přítelkyně mne ujišťovaly, že porod je ta nejbožštější, nejtranscendentálnější zkušenost...“ Hlasitě si odfrkla. „A potom ty moje báječné děti vyrostly v

obrovské zklamání. Nedokážu přijít na to proč. Dohlédla jsem na to, aby měly nejlepší chůvy a učitele, každou hračku, na kterou jen pomyslely. Také jsem si dávala záležet, abych s nimi každý týden strávila nějaký čas, bez ohledu na to, jak plný jsem měla diář.“

„A Jeremiáš?“

„Ten zpočátku zuřil. Mohl se z toho pominout. Doopravdy na mě zvýšil hlas, což nikdy předtím neudělal. On nikdy nechtěl děti.“

„A co bylo pak?“ zeptal jsem se.

„Nechal mě sterilizovat, takže už jsme další děti mít nemohli.“ Řekla to naprosto neemocionálním, věcným hlasem. „Mně to bylo jedno. Móda pominula a stejně to nebylo takové, jak jsem čekala... Rozhodně jsem neměla chuť projít vším tím znovu...“

„Nemáte žádné přátele, myslím blízké přátele, kteří by vám pomohli se Jeremiášovi vzeptít?“

Mariah se krátce usmála a její oči byly náhle velice studené. „Já nemám přátele, John. Obyčejní lidé pro mě nic neznamenaají. Ani pro nikdo jiného z Griffinů. Protože, víš, John, vy žijete příliš krátce... jako jepice. Přicházíte a odcházíte tak rychle, a nikdy se nezdržíte dost dlouho, abyste po sobě zanechali skutečný dojem. Nemá smysl si vás příliš oblíbit. Všichni stejně brzy zemřete... Se zvířecími mazlíčky je to stejné. Kdysi jsem mívala ráda svoje kočky. Teď už je ale kolem sebe nesnesu. Nebo květiny... V polovině osmnáctého století byly kolem domu zahrady – tehdy byly v módě anglické parky – ale jakmile byly hotové, nevěděla jsem, co s nimi mám dělat. Kolikrát se v nich člověk může procházet, než ho omrzí? Nakonec jsem je ponechala samy sobě, abych viděla, jak to dopadne. Džungle mi připadá o tolik zajímavější – pořád se mění, stále vytváří něco nového... Jeremiáš šiji nechal jako poslední linii obrany. Pro případ, že by barbari povstali a pokusili se zmocnit našeho majetku.“ Zasmála se. Nebyl to hezký zvuk. „Jen ať to zkusí! Jen ať to zkusí... Nikdo nedostane to, co patří nám!“

„Možná že se někdo zmocnil vaší vnučky,“ upozornil jsem ji.

Dlouze se na mne podívala zpod svého hustého obočí a znovu se pokusila o svůdný úsměv. „Pověz mi, John, kolik ti můj manžel nabídl, abys našel Melissu?“

„Deset milionů liber,“ odpověděl jsem poněkud chraptivě. Pořád jsem si ještě na to pomyšlení nezvykl.

„Kolik bys chtěl ode mne, abys jednoduše... udělal všechno, co je třeba, a nenašel ji? Dokážu být velice štedrá... A samozřejmě by to zůstalo naším malým tajemstvím. Jeremiáš by se to nikdy nedozvěděl.“

„Vy ji nechcete zpátky?“ zeptal jsem se. „Svou vlastní vnučku?“

Úsměv zmizel a její oči byly najednou studené jako led. „Nikdy se neměla narodit,“ řekla Mariah Griffinová.

Všechny ztracené děti

3

Opatrně a velice diplomatically jsem Mariah Griffinové vysvětlil, že její laskavou nabídku nemohu přijmout, protože vždycky pracuji jen pro jednoho klienta. Ona po mně začala házet věci. V podstatě všechno, co jí přišlo pod ruku. Rozhodl jsem se, že je patrně vhodná chvíle odejít, a dal jsem se na spěšný ústup ke dveřím, přičemž mi nejrůznější projektily hvízdaly těsně kolem hlavy. Po klice jsem šmátral rukou za zády, protože jsem se neodvažoval spustit z očí stále těžší předměty létající mým směrem, ale konečně se dveře otevřely a já jsem se spěšně, i když ne zcela důstojně, poroučel. Zabouchnul jsem dveře pod krupobitím palby a zdvořile jsem kývl na čekajícího Hobbese. (První pravidlo soukromého detektiva – ani v nejvypjatějších situacích nesmíte ztratit glanc.) Oba jsme tam chvíli stáli a mlčky naslouchali dunění těžkých předmětů narážejících do dveří z druhé strany a pak jsem se rozhodl, že nastal čas, abych byl někde jinde.

„Potřebuji si promluvit s Griffinovic dětmi,“ řekl jsem Hobbesevi cestou pryč. „S Williamem a Eleanor. Jsou oba pořád ještě v budově?“

„Jistě, pane. Pan Griffin dal velice jasně najevo, že si přeje, aby zůstali i se svými partnery, protože předpokládal, že je budete chtít vyslechnout. Byl jsem tak smělý a požádal jsem je, aby na vás čekali v knihovně. Doufám, že je to pro vás přijatelné.“

„Vždycky jsem chtěl vyslechnout celou smečku podezřelých v knihovně,“ odpověděl jsem nadšeně. „Kdybych si jen s sebou vzal svou brykeru a legrační čepici...“

„Tudy, pane.“

A tak jsme zase sjeli zdviží dolů a pak jsme prošli další sérií chodeb, které vedly ke knihovně. Tou dobou už jsem byl tak dezorientovaný, že bych nedokázal říct, jak se dostat ven, ani kdybyste mi k hlavě přiložili pistoli. Vážně jsem začal uvažovat o tom, že bych za sebou trusil drobečky nebo odmotával nit z klubička. Nebo si do leštěného ostění vyřezával šipky. Ale to by bylo nezpůsobné a já nerad zapomínám na způsoby uprostřed případu. Tak jsem dál kráčel vedle Hobbese, obdivoval jsem úžasná umělecká díla na stěnách a tiše jsem doufal, že po mně nikdo nebude chtít, abych je pojmenoval. Pořád jsme nepotkávali moc lidí, jen tu a tam nějakého toho olivřejovaného sluhu, který kolem nás spěšně prošel s hlavou vraženou mezi rameny. Vládlo tu takové ticho, že by člověk slyšel pšouknout myš.

„Jak velká je vlastně Griffinova síň?“ zeptal jsem se Hobbese, aby řeč nestála.

„Tak velká, jak je třeba, pane. Velký muž musí mít velký dům. Čeká se to od něj.“

„Kdo tady žil před Griffinovými?“

„Pokud vím, nechal Griffin dům postavit před několika staletími podle vlastních plánů. Já to chápu tak, že chtěl udělat dojem...“

Konečně jsme dorazili do knihovny. Hobbese otevřel dveře a pokynul mi dovnitř. Já jsem dveře za sebou zabouchnul a nechal jsem ho stát venku. Knihovna byla obrovská a až paličatě starosvětská. Všechny čtyři stěny zakrývaly police přeplněné mohutnými svazky, které očividně nevyšly v poslední době. Kolem byla na tlustém koberci rozmístěná

pohodlná křesla a uprostřed místnosti stál dlouhý stůl, vybavený čtenářskými lampičkami. Musel to být Griffinův pokoj: on ještě zažil dobu, kdy každý, kdo něco znamenal, četl. Mnohé z knih na policích vypadaly dost staře, aby byly velice vzácné a drahé. Griffin měl patrně všechna závažnější díla několika posledních staletí, všechno od Gutenbergovy bible až po necenzurovaný Necronomicon. Ten v arabském originálu, pochopitelně. Pravděpodobně s oslíma ušima, tužkovými poznámkami na okrajích a nejšťavnatějšími pasážemi tlustě podtrženými.

William a Eleanor Griffinovi na mne čekali. Stáli okázale bok po boku, vytvářejíce tak spojeneckou frontu tváří v tvář společnému nepříteli. Nepřipadali mi jako lidé, kteří tráví mnoho času v knihovně, protože se jim to líbí. Jejich ctění partneři stáli spolu v opačném rohu a ostražitě sledovali situaci. Beze spěchu jsem si všechny čtyři prohlédl. Čím déle je nechám čekat, tím je pravděpodobnější, že někdo z nich udělá něco, co nezamýšlel, jen aby přerušil ticho.

William Griffin byl vysoký a svalnatý takovým tím sebestředným, pěstěným způsobem. Na sobě měl černou koženou bundu, pod ní bílé tričko a džíny. Všechno to vypadalo naprosto neposkvřně. Pravděpodobně proto, že jakmile je zašpiní, vyhodí je a vezme si nové. Světlé vlasy měl ostříhané nakrátko, oči mrazivě modré, orlí nos po otci a matčina našpulená ústa. Dělal, co uměl, aby stál hrdě vzpřímeně jako pravý Griffin, ale jeho obličej odmítal vypadat jinak než mrzoutsky a trucovitě. Koneckonců, jeho pohodlná existence se nedávno obrátila vzhůru nohama, nejprve odhalením nové poslední vůle a teď zmizením dcery. Lidé jeho vysokého postavení nečekané události nenávidí. Jejich moc a bohatství by je mělo před podobnými patáliemi ochránit.

Eleanor budila dojem, že je z houževnatějšího materiálu. I když na sobě měla šaty, které by i Madonna odmítla jako příliš kýčovitě. Šik jako extra vyfuknutá pouliční šlapka. Dlouhé světlé vlasy si očividně ondulovala a svoje naprosto tuctové rysy zakrývala řvavým mejkapem. Otevřeně na mě civěla, našťavaně a podrážděně, a během rozhovoru si zapalovala jednu cigaretu od druhé. Zamačkávala je o leštěnou desku dlouhého stolu a vajgly odhazovala na perský koberec nevyčísitelné ceny. Vsadím se, že tohle nedělala, když byl tatíček na dohled.

V protějším koutě, nejdále, jak mohla být, aby ještě zůstala ve stejné místnosti, stála Williamova žena Gloria, ex-supermodelka, vysoká, štíhlá a tak černá, že její pleť měla namodralý lesk. Zamyšleně nás pozorovala tmavýma očima zpod vějířků řas a v jejím ostře řezaném obličejí se zračil naprosto neutrální výraz. Hlavu měla úplně holou a na sobě měla dlouhé bílé saténové šaty, které hezky kontrastovaly s její černou pokožkou. Měla ten intenzivní, hladový vzhled, který si vypěstují všechny profesionální modelky, a pořád vypadala, že by vynikla na každém molu, jen kdyby se jí zachtělo. Ačkoliv stála těsně vedle Eleanorina manžela Marcela, řeč jejího těla dávala jasně najevo, že tam je jen proto, že jí to řekli. Nemyslím, že by mu věnovala jediný pohled.

Marcel měl na sobě oblek dobrého střihu, ale podle toho, jak na něm visel, se dalo usoudit, že byl zvyklý oblékat se spíš pohodlněji. Byl ležerní v myšlenkách, řeči i činech. Dalo se to uhodnout z toho, jak stál a z jeho zjevu, i z toho, jak vypadal nedbale a nestále, i když nic nedělal. Budil dojem, že je myšlenkami někde jinde a už se nemůže dočkat, až se vrátí k tomu, co dělal předtím. A že je mu jedno, jestli je to na něm vidět. Nemyslím, že se na mě vůbec podíval. Byl dost pohledný takovým tím slabošským, nehotovým způsobem, a stejně jako Gloria mlčel, protože mu to nařídili.

Přejel jsem pohledem z Williama na Eleanor a zase zpátky, nechával jsem napětí, aby se vystupňovalo. Nespěchal jsem. Věděl jsem o Griffinových dětech a jejich četných sňatcích. Stejně jako každý na Noční straně. Bulvární tisk jich neměl nikdy dost, ani jejich rozmanitých výstředností. O mně je známo, že bulvární plátky občas čtu, protože se jimi člověk skvěle zabaví, když: někde čeká. Nekládou žádné nároky na pozornost a můžete se za nimi snadno schovat, když je třeba. V důsledku toho vím spoustu užitečných věcí o lidech, kteří mě jinak ani za mák nezajímají. Například jsem věděl, že Gloria je Williamova sedmá žena a že Marcel je Eleanorin čtvrtý manžel. A že všichni partneři Griffinů jsou také nesmrtelní, ale jen tak dlouho, dokud budou ženatí nebo provdané za Griffiny.

Glorii a Marcelovi je třeba přiznat, že vydrželi déle než ostatní.

„Já vás znám,“ řekl William konečně a snažil se, aby to znělo drsně a agresivně, ale příliš se mu to nepovedlo. (I když na většinu lidí, se kterými byl zvyklý jednat, to patrně bylo dobré až dost.) „John Taylor, nejznámější soukromý detektiv Noční strany... Prostě další zatracený čmuchal, který se hrabe v odpadcích životů jiných lidí. Ostouzeč a potížišta. Nic mu neříkej, Eleanor.“

„Ani jsem to neměla v úmyslu, pitomečku,“ odsekla Eleanor a loupala po svém bratrovi pohledem, který ho okamžitě umlčel. Pak obrátila veškerou jeho sílu na mne. Dělal jsem, co jsem uměl, abych mu odolal. „Nejste tady vítán, pane Taylore. Nikdo z nás vám nemá co říct.“

„Váš otec si myslí něco jiného,“ odpověděl jsem klidně. „Vlastně mi zaplatil po čertech velký balík peněz, abych tady byl, a mám jeho osobní zmocnění vyptávat se vás, na cokoliv si zámánu. A co váš táta chce, to také dostane. Mám pravdu?“

Oba mě zamračeně probodávali pohledy. Bylo mi zřejmé, že ať už se jich zeptám na cokoliv, neodpoví mi ani ochotně, ani přímo.

„Proč jste vlastně tady?“ zeptal jsem se, protože nějak jsem začít musel. „Myslím v Griffinově síni, když máte na Noční straně svoje vlastní domy. To není obvyklé, že?“

„Jsme tady kvůli tomu nesmyslu s novou poslední vůlí,“ odpověděla Eleanor. To bylo vše, co mi měla v úmyslu povědět, ale nedokázala se udržet – ne, když v sobě měla tolik frustrace, která se drala ven, a před sebou někoho, kdo jí byl ochoten doopravdy naslouchat. „Nemůžu uvěřit tomu, že nás chce po všech těch letech úplně vydědit! To přece nemůžu! A určitě ne ve prospěch té svatouškovské krávy Melissy! Patrně se ztratila proto, že dobře ví, co s ní udělám, až se mi dostane do rukou! Otrávil jsem mysl našeho otce a poštvá ho proti nám.“

William si hlasitě odfrkl. „Změnit svou poslední vůli v tomhle stavu? Staroušek konečně dospěl k senilitě.“

„Kdyby to jenom bylo tak jednoduché,“ odpověděla Eleanor a vdechla půlku cigarety najednou. „Ne, on něco chystá. Vždycky měl něco v rukávu...“

„V jakém stavu myslí se nacházela Melissa, než... zmizela?“ zeptal jsem se. „Co si myslela o obsahu nové poslední

vůle?“

„To já nevím,“ odsekl William. „Se mnou vůbec nemluvila. Ani s Glorií. Zamkla se ve svém pokoji a vůbec odtamtud nevycházela. Stejně jako Paul.“

„Mého Paula z toho vynech!“ zaječela Eleanor. „Ten je úplně v pořádku. Jenom je... citlivý.“

„Jo,“ zavrčel William. „Je citlivý, no jasně...“

„Co tím chceš naznačit?“ otázala se Eleanor a v očích se jí bojovně zablesklo.

Dokážu poznat starou řevnivost, když se mi ventiluje přímo před nosem, a rychle jsem zasáhl. „Co jste vy dva plánovali ohledně změněné poslední vůle podniknout?“

„Napadnout ji, přirozeně!“ odsekla Eleanor a znovu se obrátila ke mně. „Bojovat proti ní všemi zbraněmi, které máme k dispozici.“

„I únosem?“ zeptal jsem se.

„Nebudte směšný.“ Eleanor se upřímně snažila dívat se na mě spatra, přestože jsem byl o několik palců vyšší.

„Náš nejdražší tatíček by nás oba vlastnoručně ubíchoval k smrti, kdybychom se na jeho drahocennou vnučku třeba jen krůvě podívali. Vždycky pro ni měl slabost. William ji ani nesměl trestat, když byla malá. Kdyby to občas udělal, určitě by z ní nevrostla taková odmlouvavá mrcha.“

„Hele, zvolni, Eleanor,“ ozval se William, ale ona mluvila dál, jako by tam vůbec nebyl. Dělal to na mě dojem, že to mezi nimi bylo pravidlem.

„Melissa nebyla unesena. Schovává se a doufá, že se bouře přežene. V tom se ale zatraceně mýlí! O to se už postarám. Co je moje, to patří jen mně a nikdo mi to nebude brát. Rozhodně ne moje sladká proradná neteř!“

„Předpokládejme,“ řekl jsem, „čistě teoreticky a protože mě to napadlo, jestli vás ne, že Melissa byla doopravdy unesena. Kdo si myslíte, že by za tím mohl být? Má váš otec nějaké vážné nepřátele, popřípadě neudělal si v poslední době nějaké nové, které by mohlo napadnout udeřit na něj skrz jeho vnučku?“

William si znovu hlasitě odfrkl, a dokonce i Eleanor se přinutila k lehkému úsměvu, zatímco zamačkávala další cigaretu na leštěné desce stolu.

„Náš otec má nepřátele jako pes blech,“ řekl William. „Sbíraje a pečlivě si je pěstuje.“

„Někdy mi připadá, že chodí do společnosti, jen aby si udělal nové,“ řekla Eleanor a zapálila si další cigaretu zlatým zapalovačem Zippo s monogramem. „Aby si trochu okořenil život. Nic tak nedodá pružnost jeho chůze a lesk jeho oku jako zbrusu nový nepřítel, kterého může porazit a zničit.“

„Nějaké konkrétní jméno, které byste chtěli hodit do ringu?“ zeptal jsem se.

„Hmm, samozřejmě Autority,“ řekl William. „Protože tatkovci nedovolili, aby se stal členem jejich exkluzivního klubu. Nikdy jsem se nedozvěděl proč vlastně. Jeden by si myslel, že jsou pro sebe navzájem jako stvoření. Koneckonců, řídí přece Noční stranu a on ji z větší části vlastní. Jenomže teď jsou samozřejmě všichni mrtví...“

„Já vím,“ odpověděl jsem. „Byl jsem u toho.“

Všichni v knihovně se na mě překvapeně podívali. Možná si právě začali uvědomovat, že by některé strašidelné historky, které o mně slyšeli, mohly být pravdivé. A že neodpovídat na moje otázky by přece jen nemusel být tak dobrý nápad. Mám na Noční straně hodně špatnou pověst a vynakládám nemalé úsilí na to, abych šiji udržel. Značně mi to usnadňuje život. I když jsem nezabil ani zdaleka tolik lidí, jak si všichni myslí.

„Takže,“ pokračoval William trochu nervózně, „teď je asi tátovým hlavním nepřítelem Walker. V nepřítomnosti Autorit řídí Noční stranu, pokud to vůbec někdo dělá.“

Zamyšleně jsem přikývl. Samozřejmě, Walker. Ten tichý, klidný a velice civilizovaný gentleman, který strávil většinu života tím, že dělal za Autority špinavou práci. Může si přivolat na pomoc vojsko, dokáže uklidnit pouliční nepokoje jediným zamyšleným pohledem a každé jeho slovo je zákon. Když použije svůj Hlas, nikdo se mu nedokáže vzepřít. Povídá se o něm, že jednou přinutil mrtvolu na mramorové desce v márnici, aby se posadila a odpověděla na jeho otázky. Walker má pověst, že bez zábran udělá všechno, co považuje za nutné, aby odvedl svou práci. A nikoho se nebojí.

V minulosti jsme spolu příležitostně spolupracovali. Ale nikdy jsme si nebyli tak říkajíc blízcí. Ani jeden z nás neschvaluje metody toho druhého.

„Ještě někdo?“ zeptal jsem se.

„Můžete si klidně připsat jméno každého, kdo kdy měl s mým otcem něco do činění,“ řekla Eleanor, která oklepávala popel ze své cigarety přímo na drahocenný koberec, aniž by se nad tím nějak pozastavovala. „Ještě nikdo si nestiskl s mým otcem ruku, aby pak odešel se všemi prsty.“

„Ale nikdo z nich by nesebral dost odvahy, aby mu vyhrožoval,“ dodal William. „Handrkovali se s ním přes svoje právníky, ale nikdy by se neodvážili udeřit na něj přímo. Vědí, čeho je schopen. Vzpomínáte si na Božského Hillyho? Jak si myslel, že dokáže vyhnat tátu z jeho pozemků tím, že na něj pošle vojsko žoldnů, aby ho napadli v jeho Síni?“

„Jak to dopadlo?“ zeptal jsem se.

William se ušklíbl. „Žoldnéře pohltila džungle. A táta Božského Hillyho. Doslova. Kousek po kousku, trvalo mu to několik měsíců. To bylo samozřejmě dávno předtím, než jsme se narodili. Od té doby možná změkl.“

„Někteří tvrdí, že část Hillyho pořád ještě žije v nějakém tajném sklepení pod Síni,“ řekla Eleanor zasněně. „Táta si ho tam uchovává pro speciální příležitosti. Když chce na významném večírku servírovat něco mimořádného.“

„Raději si neberte žádné občerstvení,“ poradil mi William, který se nepřestával usmívat. „Spousta tátových nepřátel prostě zmizela...“

„Našeho táty se bojí každý,“ prohlásila Eleanor věčně. „Nikdo by se neodvážil dotknout Melissy, protože každému je jasné, co by následovalo. Všichni na Noční straně před taťuldou poklekají a klaní se mu až na zem, kvůli tomu, co by jim mohl udělat a co už v minulosti udělal.“

„Já ne,“ odpověděl jsem.

Eleanor se na mne shovívavě podívala. „Jste tady, ne? Přišel jste, když vás zavolal.“

„Ne proto, že bych se ho bál,“ namítl jsem.

„Ne,“ řekla Eleanor a zamyšleně si mě prohlédla. „Možná ještě ne.“ Zdálo se, že ji to pomyšlení zaujalo.

Podíval jsem se na Williama. „Povězte mi o Melisse. Co si o ní myslíte. Nezdá se, že by vás její zmizení příliš rozrušilo.“

„Nejsme si moc blízcí,“ řekl William a zakabonil se. „Nikdy jsme nebyli. Táta se o to postaral. Trval na tom, abychom ji už jako malé dítě nastěhovali sem, pod jeho střechu, místo aby vyrůstala se mnou a s Glorií. Z bezpečnostních důvodů. No jistě. S námi by byla dokonale v bezpečí. Ale ne, muselo být po jeho, jako vždycky. Chtěl dohlédnout na to, že ji nebudeme popouzet proti němu. Vždycky chtěl mít kontrolu, nad vším a nad každým.“

„I nad svou rodinou?“ zeptal jsem se.

„Nad tou hlavně,“ odpověděla Eleanor.

„Mohl jste se svému otci vzepřít,“ řekl jsem Williamovi.

Ted' byla řada na něm, aby se na mě podíval shovívavě. „Jeremiáši Griffinovi se neříká ne. Nechápu, proč tak toužil vychovávat ji sám,“ řekl William. „Při naší výchově se nijak nepřetřhl.“

„Takže jste ho nechali, aby vám vzal vaše děti,“ řekl jsem. „Melissu a Paula.“

„Neměli jsme na výběr!“ zvolala Eleanor, ale najednou se zdála být příliš unavená na to, aby se pořádně rozčílila.

Podívala se na cigaretu ve své ruce, jako by neměla nejmenší tušení, co to je. „Vůbec netušíte, jaké to je mít Griffina za otce.“

„Možná jsem udělal v životě spoustu hloupostí,“ řekl William, „ale stejně bych to riskl a zkusil bych Melissu vychovávat sám. Glorii je to jedno, ale ona nikdy neměla vlohy k mateřství, že ano, zlato? Neodporoval jsem tátovi, protože... no, protože mu neodporuje nikdo. On je... příliš velký. Nemůžete se s ním přít, protože má na všechno odpověď. Nemůžete se hádat s člověkem, který je na světě tak dlouho, protože už všechno viděl a všechno vyzkoušel. Občas přemýšlím o tom, co by ze mě bylo, kdybych měl to štěstí a narodil se jako syn někoho jiného.“

„Nebyl byste nesmrtelný,“ odpověděl jsem.

„To je ono, ano,“ přikývl William. „O to tady vždycky šlo.“

Pro to, co právě řekl, se mi teď líbil o poznání více, ale stejně jsem mu musel položit následující otázku: „Proč jste s dětmi čekal až do svých sedmdesátých narozenin?“

Jeho obličej okamžitě ztuhl a najednou jsem byl zase nepřítel, proti kterému je třeba bojovat za každou cenu. „To není zatraceně vaše věc.“

Podíval jsem se na Eleanor, ale ta mi pohled chladně oplatila. Na okamžik jsem se dotkl jejich citlivé struny, ale ten okamžik už pominul. Tak jsem se podíval na Glorii a Marcela v opačném koutě místnosti.

„Chcete k tomu něco dodat?“

Gloria a Marcel se podívali každý na svého partnera a zavrtěli hlavami. Neměli k tomu co dodat. Což jsem víceméně předpokládal.

Nechal jsem ty čtyři v knihovně, opatrně jsem za sebou zavřel dveře a obrátil jsem se na Hobbese. „Pořád zbývá jeden člen rodiny, kterého jsem ještě neviděl. Paul Griffin.“

„Pan Paul se nikdy s nikým nestýká,“ odpověděl Hobbes vážně. „Ale jestli si to přejete, můžete si s ním promluvit.“

„Vy mě vážně rozmazlujete, Hobbese.“

„To patří ke službě, pane. Pan Paul v posledních dnech jen zřídka opouští svůj pokoj... Sporadicky komunikuje přes domácí telefon a služebnictvo mu nechává jídlo přede dveřmi. Můžete se s ním zkusit domluvit přes dveře. Novému hlasu by mohl odpovědět.“

Takže zase zpátky chodbou k výtahům a do nejvyššího podlaží. Celé roky jsem se tolik nenachodil. Jestli se ještě někdy vrátím do Griffinovy síně, vezmu si s sebou kolo. Nakonec jsme se zastavili před dalšími zavřenými dveřmi. Velice zdvořile jsem na ně zaklepal.

„Tady je John Taylor,“ řekl jsem svým nejvládnějším hlasem. „Můžeme si spolu promluvit, Paule?“

„Dovnitř nemůžete!“ odpověděl mi vysoký, skoro ječivý dětský hlas. „Dveře jsou zamčené! A chráněné!“

„To je v pořádku, Paule,“ řekl jsem rychle. „Chci si jenom popovídat. O Melissině zmizení.“

„Unesli ji,“ odpověděl Paul. Znělo to, jako by byl přímo za dveřmi. Podle hlasu mi nepřípadal... rozrušený ani přecitlivělý. Spíš vyděšený. Přišli sem a odvedli ji s sebou, a nikdo jim vtom nedokázal zabránit. Nejspíš je už mrtvá. Příště si přijdou pro mě. Uvidíte! Ale mě nikdy nenajdou... protože já tady nebudu.“

„Kdo si pro ni přišel, Paule?“ zeptal jsem se. „Proč myslíš, že unesli Melissu? Proč myslíš, že se vrátí i pro tebe?“ Ale už mi neodpověděl. Slyšel jsem ho, jak za dveřmi oddechuje. Možná že plakal.

„Paule, poslouchej mě. Já jsem John Taylor a lidé se mě bojí skoro stejně jako tvého tatínka. Dokážu tě ochránit... ale potřebuji vědět před kým. Pověz mi, kdo to je, a já už je donutím, aby tě nechali na pokoji. Paule? Dokážu tě ochránit.“ Uslyšel jsem jeho smích, tichý, přidušený a zoufale beznadějný. Nikdo tak mladý jako on by neměl vydávat takový zvuk. Zkoušel jsem na něj ještě chvíli mluvit, ale neodpovídal mi. Možná byl pořád na druhé straně dveří, ale možná taky ne. Nakonec jsem se podíval na Hobbese a on zavrtěl hlavou, ve tváři stejně nečitelný výraz jako vždycky.

„Byl u Paula lékař?“ zeptal jsem se ho tiše.

„Několik, pane. Griffin na tom trval. Vlastně nejrozumnější lékaři. Ale všichni se shodli na tom, že panu Paulovi nic není, nebo alespoň nic, co by mohli léčit. Slečna Melissa byla v poslední době jediná, s kým mluvil. Ted', když je pryč... nevím, co s panem Paulem bude.“

Nechtělo se mi od Paula takhle odejít, ale nevěděl jsem, co bych mohl jiného dělat. Kromě toho, že bych vykopl dveře, násilím ho vyvlekl ven a ukryl v některém ze svých tajných útočišť. Pochybuji, že by to Griffin připustil. Nakonec jsem odtamtud odešel a nechal jsem Paula samotného, v jeho zamčeném a chráněném pokoji. Rád si namlouvám, že bych mu

dokázal pomoci, kdyby mi to dovolil. Jenomže on to neudělal.

Hobbes mne doprovodil k hlavnímu vchodu, a než jsem odešel, ujistil se, že mám svůj kufřík. Jako bych mohl jen tak někde zapomenout milion liber v hotovosti.

„Takže, Hobbesi,“ řekl jsem, „byla to zajímavá, i když ne příliš přínosná návštěva. Můžete vyřídit Griffinovi, že až něco zjistím, pošlu mu obvyklé hlášení. Za předpokladu, že vaše džungle cestou ven zase nenapadne moje auto.“

Hobbes zašel tak daleko, že znovu zvedl jedno obočí. „Džungle vás napadla, pane? To by se nemělo stát. Všichni pozvaní návštěvníci mají zaručenou volnou a ničím nerušenou cestu k Síni. Byla to součást bezpečnostního balíčku.“ „Leda že by mě tu někdo nechtěl,“ odpověděl jsem.

„Jsem si jist, že vy už na to přijdete, pane,“ odpověděl Hobbes. A zabouchl mi dveře před nosem.

Kde každý zná vaše jméno

4

Podtrženo a sečteno, měl jsem oběť, která možná zmizela, a možná taky ne, a rodinu, která ji chce nalézt, nebo taky ne. A někoho velice mocného, kdo blokuje moji schopnost nacházet věci. Jsou případy, u kterých víte už dopředu, že z nich nekouká nic dobrého. Vrátil jsem se k futuristickému autu Mrtvého chlapce a vyrazil jsem na cestu zpátky. A jak jsme hladce klouzali prvotní džunglí, rostliny na kraji cesty se od nás odtahovaly, abychom mohli pohodlně projet. Po celou cestu nás nic neobtěžovalo a brzy nato jsme projeli železnou bránou a ocitli jsme se zpátky na pozemcích Noční strany.

Můj vůz si vynutil přednost a zařadil se do nikdy nepolevujícího dopravního ruchu, a já jsem seděl za volantem, mračil jsem se a přemýšlel. Jedna z prvních věcí, kterou se v životě naučíte, obvykle tím nejnepříjemnějším způsobem, je, že se nikdy nemáte plést do rodinných sporů. Bez ohledu na to, na čí stranu se postavíte, nikdy nemůžete vyhrát, protože rodinné spory nejsou založeny na faktech a logických argumentech: jde v nich o emoce a minulost. Kdo co řekl před třiceti lety a kdo si vzal na narozeninové oslavě největší kus koláče. Staré malichernosti a křivdy. Vztahy mezi lidmi vždycky utvářejí tyhle maličkosti: věci, na které už si nikdo jiný nepamatuje.

Griffinovy držela pohromadě moc, postavení a drobná pouta lásky, která se dala vytušit. A každý, kdo je na světě tak dlouho jako oni, si musel nastrádat víc než spravedlivý přiděl křivd a pečlivě pěstovaných záští. Bylo mi líto vnoučat, Melissy a Paula. Jako by nebylo dost zlé, že se narodili do tak rozdělené rodiny, ještě museli mít prarodiče, kteří už žili stovky let. To už je pořádná mezigenerační propast... A proč se Griffin tak hrmul do výchovy svých vnoučat? V co doufal, že u nich dosáhne, co se mu nepovedlo s vlastními dětmi? Podařilo se mu to s Melissou? Proto změnil svou poslední vůli v její prospěch?

Měl jsem sice její fotografii, ale pořád ještě jsem si nedokázal udělat obrázek o tom, jaká doopravdy byla.

Tolik otázek a tak málo odpovědí na dohled. Naštěstí, když se pídíte po odpovědích, je nejstarší bar na světě to nejlepší místo, kde se dá začít. U Podivínů můžete najít odpovědi skoro na všechno, ale nikdo vám samozřejmě nezaručí, že se vám budou líbit.

Zamyšleně jsem se podíval z okna na ruch kolem. Cesty byly plné obvyklých zvláštních a nevídaných dopravních prostředků, které neustále proudily Noční stranou, a všechny si dávaly dobrý pozor, aby se nedostaly příliš blízko vozu Mrtvého chlapce. Měl v sobě vestavěný nepříjemně efektivní obranný systém a byl vždy připraven trochu se povyrazit. Kolem uháněly taxíky poháněné krví panen a sanitky, které jezdily na destilované utrpení. Věci, které jako auta jen vypadaly a byly věčně hladové, a kurýři na motocyklech, kteří už dávno přestali být lidmi. Kamiony vezoucí svoje znepokojivé náklady k ještě znepokojivějším cílům a malé anonymní dodávky doručující zboží toho druhu, o které by nikdo se zdravým rozumem neměl mít zájem, a přesto je tak žádané. Prostě normální provoz na Noční straně.

Vůz mě odvezl přímo do Nekropole, kde na něj čekal jeho vlastník. Nekropole je jediný autorizovaný hřbitov Noční strany, kde odpočívat v pokoji není jen bezobsažná fráze, ale zákonnou mocí prosazená zásada. Když vás Nekropole pochová, zůstanete pochovaní. Mrtvý chlapec tam v současné době pracoval jako ochranka, zabraňoval lupičům mrtvol a nekromantům, aby se dostali k drahým zesnulým. (Vždycky se najde někdo, kdo si dopředu naplánuje útek.) Mrtvý chlapec byl před mnoha lety přepaden a zavražděn na Noční straně a vstal z mrtvých, aby se pomstil svému vrahovi. Uzavřel na to smlouvu, i když s tím, to zatím nikomu neprozradil. Tak či tak, měl si přečíst i ten drobný text na konci, protože teď nemůže umřít. Tak se klackuje po světě, duch, který posedl svoje vlastní mrtvé tělo a zůstal v něm uvězněný. Spolupracoval se mnou na několika případech. Je velice užitečný jako někdo, za koho se můžete schovat, když začnou lézat kulky. Považuji ho za přítele. Pokud jde o něj, není to tak jednoduché – mrtví mají jiné city než živí. Vůz jsem nechal zaparkovaný před Nekropolí a šel jsem pryč. Dokáže se o sebe postarat sám, než Mrtvému chlapci skončí směna a přijde si pro něj, a na mě čekala práce. Krácel jsem neony osvětlenými ulicemi kolem vykřičených nočních klubů a ještě nebezpečnějších podniků jen pro zvané, a moje pověst šla přede mnou a zametala mi cestičku. Po válce s Lilith toho bylo třeba pořád ještě spoustu opravit a znovu vystavět. Ti dobří vyhráli, ale jen tak tak. Alespoň že už se podařilo odklidit všechny mrtvolky. Trvalo to celé týdny. Krematorium Nekropole pracovalo bez přestávek a pro náročnější gurmány se na jídelničkách mnoha restaurací znovu objevil jako zvláštní nabídka Soylent Green.

Ulice se zdály být stejně rušné jako kdykoliv jindy; hemžily se lidmi, kteří se pachtili za svými osobními pekly a nebi, znalostmi, rozkošemi a zábavami, jaké se dají najít jen v temnějších částech Noční strany. Tam se dá dostat cokoliv, pokud to dřív nedostane vás.

Mějte se na pozoru, zákazníci...

* * *

Já jsem mířil do svého oblíbeného podniku, k Podivínům, což je místo, které by měly orgány bdící nad duševním

zdravím veřejnosti dávno zavřít. Tam chodí skutečná divočina pít, veselit se a pokusit se zapomenout na stres noci bez konce. Bar, kde jsou vždycky tři hodiny po půlnoci, zato šťastná hodinka tu není nikdy. Seběhl jsem po holých kovových schodech dolů do pijácké sluje a hned jsem zamířil k dlouhému, dřevěnému baru na opačném konci. Mimoděk jsem zamrkal, když jsem si uvědomil, že na pozadí hraje směska nejslavnějších Carpenterových filmových hitů. Hudba, při které vám oči samy lezou z důlků. Alex Morrisey, majitel baru, barman a král všech bručounů, měl zjevně zase jednu ze svých nálad.

(Když jsem tu byl posledně, měl puštěnou 'Smack My Bitch Up' od Prodigy, akorát že v téhle verzi zpívali 'Polibte nám všichni prdel.' Nevypytával jsem se.)

Všichni obvyklí neobvyklí štagasti se věnovali svým záležitostem u stolků rozmístěných porůznu ve výčepu a mezi nimi procházelo půl tuctu členek SAS, vynucujících si pohrůzkami dobrovolné příspěvky. Sesterstvo armády, spásy bylo opět na lovu, a pokud jste jim dostatečně rychle neprojevíli svou štedrost, seznámili jste se s jejich speciálně pozeňnanými stříbrnými poxery. SAS jsou extremistické křesťanské teroristky. Jejich heslem je 'spaste je všechny a bůh už si je přebere'. Při ochraně zájmů Matky církve nevěří na kompromisy. Vypalují satanistické chrámy, vymítají ďábla z politiků a jednou ukřižovaly pouličního mima. Hlavou dolů. A pak ho ještě zapálily. Spousta lidí jim tehdy tleskala. Členky Sesterstva nosí starosvětské kutny jeptišek, těžké boty s okovanými špičkami a velkorážní ruční palné zbraně v pouzdrech u boku. Zavrhly je a proklely všechny oficiální odnože křesťanské církve, ale povídá se, že si je občas v tichosti najímají, když všechny ostatní metody selžou. Sesterstvo armády spásy má výsledky, a to se počítá, i kdybyste se museli dívat stranou a zacpávat si uši, když jich dosahují.

Hřešíme, abychom učinili přítrž hřešení, říká se.

Jedna ze sester si mě všimla a rychle zalarmovala ostatní. Semkly se do houfu a zachmuřeně na mne zíraly, když jsem šel kolem. Zdvořile jsem se na ně usmál a jedna z nich se pokřižovala. Další udělala velice neslušné gesto a pak se všechny daly na ústup. Možná se šly modlit za spásu mé duše nebo se podívat, jestli na mou hlavu není zase vypsaná nějaká odměna.

Konečně jsem dorazil k baru, rozeplnul jsem si trenčkot a svalil jsem se na nejbližší stoličku. Kývl jsem na Alexe Morriseye, který už přicházel s mým obvyklým pitím – sklenicí skutečné Coly. Byl oblečený od hlavy k patě v černé, včetně slunečních brýlí a parádního francouzského baretu, pod kterým ukrýval lysinu, co se mu šířila ve vlasech. Práskl s mou sklenicí na tácek s reklamou místního pivovaru: SHOGGOTHÚV PRASTAROPRAMEN.

„To docela zírám, Taylore. Ty jsi vážně zastrašil SAS, a to jsem jednou viděl, jak stáhly zaživa z kůže vlkodlaka a snědly ho.“

„Je to dar,“ odpověděl jsem nonšalantně.

Několikrát jsem zakroužil Colou ve sklenici, aby uvolnila buket, a pak jsem si ho chvíli vychutnával, než jsem se rozhlédl po baru, abych zjistil, kdo tady je a kdo by mi mohl být užitečný. Na konci barového pultu seděl hrabě Dracula, vyschlý týpek s úskočným výrazem v obličeji oblečený do červy prožraného smokingu a večerního pláště, který zažil lepší časy. Pil svou obvyklou nulu RH minus a podle svého zvyku se hlasitě bavil sám se sebou. Po všech těch letech už se mu exotický přízvuk dávno vytratil, ale z principu se o něj pořád snažil.

„Ti zatracení agenti mi nedají ani chvíli pokoj, v poslední době už vůbec nemám čas pro sebe. To jsou pořád nějaké besedy s fanoušky, autogramiády a křty nových knih... Pózování na obálky a alba gothrockových kapel, propagace nových typů vysavačů... Stal se ze mne špatný vtíp! Míval jsem svůj vlastní hrad, než mi ho komouši znárodnili... Míval jsem upíří nevěsty, ale teď o nich slyším, jenom když se opozdím s placením alimentů. Úplně mě vysají! Viš, koho mi můj agent zajistil, aby podpořil mou osobní image? Transylvánské terpsichorální transvestity! Dvaadvacet nemrtvých stepařů oblečených jako špalky, kteří křepčili za zvuků písně: 'Když vyjde měsíc, jsem jako poblázněná.' Takové věci musí jeden snášet, když nemá po ruce osikový kůl... Mohl jsem zemřít hanbou! Znovu. Říkám ti, jsou noci, kdy je lépe vůbec nevylézat z rakve.“

Nedaleko, napůl vyhrězlý ze svého soukromého boxu a ostentativně ignorující starého upíra, byl Ten, který kráčí jako To. Hvězda tuctu hororových filmů padesátých let teď už jen podepisovala svoje fotografie na pamětnických conechech. Minulý týden jich tu byla celá banda, vzpomínaly na všechna ta města, které terorizovaly na vrcholu své slávy. Teď už je při životě udržovala jenom nostalgie.

(Velkému zelenému ještěrovi zakázali na cony přístup, protože po té patálii s únikem radioaktivity odmítal nosit plenky.) U baru se rozvalovala tlupa morlocků dožadujících se velice specifických zákusků. Alex na ně zavolal svoje vyhazovačky a Betty a Lucy Coltranovy spolu přestaly zápasit v páce na tak dlouho, aby daly morlockům pořádný výprask a pak je vyvedly za ty jejich ohyzdné uši ven. Alexova trpělivost má svoje meze, i když je v dobrém rozmaru, což rozhodně není často. Vlastně se vám obvykle může docela dobře stát, že zjistíte, že ryjete nosem ulici jen proto, že jste ho zdvořile upozornili, že vám správně nevrátil drobné. Všiml jsem si, že se tváří nějak zachmuřeně, a tak jsem mu projevil trochu zájmu.

„Snížil jsem cenu Andělské moči,“ informoval mě. „Od chvíle, co se profláкло, že to není jen obchodní název, ale spíš varování, šla poptávka rapidně dolů... Taky tam mám vepřové výškrabky, úplně čerstvé. Nebo vepřové koule, kdybys měl chuť.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Vepřové koule si už nedám. Nejsou špatné, ale v porci jsou jenom dvě.“ „K čertu,“ zavrčel Alex. „Z jednoho vepře jich víc nedostaneš.“

Za barem ronila socha Elvise v bílé kombinéze krvavé slzy. Ručičky hodin ubíhaly každá jiným směrem a na obrazovce malého televizoru šel přímý přenos z pekla s vypnutým zvukem. Prašivý sup na bidýlku zaujatě hodoval na něčem, co vypadalo znepokojivě čerstvě. Všiml si, že na něj civím, a zamyšleně na mne pohlédl.

„Dej pokoj, Agáto,“ okřikl ho Alex.

„Agáto,“ řekl jsem. „Nejmenuje se tak tvoje bývalá žena? Jak se jí vlastně daří?“

„Je na mě velice hodná,“ řekl Alex. „Nikdy mne nenavštěvuje. Ačkoliv se už zase opozdila s alimenty. Jonathone, nech tu kachnu na pokoji! Víckrát ti to opakovat nebudu! A ne, ten pomeranč zpátky nechci.“

„Dnes večer tu máš pěkně plno,“ poznamenal jsem.

„Máme teď nové a velice populární kabaretní číslo,“ oznámil mi Alex hrdě. „Počkej chvíli, já ho ohlásím.“ Pozvedl hlas: „Poslouchejte, lůzo! Teď bude kabaret a já vám znovu představím výjimečného umělce mistra Exploda! Je tady pro vás, jen a jen pro vás, takže mi ho tu nenechávejte, až budete odcházet, protože z něj dostávám deprese. Ano, je to slavný Sebevražda Jones!“

Na malé, reflektory osvětlené pódium stydlivě vyšel naprosto tuctový muž, vesele zamával divoce aplaudujícímu publiku a pak explodoval v dešti krve a cárů masa. Už dlouho jsem neviděl nic, co by nadělalo větší spoušť. Davy nadšeně jásaly, tleskaly a dupaly nohama. Jako kabaretní číslo to rozhodně bylo docela originální, i když trochu krátké. Podíval jsem se na Alexe.

„To číslo nespočívá v tom, že vybuchne,“ vysvětlil mi.

„Kouzelné je, jak se dá z těch malinkatejch kousíčků, co z něj zbyly, zase dohromady.“

„Chceš říct, že takhle vybuchuje pořád dokola?“ zeptal jsem se.

„Každý večer a v sobotu dvakrát. Předpokládám, že si tím vydělává na živobytí.“

„Když už je řeč o práci,“ opáčil jsem, „jak to, že jsi ještě tady, Alexi? Vždycky jsi tvrdil, že tady zůstáváš jenom proto, že Merlin připoutal svými kouzly tvou rodinu k tomuhle baru. Ale teď, když je díky Lilith konečně mrtvý a pryč, co tě tu ještě drží?“

„A kam jinam bych měl asi jít?“ odsekl Alex lhostejným hlasem prostým všech emocí. „Co jiného můžu dělat? Tohle je to jediné, co umím. A kromě toho, kde jinde bych měl možnost pravidelně urážet, tyranizovat a terorizovat tolik lidí? Jsem v tomhle baru tak dlouho, že už se pro nic jiného nehodím. Tohle... je můj život, zatraceně.“

„Jak to tady Merlinovo zmizení změnilo?“

„Mohl bys sakra mluvit víc potichu? Já jsem to nikomu neřekl a ani to nemám v úmyslu. Kdyby jistí lidé a jiní tvorové, kteří nejsou lidští ani trochu, zjistili, že tenhle bar už není pod Merlinovou magickou ochranou, zaútočili by na něj vším, co mají, sedmi biblickými ranami počínaje a čtyřmi jezci apokalypsy konče.“

„Za to si můžeš sám, že nevracíš lidem drobné.“

„Změňme téma. Slyšel jsem, že ty a Suzie Střelkyně to teď táhnete spolu. Čestně přiznávám, že jsem nemel ani tušení, že se k tomu schyluje. Jak se má ta všemi milovaná psychopatická vražedkyně?“

„No, pořád zabíjí lidi,“ odpověděl jsem. „Zrovna teď je na lovu odměny někde v pohraničí. Brzy bude mít narozeniny, takže uvažuji, že bych jí možná koupil tu příruční atomovku, co ji vždycky tak chtěla.“

„Kéž bych si mohl myslet, že si děláš legraci.“ Alex se na mě zamyšleně zadíval. „Jak vám to klapě... všechno?“

„Snažíme se to neuspěchat,“ odpověděl jsem. Teď byla řada na mně, abych změnil téma. „Potřeboval bych si promluvit s někým, kdo by mi mohl říct všechno o Griffínovi a jeho rodině. Samozřejmě včetně všech těch věcí, o kterých by lidé jako ty a já neměli vědět. Je tady dnes večer někdo, kdo by tomu popisu odpovídal?“

„Máš svým způsobem štěstí,“ odpověděl Alex. „Vidíš toho gentlemana ve vycházkovém obleku, co sedí u stolu v protějším rohu a pokouší se najít někoho, kdo by mu koupil pítí? Tak to žádný gentleman není, je to reportér. Jmenuje se Harry Fabulous. Právě teď pracuje jako sloupkař pro nejvzleštější bulvární plátek Noční strany. Nepřirozený slídlil. Veškeré novinky, které se dají překroutit. Ví všechno, i když většina z toho nejspíš není pravda.“

Přikývl jsem. Harryho jsem znal. Zachytil jsem jeho pohled a kývl jsem na něj, aby se ke mně připojil. Zářivě se usmál a zamířil k baru. Ano, o Haným Fabulousovi vím všechno. Pohledný, šarmantní a vždycky elegantně oblečený, dokonale had ve vlčím rouše. Bývaly časy, kdy Harry býval jednička Noční strany na všechno, co by vám mohlo uškodit. Pak byl ale obrácen na víru tím nejnepříjemnějším způsobem, prostřednictvím osobního setkání, o kterém stále ještě není ochoten mluvit, a rozhodl se, že se pro spásu své duše stane investigativním žurnalistou. Myslím, že původně měl v úmyslu odkrývat korupci a odhalovat zlo na vysokých postech, ale naneštěstí jediný list, který ho byl ochotný zaměstnat, byl Nepřirozený slídlil. Který korupci ani tak neodkrývá, jako se jí bezmezně oddává. Ale všichni musíme nějak začít. Harry tvrdí, že se pomalu propracovává vzhůru. No, propracovat se ze své pozice ještě níž by bylo zatraceně těžší.

„Nazdárek, John,“ řekl Harry Fabulous a předvedl svoje dokonalé zuby v dokonalém úsměvu. Popadl mne za ruku a začal jí na můj vkus až příliš familiárně pumpovat. „Co pro tebe můžu udělat? Mám kontakt na nefalšovanou marťanskou červenou trávu, jestli máš zájem. Skvělé pokoušeníčko, alespoň se to říká...“

„Jestli mi řekneš, že je to zážitek, který není z tohoto světa, obdržíš krátkou, ale velice bolestivou návštěvu od políčkové víly,“ odpověděl jsem přísně. Harryho si člověk nesmí pustit k tělu, jinak toho rychle zneužije. „Myslel jsem, že v kšeftech tohohle druhu už nejedeš.“

„Samozřejmě že ne, samozřejmě! Ale k člověkově se leccos donese...“

„Dobře,“ řekl jsem. „Na čem zrovna pracuješ, Harry?“

„Pokouším se zjistit, co je pravdy na tom, že byl na Noční straně viděn Krácející muž,“ odpověděl Harry a velice se snažil, aby to znělo ledabyle.

„Lidi toho napovídají,“ ozval se Alex. „Tvoje noviny vyplácejí odměny za očitá svědectví, ale nikdy v nich nenajdeš nic než historky z třetí ruky a rozmazané fotky, na kterých může být cokoliv.“

„Tentokrát to vypadá, že je to pravda,“ řekl Harry, z nějž upřímnost přímo sálala. „Hněv Boží ve světě lidí, seslaný, aby tu trestal viníky. A konečně dorazil na Noční stranu! Což je děsivá představa pro... no, vlastně skoro pro každého, kdo tady žije. Spousta lidí se přestala objevovat na veřejnosti a nejspíš se teď schovávají pod postelí, odkud nevylezou, dokud zase neodejde. Kdybych s ním mohl udělat interview...“

„Sejmul by tě na potkání, Harry, a ty to zatraceně dobře víš.“

„Kdyby byla tahle práce snadná, mohl by ji dělat každý.“ Harry si mě zamyšleně prohlédl. „Takže ty a Suzie Střelkyně jste teď páreček, co? Jsi statečnější, než se o tobě všeobecně soudí.“

„Copak už to ví každý?“ zeptal jsem se.

„Je to sólokapr!“ řekl Harry. „Dvě nejnebezpečnější individua Noční strany se dala dohromady! Tomu říkám sonda do života celebrity! Muž, který zachránil Noční stranu ve válce s Lilith, a Suzie Střelkyně rovněž známá jako Suzie Brokovnice nebo K čertu, raději se sám střel do hlavy, ať to máš za sebou. Můj vydavatel by zaplatil pořádný balík za exkluzivní rozhovor o tom, jak to spolu vedete.“

„Nemám zájem,“ odpověděl jsem.

„Ale... všechny to děsně zajímá! Zvědavé mysli mají právo vědět!“

„Ne, to nemají,“ prohlásil jsem rozhodně. „Proto střílí Suzie Brokovnice paparazie do kolen a rozmístila kolem domu pastí. Ale něco ti povím, Harry. Ty mi pomůžeš s případem, na kterém právě dělám, a já ti zato povím o Suzii něco, co nikdo jiný neví. Máš zájem?“

„Samozřejmě! Co potřebuješ vědět?“

„Vyprávěj mi o Griffinovi a jeho rodině. Nejenom holá fakta, ale i všechny drby. Počínaje tím, jak se vůbec stali nesmrtelnými – tedy jestli to víš.“

„A to má být všechno?“ opáčil Hany Fabulous. „Jasná páka!“ Obdařil mne přezíravým úsměvem, ale pak se rozpomněl, s kým mluví, a zařadil zpátečku. „Jak se stal Jeremiáš Griffin nesmrtelným, není tak docela tajemství. Lidé o tom jenom většinou nemluví, pokud vědí, co je pro ně dobré. V kostce jde o to, že Griffin před pár stoletími uzavřel smlouvu s ďáblem. Nesmrtelnost za duši. Griffin si myslel, že udělal terno: koneckonců, když nikdy nezemře, jak by si ďábel mohl odnést jeho duši? Jenomže jak už to bývá, smlouva měla doložku: Jeremiáš může přenést svou nesmrtelnost na manželku, a dokonce i na své děti a jejich partnery... ale už ne na jejich děti. Jakmile jeho vnoučata dosáhnou zákonem stanovené plnoletosti, Griffinova nesmrtelnost skončí, ďábel si pro něj přijde a odvede ho s sebou do pekla.“

„A co zbytek jeho rodiny?“ zeptal jsem se. „Ti také přijdou o svou nesmrtelnost? A o duši?“

„To se neví,“ odpověděl Harry.

„Tak proč Griffin dopustil, aby vůbec nějaká vnoučata měl?“

Harry se ušklíbl. „Jeremiáš samozřejmě nikdy neplánoval mít děti, natožpak vnoučata. Povídá se, že v tom směru učinil velice důkladná opatření zahrnující i kondomy tak nabitě ochrannou magií, že v noci světélkují. Ale ještě se nenarodil chlap, kterého by jeho vlastní žena v tomhle směru kdykoliv nepřechytračila, a jakmile jednou Mariah otěhotněla, Griffinovi nezbylo nic jiného než se s tím smířit. I když jsem slyšel, že podnikl kroky, aby se to víckrát neopakovalo.“

„Nechal ji sterilizovat,“ přisvědčil jsem. „Mariah mi to řekla.“

„Ty to máš přímo od ní?“ vypouklil oči Hany. „Tak to použij! To je nefalšovaná exkluzivní... Tak či tak, jakmile dvojčata vyrostla, zjistila, že mnohem víc touží po vlastních dětech než po tom, aby tu byl jejich drahý tatíček navěky. Jak Melissa, tak Paul byli naplánováni, počati a přivedeni na svět v naprosté tajnosti a jen několik týdnů po sobě. Starého Jeremiáše postavili před hotovou věc. Povídá se, že se z toho mohl zbláznit a vyhrožoval, že svoje potomky zabije a jejich dítku jakbysmet, ale nakonec... to neudělal. Od té doby každý čeká, jak to dopadne. Z vnoučat mezitím vyrostly zdravé a pěkně rozmazlené děti... a nejspíš není divu. Žít v neustálém ohrožení života patrně má ten účinek. Protože co si budeme povídat, teď je to buď oni nebo on, a on má po čertech víc co ztratit... Když se rozneslo, že změnil svou poslední vůli a zanechal všechno Melisse, bylo jasně slyšet, jak všem na Noční straně spadla čelist.“

„Zadrž,“ řekl jsem. „Ty o nové poslední vůli víš?“

„Zatraceně, John, každý to ví! Je to nejžhavější zpráva roku! Informace se po Noční straně šíří rychleji než závodní pštros s raketou v zadku. Absolutně nikdo nepředvídal, že se to stane. Griffin je konečně připravený zemřít a všechno zanechal malé, tiché a nenápadné Melisse? A ostatním členům rodiny neodkázal ani pětník? Spousta lidí tomu pořád nevěří. Myslí si, že Griffin rozjel nějaký z těch svých příšerně komplikovaných a ošklivých plánů, na které vždycky všichni kromě něj pořádně doplatí. Ten chlap se za celý svůj zatraceně dlouhý život nikdy nevzdal ničeho, o čem byl přesvědčen, že mu to patří.“

„Kromě své duše,“ odpověděl jsem.

Hany pokrčil rameny. „Možná je tohle všechno součástí jeho plánu, jak ji získat zpátky. Povídá se... že v Melissině zmizení má prsty Griffin. Že už ji zabil a ta jeho nová poslední vůle je jenom kouřová clona.“

„Ne s tím, co mi platí, abych ji našel,“ namítl jsem. „Jo, Alexi, abych nezapomněl. Pohlídej mi tohle, prosím tě. Vyzvednu si to později.“

Podal jsem kufřík s milionem liber Alexovi. Ten jenom zabručel nad jeho váhou a strčil ho pod bar. Už dříve mi u sebe schovával věci a nikdy se na nic neptal. Myslím, že je bral tak trochu jako záruku, že nezapomenu zaplatit účet. Zamračil se na mě.

„Není to tvoje špinavé prádlo, Taylore, že ne? Přisahám, že některé z tvých ponožek by klidně došly do prádelny samy.“

„Jsou to jen nějaké výbušniny, které jsem slíbil pohlídat kamarádovi,“ odpověděl jsem nonšalantně. „Být tebou, nikoho bych k tomu nepouštěl moc blízko.“ Otočil jsem se zpátky k Harrymu. „Jestli byla Melissa doopravdy unesena... kdo by podle tebe byl první podezřelý?“

„Lip mi to myslí, když mám co pít,“ nadhodil Harry.

„Jen do toho,“ vybídl jsem ho.

„Ale no tak, John, ze všeho toho povídání jednomu vyschne v krku...“

„No tak dobře,“ řekl jsem. Podíval jsem se na Alexe. „Dej tomuhle muži sklenici andělské moči a porci vepřových koulí. A teď povídej, Harry.“

„Pokud jde o Griffinovy nepřátele, možností je nepřeberně,“ začal Harry. „Počítám, že mezi ně právě teď patří Jasperovic

dvojčata, Velký Max Renegát voodoo, Bolestné osobní kouzlo a lady Zatracení. Kdyby se všichni sešli v jediné místnosti, byla by to patrně neklamná předzvěst apokalypsy. Pokud by Griffin skutečně zaklepal bačkorami, každý z nich by mohl bez potíží kandidovat na místo nejhoršího šmejda na Noční straně. Ale stejně bych se Griffina jako hlavního podezřelého nevzdal. Ten chlápek je záluďnější, než si myslíš. Vlastně je záluďnější, než si vůbec dokážeš představit. Žít jako naprostý parchant nějaké to století tohle zřejmě s člověkem udělá.“

„Melissa bude mít za pár hodin osmnáct,“ řekl jsem. „Takže dosáhne zákonné dospělosti. Jestli ji do té doby nenajdu a nevrátím zpátky do Griffinovy síně, aby podepsala nějaké dokumenty a zlegalizovala tak poslední vůli, Mariah a ostatní členové rodiny se znovu stanou dědici. Což znamená, že mají zatraceně dobrý motiv.“

„Jestli ji předáš zpátky jejímu dědovi,“ řekl Alex a postavil před Harryho sklenici a pytlík, „patrně ji zabije rovnou tobě před očima, aby si pojistil svou duši. Možná právě proto tě najal. Možná... ji někdo unesl, aby ji před ním ochránil.“

„Kdyby musel Philip Marlowe řešit případy, jaké dostávám já, určitě by s tím sekl a stal by se instalatérem,“ zavrčel jsem. „V tomhle případě je příliš mnoho nezodpovězených otázek a zatraceně málo faktů.“ Zamračil jsem se na Harryho, jenom proto, že tam byl. „Jak starý je vlastně Jeremiáš Griffin? Ví to někdo přesně?“

„Jestli ano, je dost chytrý, aby si to nechal pro sebe,“ mýnil Harry. Usrkl ze své sklenice a ve tváři se mu objevil překvapený výraz. „Nejlepší odhad je několik set let. Existují záznamy o Jeremiášově přítomnosti na Noční straně až do třináctého století, ale ze starší doby se moc písemnosti nezachovalo. Chaucer se o něm zmiňuje v necenzurovaném vydání Canterburských povídek, jestli ti to pomůže.“

„Těžko,“ odpověděl jsem. „Hele, na Noční straně je nesmrtelných jako blech na toulavém psovi, a to ani nepočítám Bytosti z Ulice bohů. Musí přece existovat někdo nebo něco, co tu bylo, už když se Griffin poprvé objevil na scéně.“

„No, je tady Černý Petr, Pán trnů, Kid Cthulhu a samozřejmě Starý otec Čas sám. Ale i pro ně platí, že jestli něco vědí, nechávají si to pro sebe. Griffin je mocný muž a má dlouhé ruce.“

„V pořádku,“ řekl jsem. „Pověz mi něco o jeho obchodech. Samozřejmě vím, že je bohatý a patří mu tady všechno, co není přibité, ale jak přesně?“

„Je hodně bohatý,“ odpověděl Hany. „Staletí nepřetržitého úsilí a zázrak nastřádaných úroků a úroků z úroků se o to postaraly. V současné době vlastní podstatnou část Noční strany a má podíl ve většině podniků, které tady působí. Není tajemstvím, že Griffin v poslední době podnikl veškeré kroky k tomu, aby obsadil pozici nedávno uvolněnou Autoritami. Takže ten, kdo zdědí jeho mocenskou základnu, by brzy mohl docela dobře vládnout Noční straně. Pokud se jí vůbec vládnout dá. Opravdu by vynaložil tolik úsilí, aby se stal velkým šéfem, jen aby pak umřel a všechno to přenechal nezkušené osmnáctileté žábě?“

„Moc pravděpodobně to nezní, když to podáš takhle,“ připustil jsem. „Ale zajímalo by mě, co na to řekne Walker. Když jsem ho viděl naposled, rozhodoval o všem on, a jak já ho znám, nikdy by svou pozici nepřenechal někomu, o kom není přesvědčen, že je toho hoden.“

„Walker?“ Hany si opovržlivě odfrkl. „Ten se jen stará o každodenní záležitosti, protože tohle dělal vždycky, a většina lidí ho pořád ještě respektuje. Ale každému je jasné, že je to jen dočasné, dokud se neobjeví někdo, kdo má skutečnou moc. Bez Autorit, které by ho podporovaly, žije Walker ve vypůjčeném čase a určitě to sám ví moc dobře. Griffin není jediný, kdo se nenápadně propracovává k převzetí kontroly, a kdokoliv z nich mohl unést Melissu, aby ho přinutil k ústupkům nebo odstoupení.“

„Jména,“ vyzval jsem ho. „Potřebuji jména.“

„To nejsou jména, jaká se vyslovují nahlas,“ odpověděl Hany významně. „Ale neměj strach, klidně pátrej dál a oni už si tě najdou. Hele, co přesně je to, co jím?“

„Jen to dojez,“ řekl jsem mu. „Je v tom spousta proteinů. A teď mi ještě řekni nejčerstvější drby o tom, čím se Griffinova rodina baví, když se nikdo nedívá. A nevynechávej šťavnaté podrobnosti.“

„To je konečně řeč,“ usklíbl se Hany. „O Williamovi se povídá, že svoje potěšení bere velice vážně a užívá si až do extrému. Průzkumník nejzazších okrajů slasti a tak dále. Možná by ses měl zajímat o klub Caligula. Gloria by mohla nakupovat závodně, ale v poslední době zanevřela na nákupy ve velkém a zaměřila se na pátrání po vzácných sběratelských kouscích. Je ten typ, co by koupil maltézského sokola nebo svatý grál jen proto, aby ho nemohl mít nikdo jiný. Jediný důvod, proč ji nenapálí ještě častěji, je, že lidé, kteří dělají v téhle branži, se docela rozumně bojí toho, co by jim Griffin udělal, kdyby na to přišla. Pokud vím, tak naposledy se domlouvala na koupi fénixova vejce přímo od Sběratele. On je tvůj kamarád, že?“

„Vlastně ani ne,“ řekl jsem. „Kamarádil se spíš s mým tátou.“

Hany dychtivě čekal, co bude následovat, ale když začalo být zřejmé, že nic, pokrčil rameny. „Eleanor Griffinová je na chlapy. Měla jich už tucet, jenom co já vím, a vždycky má zájem o nějaký nový model. Povídá se o ní, že se vyspala se všemi členy jisté slavné hudební skupiny a od té doby už nejsou jako dřív. Jejich fanklub ji uvrhl do klatby. Eleanorin manžel Marcel je gambler. Těžký. Většina zavedených heren ho vůbec nepustí dovnitř, protože má ve zvyku nadělat dluhy a potom říct, aby si o peníze řekli Griffinovi. Což se přirozeně neodváží. V důsledku téhle politováníhodné praxe musí ubohý starouš Marcel hrát v podnicích, kam by většina z nás nevkočila ani s pistolí u hlavy. Jak si vedu?“

„Velice dobře,“ řekl jsem. „Řekni mi něco o vnoučatech, o Paulovi a Melisse.“

Hany se zamračil. „Ti jsou naopak velice tiší. Každý z nich má svůj úzký okruh přátel a s nikým jiným se příliš nestýkají. Žádné velké veřejné výstupy ani skandály. Jestli mají nějaký soukromý život, tají ho tak dobře, že se o něm ani Nepřirozenému slídlivovi nepodařilo nic zjistit. A něco takového o sobě hned tak někdo říct nemůže.“

„Aha,“ řekl jsem. „Dobře, Hany. Díky. Moc mi to pomůže. Rád jsem se s tebou setkal.“

„Počkej moment, počkej moment!“ zvolal, když jsem začal vstávat. „A co moje exkluzivní reportáž? Slíbil jsi mi něco o Suzii Štělkyňi, co nikdo jiný neví!“

Usmál jsem se. „Ve skutečnosti vůbec není společenská osoba. Zvláště hned po probuzení.“

Měl jsem pouhý okamžik na to, abych si vychutnal výraz v Harryho obličeji, když tu někdo zavolal moje jméno silným, drsným a v žádném případě ne přátelským hlasem. Ohlédl jsem se a veškeré osazenstvo baru už bylo na útěku ven nebo do úkrytu. U paty kovového schodiště stála vysoká, hubená žena v černém a v ruce zdvižené nad hlavou pevně svírala Kayleighovo oko. Tu ženu jsem nepoznával, ale stejně jako všichni ostatní v baru jsem okamžitě poznal Kayleighovo oko. Takže můj první impuls byl dát se taky na útěk nebo se někam schovat. Oko je krystal, který před stovkami let, v dřevních dobách Británie, spadl na Zem z nějaké vyšší dimenze. Je to artefakt moci napájený energií z jiné roviny existence a může vám vyplnit vaše sny nebo touhy, pokud vás dřív nesežehne na popel. Jediný důvod, proč Kayleighovo oko už dávno z někoho neudělalo krále nebo královnu Noční strany, je, že nikomu obvykle dlouho nevydrželo. Oko je pro ubohé křehké smrtelníky, jako jsme my, příliš mocné. Většina lidí má dost rozumu, aby se té prokleté věci vůbec nedotýkala, ale v poslední době se ho zmocnily jisté fanatické skupiny, které jím vyzbrojovaly svoje sebevražedné atentátníky.

Dal bych se na útěk, ale nebylo kam. Kayleighovo oko by mě našlo všude.

„Kdo jsi?“ zeptal jsem se ženy v černém, abych získal nějaký čas. Snažil jsem se, aby to znělo přátelsky a klidně, a v žádném případě ne výhrůžně.

„Jsem tvoje smrt, Johnne Taylore! Tvoje jméno bylo zapsáno do Knihy hněvu, tvoje duše souzena a tvůj osud zpečetěn Svatou radou! Přišel čas, abys zaplatil za svoje četné hříchy!“

Nikdy jsem neslyšel o žádné Knize hněvu nebo Svaté radě, ale to nemuselo nic znamenat. Upřímně přiznávám, že se mi postupem času podařilo popudit si proti sobě každého, kdo něco znamená. Podle toho vím, že dělám svou práci dobře.

„Zbylé ochrany baru už měly naskočit,“ zamumlal Alex za mými zády. „Ale jelikož to neudělaly, myslím, že můžeme klidně předpokládat, že jsi v tom zůstal sám, Johnne. Kdybys mě potřeboval, budu se schovávat za pultem a cvrkat si do kalhot.“

„Harry?“ řekl jsem, ale ten už byl pryč.

„Je tady se mnou,“ oznámil mi Alex. „Brečí.“

Žena v černém pomalu vykročila ke mně a Kayleighovo oko stále držela nad hlavou. V přátelském šeru baru zářilo jasně jako velké rudé oko upírající se přímo na mě. Ve vzduchu kolem něj praskala a sršela energie. Všichni ostatní už byli pryč nebo se schovávali za převrženými stoly, jako kdyby je to mohlo ochránit před tím, co Oko dokázalo. Žena v černém je ignorovala. Šlo jí jen o mě. Ukázala na stoly a židle, které stály mezi ní a mnou, a ty se rozletěly v dešti třísek. Ozvaly se bolestné výkřiky; třísky byly ostré jako střepiny šrapnelu. Žena šla dál, pohled upřený na mne. Byl to chladný, vytřeštěný pohled fanaticky.

Betty a Lucy Coltranovy se vrhly vpřed, poháněny neuvěřitelně silnými svaly svých nohou. Žena na ně jen pohlédla a neviditelná ruka je srazila stranou takovou silou, že přeletěly místnost. Tvrdě dopadly na podlahu a už nevstaly. Mohl jsem toho využít a dát se na útěk, použít jeden z tajných východů z baru, které jsem znal, ale nechtěl jsem riskovat, co by ta fanatická s Okem provedla baru a lidem v něm za mé nepřítomnosti. Kromě toho, já nikdy neutíkám. Škodí to reputaci. A moje reputace dokáže odstrašit mnohem více lidí, než by to dokázala jakákoliv zbraň.

Tak jsem tam stál a díval jsem se, jak se ke mně blíží. Chtěla to provést zblízka, aby se mi přitom mohla dívat do tváře. Fanatikům nestačí jen zvítězit, potřebují vědět, že jejich nepřítel trpí. A chtějí si to vychutnat do posledního okamžiku. Šla pomalu, dávala si načas, užívala si to. V ústech jsem měl sucho, ruce se mi potily a žaludek svíral, ale nehnul jsem se z místa. Kayleighovo oko mne mohlo zabít tisíci nepředstavitelně strašnými způsoby, ale já jsem dostal nápad.

Když se žena v černém konečně zastavila přede mnou a usmála se způsobem, ve kterém nebyla ani špetka veselosti, vytřeštěné oči fanaticky planoucí ohněm děsivějším než Oko v její ruce... použil jsem svoje nadání, abych našel otvor mezi dimenzemi, kterým se Oko kdysi dostalo do našeho světa. Pořád tam ještě byl, všechny ty roky nestačily, aby se úplně zacelil. A pak už pro mne byla ta nejsnazší věc na světě ukázat Kayleighovu oku cestu domů.

Svobodné! Konečně svobodné! zahřím v mé mysli nezemský hlas a pak bylo Oko najednou pryč, vrátilo se na místo v jiné rovině existence, kam patřilo. Otvor se za ním okamžitě zacelil a bylo to. Žena v černém se podívala na svou prázdnou ruku, pak na mě a nepřesvědčivě se usmála. Praštil jsem ji rovnou mezi oči a ona se v bezvědomí svalila na podlahu baru, po které jela ještě dobré čtyři metry, než se zastavila. Zašklebil jsem se a promnul jsem si pohmožděnou ruku. Kéž bych si dokázal odpustit tahle teatrální gesta.

„V pořádku,“ řekl Alex a vylezl zpoza baru. „Koho sis proti sobě poštvál tentokrát, Taylore? A kdo zaplatí škody?“

„Ať se propadnu, jestli vím,“ odpověděl jsem vesele.

„Možná jsi ji nemusel omráčit,“ řekl Harry Fabulous, když se také vynořil ze svého úkrytu za barovým pultem. „Mohla nám říct, kdo ji poslal.“

„Pochybují,“ řekl jsem. „Fanatici nikdy nemluví.“

Někdo zjevně nechtěl, abych vyšetřil Melissino zmizení. Ale kdo a proč? Napadal mne jen jeden způsob, jak to zjistit. Kývl jsem na rozloučenou Alexovi a Harrymu a vyšel jsem z baru, abych našel odpovědi na své otázky.

Lidé, na které se obracíme pro útěchu

5

Samozřejmě že jsem slyšel o klubu Caligula. Na Noční straně věděl o jeho existenci každý, stejně jako víte, že existuje vzteklna, lepra a jiné věci, které vám ani trochu nesvědčí. Jestli už vás unavuje skákat s padákem a se zavazánými očima z Mount Everestu nebo létat na rogallu nad činnou sopkou jak vás pánbůh stvořil, jestli už jste se vyspali se vším, co dýchá, a občas si stříhnete i něco, co nedýchá, jestli už si vážně myslíte, že jste všechno vyzkoušeli, všechno viděli a nic už vás nemůže svést a zakazit – v tom případě je klub Caligula připraven přivítat vás s otevřenou náručí a šokovat vás úplně novými možnostmi. Ale jestli se vám náhodou stane, že při jejich zkoumání zemřete s úsměvem na tváři nebo bolestným křikem na rtech, neříkejte, že jsem vás nevaroval.

Klub Caligula se nachází na Předměstí, kde všechny nejlepší kluby a bary, restauranty a jiné zábavní podniky vytvářejí vozovou hradbu, aby odradily otrapy. Jen těm nejbohatším a nejmocnějším s nejlepšími konexemi je umožněno okusit rafinovaných potěšení, která se na Předměstí nabízejí. Osobní stráže a ochranky v pestrobarevných uniformách patrolují v ulicích, aby zabránily pronikání takových, jako jste vy nebo já. Ale když: se objevím, soukromí poldové si vždycky najdou nějaký neodkladný důvod, proč být někde jinde.

Klub Caligula stojí na samém okraji Předměstí, jako kdyby se za něj stydělo. Je to jeden z těch podniků, kde můžete v rámci programu vidět, jak se mladý a pohledný pár nejprve polije benzinem a zapálí a teprve pak předvede sex naživo, kde se živá hudba skládá z mrtvých hudebníků, na nichž je občas vidět, že je vykopali teprve před několika hodinami, a majitelé mají zřízenou červenou linku na své osobní exorcisty. Opravdu musím říkat, že je to klub pouze a jen pro členy? A že členství je jen pro zvané? Já na jejich seznamu nefiguruji, takže jsem byl docela zvědavý, jak to tam uvnitř vypadá. Předměstí – kde jsou neonové reklamy větší a zářivější než kdekoli jinde, ale stejně povrchní a vulgární. Divoká hudba tu pulzuje studeným nočním vzduchem, nepřetržitě a tak nějak výhrůžně. Dveře klubů jsou pohostinně otevřené a jejich vyvolávací pracují na davech na chodnících s jistotou dlouholetých praktiků. Vejít dovnitř je snadné, ale dostat se zase ven se svými penězi, zdravým rozumem a duší nedotčenou, to je něco jiného. Zákazníci na Předměstí nemohou být nikdy dost opatrní. Tady má zábava drápy a tesáky od krve.

Muži i ženy proudili sem a tam ulicemi oděni v šatech podle poslední, nejpříšernější módy, bloumali bez cíle, aby viděli a byli viděni. Chodí sem bez ohledu na to, jak nebezpečné to je, protože když se neukazujete na správných místech, jako byste ani neexistovali. Vysoká společnost má svoje povinnosti a tresty za jejich neplnění, a nejhorší z nich je upadnout v zapomnění. Bohové a netvoři, včerejší sny a dnešní noční můry, veselé mladé dívky a žraloci v oblecích od Gucciho, sem proudí z celého města a okolí, aby tu hráli svoje nebezpečné hry. A ďábel si vybírá svůj podíl.

Nikdo z nich se netvářil šťastně, že mě vidí, ale na to jsem si už zvykl. Nenápadně, aby si příliš nezadali, si dávali dobrý pozor, aby mi nezkržili cestu. Na jejich vytříbené chutě jsem příliš velký drsňák.

Zastavil jsem se před klubem Caligula a zamyšlen jsem si ho prohlížel z bezpečné vzdálenosti. Přes celé široké průčelí hightech budovy se táhl řvavý neon, zářící mnohobarevné graffiti na pozadí z oceli a skla. Znázorňoval jeden velký propletenec sexuálních poloh a možností, z nichž některé by přiměly markýze de Sade vyklopit obsah žaludku. Krutost a vášně se mezi sebou mísily a vytvářely celek mnohem odpudivější, než byl součet jednotlivých jeho částí. Do klubu Caligula nechodíte kvůli zábavě nebo jen za vzrušením. Přicházíte sem ukojit svoje chutě a choutky, jaké by vám nikde jinde netolerovali.

A někde v tom doupěti upocených slastí a divokých potěšení... byl William Griffin, otec zmizelé Melissy.

Hlavní vchod střežil satyr ze staré školy. Asi půl druhého metru vysoký, pohledný svým nepěstěným a naprosto nedůvěryhodným způsobem, s obnaženou chlupatou hrudí, kozlíma nohama a zakroucenými rohy na čele. Napůl člověk, napůl kozel a obdařený jako kůň. Což hrdě vystavoval všem na odiv. Já tyhle démonické míšence nesnáším. Nikdy nedokážete odhadnout, jak jsou nebezpeční, dokud vám to sami nepředvedou, obvykle velice nepříjemným způsobem. Došel jsem k němu, sebejistě, jako bych měl plné právo tam být, a on se na mě usmál, přičemž odhalil svoje obrovské hranaté zuby.

„Ahoj, námořníku. Vítej do klubu Caligula. Hledáš trochu dobrodružství, že ano? Bojím se, že tenhle podnik je jen pro členy, a tím myslím skutečné členy. Jste snad členem tohoto klubu, pane?“

„Nech toho,“ řekl jsem. „Ty dobře víš, kdo jsem.“

„Ale samozřejmě, fešáku. Copak to nevíš každý? Ale mám svoje rozkazy, a kdybys tě pustil dovnitř, stálo by mě to víc než jen mou práci, i kdybys byl sama královna. Majitelé klubu jsou velice přísní a většinou jeho členů to tak vyhovuje. Já jsem pan Vyhazovač a prese mne nikdo neprojde.“

„A já jsem John Taylor a jdu dovnitř,“ odpověděl jsem. „Ty to víš a já to taky vím, takže je doopravdy nutné, abychom to řešili tím nepříjemným a pravděpodobně velice krvavým způsobem?“

„Je mi líto, sladouši, ale skutečně mám svoje rozkazy. Nemohl bys tu být méně vítaný, ani kdybys byl hlavní hygienik. Tak buď hodný chlapeček, běž pryč a navážeš se do někoho jiného. Kdybys tě pustil dovnitř, stálo by mě to víc než jen mou práci. Vážně bys chtěl vidět starého satyra, jak před tebou klečí a prosí?“

„Jsem tady v Griffinově záležitosti,“ informoval jsem ho. „Tak ustup stranou, nebo to tady koupím a pak tě nechám vyrazit.“

„Výhrůžky na mě neúčinkují, námořníku. Už jsem jich slyšel víc, než bys dokázal vymyslet.“

„Mohl bych přejít přes tebe,“ řekl jsem.

Pan Vyhazovač náhle vyrostl tak prudce, že jsem musel couvnout, aby mezi námi nedošlo k příliš těsnému kontaktu. Měl teď dobré tři metry, široká ramena, hrudník jako sud a svalnaté ruce zakončené prsty s ošklivými drápy. Páchl krví a pižmem a z jeho výrazu bylo zřejmé, že ho vidina bezprostředního násilí silně vzrušuje. Zašklebil se na mě, a když promluvil, zněl jeho hlas jako burácení hromu.

„Pořád si myslíš, že bys prese mne mohl přejít, smrtelnice?“

Něco velkého a hadovitého se mi pohupovalo před nosem. Sáhл jsem do kapsy, vytáhl jsem pastičku na myši, kterou jsem tam měl z naprosto racionálního důvodu, a nechal jsem ji sklápnout. Zavyl jako mlhový roh, oběma rukama si sevřel svou pýchu a radost a svalil se přede mnou na dlažbu. Jelikož se pro bolest nedokázal dále soustředit, okamžitě se zase sevrkl do své původní velikosti. Ze soucitu jsem ho kopl do hlavy. Vděčně se propadl do bezvědomí a já jsem prošel kolem jeho spasmaticky kopajících kopyt do klubu Caligula.

S některými lidmi se prostě po dobrém nedomluvíte.

Vstupní hala byla tak obrovská, že měla vlastní ozvěnu; strop i podlaha byly obložené bílými kachličkami. Patrně proto, aby se z nich lépe smývaly skvrny. Nebyl tam žádný nábytek ani dekorace, jen prostý recepční pult, za kterým seděla znuděná teenagerka kompletně pohroužená do posledního vydání Nepřirozeného slídila. Hala zjevně nebyla místo, kde

byste se mohli posadit a čekat. Byla určena k tomu, abyste jí proběhli, spěchaje za tím, co na vás čekalo dál. Postavil jsem se před pult a recepční mne dál ignorovala. Hlavní titulky na jejích novinách oznamovaly: Vzpomínková okružní jízda Noční stranou po stopách princezny Diany. A ve spodní části strany menším písmem stálo: Posílejte dál zprávy o spatření královny matky. Snímky honorujeme!

„Věnujte se mi,“ řekl jsem recepční. „Nebo vám ten plátek zapálím.“

Odhodila noviny na pult a zamračila se na mě přes vrstvy piercingu. Ten, co ho měla v levé oční bulvě, musel doopravdy bolet. „Vítejte u Caliguly, pane. Mě si nevšímejte a projděte kolem, od toho tady jsem. Víte, nemusela bych to dělat. Mohla jsem být doktorkou. Tedy kdybych vystudovala medicínu. Přišel jste kvůli něčemu konkrétnímu, pane? Nebo byste si přál, abych vám doporučila něco zvlášť nechutného?“

Vyrušil mne dav úplně nahých lidí, kteří vtrhli dovnitř dveřmi na opačné straně haly a prošli kolem nás, aniž nám věnovali jediný pohled. Z jejich vzrušeného štěbetání jsem pochopil, že zrovna opustili jeden mejdan a míří na další. Někteří měli na těle záplaty z odlišně zbarvené kůže a já jsem se nedokázal ubránit pomyšlení, co se asi stalo s jejich dárci. Jiní byli zalátáni kožešinou nebo kovem. Z očních důlků některých na mne hleděly zvířecí oči, zatímco jiní tam měli samočinné mikrokamery. Zhlédl jsem mezi nimi takové, co měli na nohou tři klouby, čtveřicí rukou nebo obličejů i na temeni hlavy. Někteří měli oba typy genitálií a jiní žádné, případně byli vybaveni orgány, ve kterých jsem ani genitálie nepoznával. Obyčejní exhibicionisté. Přehnali se kolem a zmizeli v jiných dveřích na druhé straně haly. Znovu jsem se podíval na recepční.

„Někoho hledám,“ řekl jsem.

„Kdo ne? Už brzy zatnu dráčky do nějakého prachatého playboye a pak tomuhle zatracenému podniku ukážu paty. Máte na mysli někoho konkrétního?“

„Williama Griffina.“

„Jo toho.“ Dívka udělala obličej. „Ten už tady hodně dávno nebyl. Vlastně sem přišel jenom párkrát. Asi jsme pro něj nebyli dost extrémní.“

Musím se přiznat, že představa choutek tak extrémních, že je ani klub Caligula nebyl s to uspokojit, mi na okamžik vyrazila dech. Co mohlo k čertu Williamu Griffinu rajcovat, že to nenašel v podniku jako je tenhle? Pořád jsem o tom ještě uvažoval, když ze dveří na druhém konci haly vyšla poslední ze skupinky mejdanářů a zamířila ke mně. Williamova žena Gloria na sobě měla krvavě rudý průsvitný korzet pošíť žiletkami, vysoké boty z vyčištěné lidské kůže a kolem krku černý obojek ježící se dlouhými ocelovými ostny. Kolem ramen se jí ovíjel neobvykle dlouhý had, který spočíval hlavou na jednom jejím předloktí. Když se zastavila přede mnou, had zvedl hlavu a se zájmem se na mě podíval.

Pohlídal jsem ho. Mám hady rád.

„Omlouvám se za ten oděv,“ řekla Gloria klidným, smyslným hlasem. „Už zase je na mně řada, abych hrála Královnu hříchu, a když jste Paní bezuzdného hýření, čeká se od vás, že se podle toho obléknete. Může za to Diana Riggová: přísahám, že jsou celé generace, které si ji stále pamatují z té epizody Mstitelů. Hledala jsem příležitost promluvit si s vámi o samotě, pane Taylore.“

„Opravdu?“ opáčil jsem. „To je hezké.“

„Věděla jsem, že sem dříve nebo později přijdete a budete hledat Williamu. Myslím, že bychom si mohli vzájemně povědět... leccos užitečného.“

„Vůbec by mě to nepřekvapilo,“ odpověděl jsem. „Vy první.“

„Tady ne,“ namítla Gloria. Šlehla pohledem po dívce v recepci. „Personálu se nedá věřit. Prodává drby médiím.“

„Tak nás máte lip platit,“ odsekla recepční a zase zmizela za svým bulvárním plátkem. Gloria ji ignorovala a vedla mne halou ke dveřím, které byly prakticky neviditelné, dokud jste nestáli přímo u nich. Otevřela je a vešli jsme do místnosti, která vypadala jako zubařská ordinace v pekle. Všude kolem se povalovaly ošklivě vyhlížející nástroje a nad čalouněným dentistickým křeslem s koženými kurty viselo půl tuctu vrtaček. Ve vzduchu se vznášel silný zápach anestetika a strachu. Gloria za námi zavřela dveře a opřela se o ně zády.

„Ochranka už určitě ví, že jste tady. Zaplatila jsem určitým lidem, takže pro sebe budeme mít trochu času, ale nemůžu zaručit, kolik se mi ho podařilo získat.“

„Vyprávějte mi o Williamovi,“ řekl jsem. „A proč sem chodí.“

„Přivedl mne sem hned po svatbě. Dal mi členství jako svatební dar. O jeho choutkách jsem věděla předtím, než jsme se vzali. Bylo mi to jedno. Mě vždycky víc zajímala moc. A Williamovi je jedno, kdo o tom ví. Vyzkoušel už všechno a byl všude, ve své honbě za... hmm, on tomu říká rozkoš. I když výraz uspokojení by to zřejmě vystihoval lépe. Přišel sem, aby se jako masochista účastnil skutečně drsných sadomasochistických hrátek. Svazování a disciplína, bičování, cejchování a podobné věci. Žasnu, kolik utrpení dokáže nesmrtelné tělo vydržet. Nijak zvlášť ho to nevzrušuje, to je na něm vidět, ale cítí, že si zaslouží trestat. Nikdy jsem nepochopila proč. V některých ohledech dokáže být velice uzavřený. Časem dospěl k názoru, že mu tady už nemají co nabídnout, tak odešel. Já jsem zůstala.“ Rozpačitě se usmála. „Líbí se mi tu.“

„Vy Williamovy choutky nesdílíte?“ zeptal jsem se.

„Říkala jsem vám, že mne vzrušuje moc. A tady není nikdy nouze o muže, kteří si ode mne nechají poroučet, které mohu ponižovat a ubližovat jim. Muži s postavením a penězi škemrají, aby mohli uspokojit každý můj vrtoch, ochotní trpět a krváčet pro moje souhlasné přikývnutí.“

Uctívat mne, jako bych byla bohyně. Je to příjemná změna proti tomu, jak se mnou zacházejí v Griffinově síni. Pro Jeremiáše a Mariah jsem jen Williamova nová partnerka. Dokonce ani sluhové se neobtěžují pamatovat si moje jméno. Nikdo neočekává, že bych vydržela dlouho.“

„Ale teď jste nesmrtelná,“ namítl jsem. „Jste součástí rodiny.“

„Člověk by si to mýsl, že? Jenomže by se mýlil. Nikdy mi nedovolili, abych se podílela na rodinných podnicích,

přestože bych v tom byla lepší než William, protože rodinné podniky jsou jen pro ty, kdo v sobě mají Griffinovu krev. A nejen to, nedovolují mi dělat nebo vlastnit nic, co by se nějak mohlo křížit s Griffinovými obchodními či jinými zájmy. A to zahrnuje na Noční straně pěknou řádku aktivit. A tak nakupuji, dokud nepadnu, a když mě to unaví, jdu sem a hraji si na to, že jsem... co jsem si myslela, že budu, když se provdám za Williama.“

„Milujete ho vůbec?“

„On si mě vybral. Chtěl mě. Učinil mne nesmrtelnou a velice bohatou. Byla jsem mu za to moc vděčná. Nejspíš pořád jsem. Ale milovat ho... já nevím. Poznat Williama není snadné. Nepouští si lidi k tělu. Ani přede mnou nikdy neotevřel svoje nitro, ne v těch ohledech, na kterých doopravdy záleží. Ani v nejtímnějších okamžicích ne. Provádala jsem se za něho, protože... byl dobrý společník, štědrý, a já už jsem začínala být na práci na molu trochu stará. Supermodelky mají velice omezenou dobu životnosti. Možná že jsem ho milovala. V jednu chvíli jsem si dokonce myslela, že on miluje mě.“

„A co vaše dcera, Melissa?“

„Měla bych ji ráda, kdybych k tomu dostala příležitost. Ale Jeremiáš mi ji vzal ten den, kdy jsme mu ji s Williamem ukázali. Na náš názor se vůbec neptal. Nemohla jsem mu v tom zabránit. William se o to pokusil, bůh mu za to žehnej – doopravdy na svého otce zvýšil hlas a nadával mu tak, jak jsem to ještě neslyšela. Bylo to poprvé a naposled, co jsem Williama viděla otci odmlouvat. Samozřejmě tím stejně nic nedokázal... takže mu to nijak neprospělo. Jeremiáš Griffinovi nikdo nemůže vzdorovat.“

„Můžete mi říct něco o Melissině zmizení?“ zeptal jsem se. „Umím být diskrétní. Griffin se nemusí dozvědět všechno, na co při svém pátrání přijdu.“

„Dozví se to,“ odpověděla Gloria prostě. „Vždycky se dozví, co potřebuje. Udivuje mě, že jsme dokázali tajit existenci Melissy tak dlouho. Patrně nedokázal uvěřit tomu, že by se mu mohl jeho vlastní syn tak vzepřít... Zeptejte se mě, na co chcete, pane Taylore, a já vám řeknu, co vím. Protože... teď už mi na tom nezáleží. Williamovi už je jedno, jestli jsem mu nablízku, nebo ne, a nejspíš už jsem stejně na cestě dolů. Jenomže já nevím nic důležitého. Zmizení mé dcery je pro mne stejná záhada jako pro kohokoliv jiného.“

„Musím říct, že se nezdáte být příliš rozrušená tím, že zmizela, že byla patrně unesena, a možná dokonce zavražděna,“ prohodil jsem. „Vám nezáleží na tom, co s ní bude?“

„Nesudte mě příliš přísně, pane Taylore. Melissa je moje dcera jen podle jména. Jeremiáš mi ji vzal a postaral se, abych s ní nikdy nepřišla do osobnějšího kontaktu. Melissa o mě neprojevila zájem už celé roky. A teď... vypadá to, že je připravená ukrást Williamovi jeho dědictví. A mně také, samozřejmě.“

„Povídá se,“ řekl jsem opatrně, „že dospělost Griffinova vnuka nebo vnučky může znamenat jeho smrt.“

„Kéž by,“ povzddechla si Gloria. „Bohužel je to jen jedna z mnoha historek, které se o něm povídají. Těch bylo vždycky dost, ale s jistotou o něm neví nikdo vůbec nic.“

„Věří tomu William?“

„Kdysi tomu věřil. Proto chtěl dítě. Aby ho použil jako zbraň proti svému otci.“

„William si přál smrt svého otce?“

„Přál si, aby zemřel a zmizel ze světa, protože jedině tak se William mohl stát svým vlastním pánem. Konečně svobodný... i když co si s tou svobodou chtěl počít, nemám tušení. Možná to neví ani on.“

„Chcete, abych vaši dceru našel?“ zeptal jsem se. „Za předpokladu, že ji přivedu zpátky živou a zdravou, připraví vás i Williama o dědictví.“

„Najděte ji,“ řekla Gloria a upřela na mě svůj temný klidný pohled. „Na tom nezáleží, že mě nikdy nemilovala. Nemůžete přece milovat úplného cizince. Ale já jsem ji porodila, kojila jsem ji, chovala jsem ji v náručí... Najděte ji, pane Taylore. A jestli se někdo odvážil jí ublížit... zabijte ho hodně pomalu.“

„Máte nějakou představu, kde bych našel Williama?“ zeptal jsem se.

Gloria se usmála. „A jste se mnou hotový. Pověděla jsem vám všechno, co vím, a vy jste mi neřekl nic. Jste úžasný soukromý detektiv, pane Taylore.“

„Na nic jste se mě nezeptala,“ upozornil jsem ji.

„Ne,“ řekla Gloria. „Vlastně nezeptala, že? Jestli chcete mluvit s Williamem... zkuste sídliště Arkádie.“

Had, který se rozvaloval na jejím rameni, se na mě podíval a mně připadalo, že se mi vysmívá, jako kdyby věděl něco, co já nevím.

Stejně jako klub Caligula jsem znal i sídliště Arkádie podle pověsti: ale zatímco všichni mluvili o tom, co se děje v Caligulovi, o interních záležitostech Arkádie nevěděl nikdo nic. Nejsoukromější místo na Noční straně, říkali někteří. Spousta lidí vchází dovnitř, ale žádný z nich už odtamtud nikdy nevyjde, dodávali druzí. Sama jeho poloha byla tajná, známá jen několika málo zasvěceným – což na místě, kde se tajemství vesmíru prodávají volně na nárožích, už něco znamená. Ale já dokážu najít cokoliv. Je to moje práce.

Nastartoval jsem svoje nadání a rozhlédl jsem se po Noční straně svým třetím okem, svým soukromým okem. Rázem jsem uviděl, co lidem zůstává skryto – prastaré a strašné Mocnosti kráčely neviditelné a netušené Noční stranou, ale ty byly příliš obrovské, než aby si všimly něčeho tak nepatrného, jako jsem já. Soustředil jsem se na jedinou věc, kterou jsem hledal, a moje vidění se rozletělo ulicemi a průchody Noční strany jako raketa, aby se zaostřilo na jednu úzkou temnou uličku, kam většina lidí jen odhazovala svoje odpadky nebo příležitostně mrtvoly.

Nebylo to daleko od Předměstí, ale stejně tak dobře to mohlo být v jiném světě. Nikde žádné soukromé kluby a luxusní restauranty, jen dveře s prýskajícím nátěrem a okna se staženými roletami, prskající neonové reklamy bez poloviny písmenek a na každém rohu prodávaly dcery soumraku s temnými, chladnými očima svoje značně opotřebované zboží. Je to jedno z těch míst, kde není na prodej nic, co původně nepatřilo někomu jinému, kde se nabízejí rozkoše a slasti zanechávající na patře odpornou pachut', a dokonce i pouliční lupiči se pro jistotu pohybují ve dvojicích.

Uličku jsem našel poměrně snadno a nahlédl jsem do ní z relativního bezpečí lépe osvětlené ulice. Její světlo neproniklo

dusnými stíny příliš daleko, ale byl jsem si jist, že se tam v hloubi temnoty něco pokradmu pohybuje. Páchla zatuchle, vlhce a zrale. Zrale pro přepadení ze zálohy, nejspíš. Sáhl jsem do kapsy svého pláště a vytáhl jsem mrtvého salamandra v kouli z průhledného plastu. Pořádně jsem jím zatřepal a salamandr začal vydávat intenzivní stříbrné světlo, které se rozlilo po uličce přede mnou. Zahlédl jsem spěšný pohyb, jak se cosi blíže nedefinovatelného běželo ukrýt hlouběji do stínu. Pomalu a opatrně jsem vykročil uličkou a přitom jsem si dával velice dobrý pozor, kam šlapu. Po chvíli jsem dorazil k zeleným dveřím zasazeným do omšelého kamene ve zdi nalevo. Nebyl na nich žádný nápis a vlastně ani klika, ale byly to ony. Jediný přístup do sídliště Arkádie. Pozorně jsem si dveře prohlédl, přičemž jsem si dával pozor, abych se jich nedotkl, ale zdálo se, že jsou to jen obyčejné dveře. Nebyly zamčené, zabezpečené pastí ani zakleté – moje nadání by mě na to upozornilo. Nakonec jsem pokrčil rameny, opřel jsem se o ně jednou rukou a pořádně jsem zatlačil.

Dveře se bez odporu otevřely a v příštím okamžiku jsem divže nevykřikl, jak uličku zalilo oslepující světlo. Byl jsem napjatý a připravený na cokoliv, ale nic se nestalo. Bylo to jen nazlátlé sluneční světlo, teplé, svěží a sladké jako letní den, prosycené vůní stromů, luk a polí. Uvědomil jsem si, že pořád ještě držím v ruce kouli se salamandrem, který kolem sebe šíří strašidelnou studenou záři, a vrátil jsem ji zpátky do kapsy. Pak jsem vešel do denního světla a zelené dveře se za mnou pomalu zavřely.

Stál jsem na svahu zeleného pahorku a pod sebou jsem měl venkovskou krajinu, která mi svou krásou vyrazila dech. Pole a louky se přede mnou táhly, kam až jsem dohlédl, a možná až do nekonečna. Na jedné straně se rozprostíral les s vysokými, tmavě zelenými stromy a pod strání se klikatil bublavý potůček, na několika místech překlenutý prostým starosvětským kamenným mostem. Sen o staré Anglii, jaká nikdy nebyla, ale mohla být, šťastná a spokojená pod blankytně modrým nebem dokonalého letního dne. Lehký vánek ke mně zanesl vůni květů, tráv a jiných rostoucích věcí, sytou jako parfém. Ptáci zpívali a na pozadí se tiše ozývalo bzučení hmyzu a bylo příjemné, tolik příjemné po tak dlouhé době zase stát v denním světle.

Tohle bylo to velké tajemství, které nesmělo být prozrazeno nehodným, aby je nepokazili – Arkádie.

Přede mnou se dolů klikatila jediná cestička, která začínala u mých nohou. Tvořily ji ploché kameny, zapuštěné v zelené trávě. Vyrazil jsem po ní, opatrně jsem našlapoval na jednotlivé kameny, jako kdyby to byly stupínky v nekonečném zeleném moři. Cesta se stáčela kolem boku kopce a pak mne dovedla na břeh říčky. Díval jsem se, jak se nade mnou vznášejí ptáci, kolem poletují z květu na květ motýli a v trávě si hrají drobní tvorečkové, kteří se mou přítomností nijak nenechali rušit. Po řece pluly bílé majestátní labutě, elegantně sklánějící hlavy na dlouhých krcích, když mne mijely. Nakonec jsem zahrnul za roh a tam na břehu řeky seděli můj táta a máma, na rozprostřeném kostkovaném ubrusu vedle sebe piknikový košík. Můj táta Charles ležel v bílém vycházkovém obleku na zádech a usmíval se, zatímco moje matka Lilith v bílých šatech házela kachnám kousky chleba. Vydal jsem nějaký zvuk a moje matka se ohlédla, uviděla mne a zářivě se na mě usmála.

„Ach, Charlesi, podívej se, kdo je tady! Přišel za námi John!“

Můj otec se nadzvedl na jednom lokti a ohlédl se, a když mne uviděl, jeho úsměv se rozšířil, „To je dobře, že jsi za námi přišel, synu. Udělali jsme si piknik. Máme šunku a sýr, skotská vejce a klobásníky, všechno, co máš rád.“

„Tak pojď přece k nám, miláčku,“ řekla moje máma. „Čekali jsme na tebe.“

Nejistě jsem doklopýtal k nim a posadil jsem se mezi svého tátu a mámu. Táta mi stiskl rameno v uklidňujícím gestu a máma mi podala šálek čaje. Věděl jsem, že v něm bude mléko a dvě kostky cukru, přesně tak, jak jsem to měl rád. Chvilí jsem tam seděl a vychutnával jsem si ten okamžik, a část mne toužila zůstat tu celý život. Jenomže já jsem nikdy příliš neposlouchal svoje části.

„Tolik jsem ti toho chtěl říct, tati,“ řekl jsem nakonec, „ale nebyl na to čas.“

„Tady máš všechnen čas světa,“ odpověděl táta, znovu si lehl na záda a zahleděl se na oblohu.

„A navzdory všemu, co se mezi námi stalo, mrzí mě, že jsem tě nikdy nepoznal, mami,“ řekl jsem Lilith.

„Tak tady s námi zůstaň,“ odpověděla a usmála se na mě. „Můžeme být spolu pořád, až na věky věků.“

„Ne,“ odpověděl jsem litostivě. „Protože vy říkáte jen to, co chci, abyste říkali. Protože tohle všechno není skutečné a vy také ne. Mí rodiče jsou pryč a pro mě jsou navždy ztraceni. Tohle je Arkádie, země věčného léta, kde se plní sny a všichni jsou šťastní, kde se pořád dějí jen dobré věci. Jenomže já toho chci ještě hodně udělat a setkat se se spoustou lidí, protože je to moje práce a bez ní bych to nebyl já. A kromě toho, až se vrátím domů, bude tam na mě čekat moje Suzie. Možná je psychopatka a maniak do zbraní, ale je to moje psychopatka a maniak do zbraní. Takže už raději půjdu. Můj život určitě nebude dokonalý jako tohle, ale aspoň bude skutečný.“

A ještě nikdy jsem nenechal klienta na holičkách. Vstal jsem a vydal jsem se po cestičce z plochých kamenů pryč. Ani jednou jsem se neohlédl, abych viděl, jak se moje máma a táta vytrácejí v dálce. Možná jsem si chtěl uchovat tu představu, že jsou zase spolu, piknikují na břehu řeky a jsou konečně šťastní až na věky.

Cestička mne ještě nějaký čas vedla kolem řeky a pak se náhle stočila vzhůru travnatou strání k lesu, který se pyšně rýsoval proti nebi. Ozývaly se z něj hlasy, jásavé a šťastné, s občasnými výbuchy smíchu. Připadaly mi jako hlasy dětí. Když jsem se dostal blíž, uviděl jsem Williama Griffina, jak leží v trávě na strání a kochá se nádherným rozhledem, zatímco všude kolem něj skotačili jeho kamarádi z dětství, smáli se a hráli si ve věčném slunečním svitu Letní země. Některé z nich jsem poznal, protože to v dobách mého dětství byli i mí kamarádi. Medvídek Miša, metr dvacet vysoký plyšový medvěd v červené haleně a kalhotách a s jasně modrým šátkem na hlavě, dobrý přítel a statečný společník každého malého kluka. A hned vedle něj jeho kamarád Mořský kozel v dlouhém modrošedém kabátě, velký jako člověk, ale s hranatou kozlí hlavou a dlouhými, zahnutými rohy. Když jsem byl dítě, tuhle knížku četl každý a všichni jsme s Medvídkem Mísou a Kozlem zažívali ve své fantazii ta nejúžasnější dobrodružství... Byla tam Veverka Čiperka a Kluk na baterky Barney, a dokonce Beep a Buster, chlapec a jeho vetřelec. Viděl jsem tam i ostatní – hračky velké jako děti a antropomorfní zvířátka v upravených lidských šatech, veselá, smějící se stvoření z našeho dětství, na která jsme

zapomněli, když jsme vyrostli. Až na to, že jsme na ně ve skutečnosti nezapomněli, ne tam hluboko uvnitř, kde máme uložené všechny věci, na kterých záleží. Hráli si spolu kolem Griffina, vesele šťebetali, smáli se a honili se dokola. Staří kamarádi a někdy jediní skuteční přátelé, které kdy dítě mělo.

Když jsem se objevil, všichni se najednou zastavili a ohlédlí se. Nevypadali vyplašeně, jen zvědavě. William se pomalu posadil a podíval se na mě. Zvedl jsem ruce, abych mu ukázal, že je mám prázdné a že jsem přišel v míru. William si objal rukama kolena a přitiskl si je k prsům, chvíli se na mě přes ně zamyšleně díval a pak si rezignovaně povzdechl.

„Měli byste raději jít,“ řekl hračkám a zvířátkům. „Tohle bude dospělácký rozhovor. Nudilo by vás to.“

Všichni příkřivli a rozplynuli se jako sny, kterými ve skutečnosti byli. Až na Medvídku Míšu a Mořského kozla – ti zůstali na svých místech a zamyšleně si mě prohlíželi klidnými, moudrými očima. Mořský kozel vytáhl z kapsy svého dlouhého kabátu láhev vodky a zhluboka si z ní přihnul.

„Přesně tak,“ řekl zastřeným hlasem. „Jsme skuteční. Svým způsobem. Prostě se s tím smíř.“

„Není už moc těch, kdo si nás pamatují,“ dodal Medvídek Míša. „Teď jsme legendy a žijeme ve Stínopádu, kde všechny příběhy dospějí ke svému konci. Tu a tam zavítáme na Noční stranu, za těmi, kteří nás pořád ještě potřebují.“

„Jo, jasně,“ přisvědčil Mořský kozel a hlasitě si říhl. „Zrovna jsem sem přišel, abych si tu užil trochu klidu a míru. A jídla zadarmo. Ty jsi John Taylor, že? Patrně sám jednou skončíš jako legenda, až budeš dost dlouho po smrti, aby lidé zapomněli, kdo jsi byl doopravdy. Pak skončíš ve Stínopádu, ať se ti to bude líbit, nebo ne. A říkám ti rovnou, že se ti to líbit nebude. William nech na pokoji. Je tady s námi. Pokazil jsi mu den, a jestli okamžitě nezmizíš, zarazím ti tuhle flašku tak hluboko, že budeš potřebovat diplomovaného proktologa s jeskyňářskou výstrojí, aby ji z tebe dostal.“

„Nevšímej si ho,“ řekl mi Medvídek Míša vlídně. „On už je prostě takový.“

Zamířili spolu k lesu a cestou se o něčem vášnivě dohadovali. Nepřipadali mi přesně takoví, jaké jsem si je pamatoval. Pokrčil jsem rameny a posadil jsem se vedle Williama.

„Tak tohle je sídliště Arkádie,“ řekl jsem. „Hezké. Ta vyhlídka je vážně úžasná.“

„Co chcete, Taylore?“ zeptal se William. „A jak jste vůbec přišel na to, že mě máte hledat zrovna tady? Tohle by mělo být jediné místo na světě, kde mě nikdo nemůže chodit otravovat.“

„To ten můj talent,“ odpověděl jsem. „A nasměrovala mě sem Gloria. Myslím, že má o vás starost.“

William si krátce odfrkl. „Tak to by bylo poprvé.“

„Co tady děláte?“ zeptal jsem se, protože mě to skutečně zajímalo. „Proč... tohle všechno?“

„Protože jsem nikdy neměl skutečné dětství,“ odsekl William. Nedíval se na mě. Dál upíral pohled k vyhlídce, nebo možná viděl něco, co bylo jen v jeho hlavě, v jeho minulosti. „Protože kam až moje paměť sahá, můj táta se o mne zajímal jenom jako o svého nástupce a dědice. Chtěl mít jistotu, že všechno, co vybudoval, bude pokračovat i bez něj. Chtěl, abych byl stejný jako on. Nebyla to moje chyba, že jsem takový nebyl a nikdy nebudu. Na světě je jen jeden Jeremiáš Griffin, což je patrně dobře. Ale ani jako malé dítě jsem nikdy neměl moc času na hraní, na to, abych mohl být sám sebou. Nikdy mi nedovolil mít opravdové kamarády, protože se jim nedalo věřit. Mohli to být špehové některého z početných nepřátel mého otce. Byla to pořád jenom práce, práce a zase práce. Nekonečné přednášky o rodinných záležitostech a povinnostech. Mým jediným útočištěm byly knihy a comicsy. Kdykoliv to šlo, utíkal jsem do snů, do prostšího a šťastnějšího království své fantazie. Bylo to jediné místo, kde jsem mohl být doopravdy sám sebou, kam za mnou otec nemohl, aby všechno pokazil nebo mne odtamtud odvedl.“

Teď bych ho nedokázal přimět, aby přestal mluvit, ani kdybych se o to snažil. Nosil to v sobě roky a vysypal by to na kohokoliv, kdo by ho tady našel. Protože si hrozně potřeboval s někým popovídat...

„Proto jsem začal jako chlapec posilovat,“ pokračoval William Griffin, aniž se na mne podíval. „Abych konečně získal moc nad částí svého života, i když to byla jen podoba mého těla. Tehdy jsem pochopil, že stejně nepovedu rodinný podnik; věděl jsem to dřív než můj táta. Rád si představuji... že bych nebyl tak úplně neúspěšný, kdyby mi dal pokoj. Kdybych si mohl vybrat vlastní cestu, sledovat svoje vlastní zájmy. Ale Griffin nedokázali přenést přes srdce, že má syna, který není velikan.“

Teď jsem jenom privilegovaný poskok, co se stará o maličkosti, u kterých se můj otec neodvažuje věřit nikomu mimo rodinu. Oba předstíráme, že to je něco důležitého, ale každý ví... pokračuji v politice, kterou on zavedl, ale Bůh ví, že se sám neodvažuji udělat ani to nejneopatrnější rozhodnutí. Přenáším papíry z jednoho místa na druhé, hovořím s lidmi v zastoupení svého otce a každým dnem ve mně něco umírá. Máte vůbec představu, jaké to je být nesmrtelný? Umírat po kouskách, bez konce a navždy...

Nějaký čas jsem zabíjel nudu honbou za rozkošemi... tehdy jsem byl členem snad všech soukromých klubů, co jich na Noční straně je. Vyzkoušel jsem všechno, co nabízely... a každého. Ale i když mě to trochu rozptýlilo, nikdy mne to neuspokojilo.“

Náhle se otočil a pohlédl na mne a jeho oči byly temné, vztekly a nebezpečné. „O tomhle nesmíte nikomu vyprávět, Taylore. O mně a o tom, že jsem byl tady. Se svými přáteli. Lidé by to nepochopili. Považovali by mne za slabocha a zkoušeli by toho využít. A můj otec... ten by to už vůbec nepochopil. Nemyslím, že vůbec kdy něco potřeboval. Vlastně je obtížné si vůbec představit, že někdo tak mocný a velký jako Jeremiáš Griffin měl něco tak normálního a lidského, jako je dětství. Tohle je to jediné, co mám, co není jeho součástí. Je to jediné místo, kam před ním mohu utéct.“

„Nebojte se,“ řekl jsem. „Váš otec o tom nemusí vědět. Najal si mě, abych vypátral Melissu, ne vás. A mě zajímá jenom to, co mi můžete říct o své dceři a jejím zmizení.“

„Přál bych si, abych jí byl tátou,“ odpověděl William a jeho pohled znovu zabloudil do dáli. „Dobrým tátou, ne jako Jeremiáš. Chtěl jsem, aby měla dětství, jaké já jsem nikdy nepoznal. Ale on mi ji vzal a pak jsem ji směl vidět už jenom, když to Jeremiáš dovolil. Myslím, že ho Melissa považuje za svého skutečného otce. Svého tatínka. Celé roky jsem se k ní snažil proniknout... ale i když jsem si návštěvu načasoval tak, aby tam Jeremiáš nebyl, Melissa tam nebyla taky.“

Pokaždé byla někde pryč... Hobbes je oddaný mému tátovi tělem i duší. On vládne Sini a nikdo se přes něj nedostane. Nakonec... jsem se přestal snažit.“

Podíval se na mne a v jeho výrazu bylo něco zoufalého a zlomeného. „Víte, není to tak, že bych otce nenáviděl. To si nemyslete. Vždycky pro mne chtěl jenom to, co považoval za nejlepší. A hodně dlouho... jsem já nechtěl nic, než aby na mne byl můj táta hrdý.“

„To chtějí všichni synové,“ odpověděl jsem.

„Co váš otec? Byl na vás hrdý?“

„Nakonec,“ odpověděl jsem „Ano, myslím, že byl. Když už bylo příliš pozdě, abychom s tím něco udělali. Slyšel jste o mé matce...“

William se poprvé od chvíle, kdy jsem ho poznal, usmál. „O vaší matce slyšel na Noční straně každý. Všichni jsme ve válce s Lilith někoho ztratili.“

„Věříte tomu, že byla Melissa unesena?“ zeptal jsem se přímo.

Bez zaváhání zavrtěl hlavou. Ani o tom nepřemýšlel. „Jak by mohla, z Griffinovy síně, se všemi jejími bezpečnostními opatřeními? Ale nemohla ani utéct. Neexistuje způsob, jak by se mohla ze Síně dostat, aniž by si toho někdo všiml. A kam by mohla utéct, kam by mohla jít, kde by nevěděli, kdo je? Někdo by ji vrátil, buďto za odměnu, nebo našim nepřítelům jako prostředek, skrz který by se dostali mému tátovi na kobylku.“

„Pokud v tom nemá prsty někdo z vaší rodiny,“ řekl jsem opatrně. „Buďto jí mohl pomoci uprchnout, nebo vyřadil z provozu alarmy, aby ji mohli unést...“

Ale William už zase vrtěl hlavou. „Neměla v rodině žádné přátelé, jediné snad Paula. A nikdo by si netroufl začít si něco s bezpečnostními zařízeními, které chrání Sín.“

„Kdo by si troufl unést Melissu Griffinovou?“

„Já nevím. Ale řeknu vám tohle, Johne Taylore: zabil bych každého, kdo by ji ublížil. A Griffin také.“

„I když pravděpodobně ztratí... všechno, až jí bude osmnáct?“

William se suše zasmál, ale žádná veselost v tom nebyla. „Aha, tak už jste slyšel ten příběh, že? Zapomeňte na to. Je to blbost. Novodobá legenda. Kdyby to byla pravda, můj otec by zabil Melissu a Paula v okamžiku, kdy se dozvěděl, že existují. Vždycky dokázal udělat, co je nutné, bez ohledu na to, komu tím ublíží. I kdyby to měl být on sám. Můj otec je velice prakticky založený muž. Nechtěl jsem Melissu, abych jí mohl vydírat svého otce, ať už si o tom kdokoliv říká, co chce. Chtěl jsem jen něco, co by bylo moje. Měl jsem vědět, že on to nikdy nepřipustí.“

„Tak proč váš nesmrtelný otec sepsal poslední vůli?“ zeptal jsem se.

„To je dobrá otázka,“ odpověděl William. „Já jsem neměl tušení ani o té první, natožpak o druhé. Můj otec nemůže zemřít. Něco tak obyčejného, tak lidského, by nikdy neudělal.“ Znovu mi pohlédl přímo do očí. „Najděte mou dceru, pane Taylore. Ať to stojí cokoliv.“

„Ať už to uškodí komukoliv?“ opáčil jsem. „I kdyby to měl být někdo z vaší rodiny?“

„Obzvlášť jestli je to někdo z rodiny,“ opáčil William Griffin.

„Ještě jste neskončili?“ zeptal se Mořský kozel hlasitě. „Mě a Medvídku Míšu ještě čeká spousta lenošení a je na čase, abychom se do toho pustili.“

William Griffin se na svoje dva kamarády vlídně usmál a na okamžik vypadal jako někdo úplně jiný. Medvídek Míša ho sevřel ve své náruči a Mořský kozel mu podal láhev vodky. William se zhluboka napil, vrátil mu láhev a smutně si povzdechl.

„Těžko říct, který z těch dvou mě dokáže uklidnit víc,“ řekl.

„Potřebuješ jenom propláchnout potrubí poctivou kořalkou,“ poznamenal Mořský kozel znalecky. „Po dobré kořalce se všechno zdá být mnohem lepší.“

„S tebou se vážně nedá nikam jít,“ povzdechl si Medvídek Míša.

Je to všechno o reputaci

6

Dozvěděl jsem se hodně o úzkostlivě střežených tajemstvích nejtajemnější rodiny na Noční straně, ale nijak jsem se tím nepřiblížil k nalezení Melissy ani k odhalení, co se s ní vlastně stalo. Nikdo mi o ní nechtěl nic říct; všichni chtěli mluvit jen o sobě. Vůbec jsem si neuvědomoval, jak moc se při své práci spoléhám na svoje nadání pro nalézání věcí. Už je to dávno, co jsem musel případy řešit tím obtížnějším a zdlouhavějším způsobem, pokládáním otázek a analyzováním odpovědí. Ale byl jsem si jistý, že se k něčemu blížím, i když jsem neměl ani tušení, co to je. Nemohl jsem dělat nic než dál šťourat a doufat, že když položím dost vlezlých otázek, někdo mi nakonec prozradí něco, co nemám vědět. Zeptal jsem se Williama, kde bych našel jeho sestru Eleanor, a on pokrčil rameny a řekl: Zkuste Hekatinu čajovnu. Měl jsem to vědět. Hekatina čajovna je první napajedlo, k němuž na Noční straně zamíří dámy, které svačí.

Prošel jsem dlouhým zeleným, snem sídliště Arkádie zpátky do mnohem útěšnější reality neony ozářených ulic a pohostinných stínů. Ne všichni tíhneme ke slunečnímu světlu. Hekatina čajovna je jedna z nejdražších, nejexkluzivnějších a nejextravagantnějších restaurací na Noční straně, umístěná v samotném středu Předměstí. Luxusní a přepychový podnik, kde se mohou scházet lepší polovičky bohatých a slavných mužů, aby si spolu poklábosily, vyměnily nejčerstvější drby a společensky zavraždily ty své přítelkyně, které měly tu smůlu a nemohly se objevit. Na to, abyste se dostali dovnitř, byl dlouhý pořádník a za sebemenší prohřešek proti etiketě jste odtamtud mohli být navždy vykážani. Ale nikdo si nikdy nestěžoval, protože to místo bylo tolik in na to vidět a být viděn. A neexistovalo faux pas tak zlé, aby ho nemohl patřičně velký šek napravit.

Prohlížel jsem si ten podnik z bezpečné vzdálenosti, ukrytý ve stínu ústí boční uličky, zatímco hlavní třídou klouzal nepřetržitý proud limuzín, které zastavovaly před těžce střeženým hlavním vchodem a vyplivovaly jednu tvář z titulních

stránek bulvárních časopisů za druhou. Smetánka a elita Noční strany v nádherných róbach a zjemňujícím make-upu, obtížená takovým nákladem šperků, že museli vynakládat úctyhodnou námahu na každé gesto.

Neonový poutač nade dveřmi hlásal Hekatina čajovna písmem tak rokokově stylizovaným, že se skoro nedalo přečíst, a z celého toho místa přímo číselo art deco. Není nic módnějšího než obnovený starý styl. Použil jsem svůj vnitřní zrak, abych prověřil ostrahu, a skutečně, celá budova byla obklopena mnoha vrstvami ochranné magie zahrnující všechno od modifikovaných kleteb až po zaklínadla typu táhněte k čertu. Byla tam všechna možná bezpečnostní zařízení, takticky ukrytá kamuflážními kouzly, a u dveří stáli dva svalnatí gentlemani oblečení v elegantních smokiních, avšak s tetovanými čely bojových mágů. Podle pohledu bývalí členové SAS. Dokonce i paparazziové se drželi ve velice uctivé vzdálenosti.

Takže vynutit si cestu dovnitř silou nebo zastrašováním nepřicházelo v úvahu. To znamená, že mi zbývalo jenom blufování a výmluvnost, což jsou naštěstí dovednosti, v nichž jsem vždycky vynikal. Moje pověst mne po všech stránkách převyšuje – to proto, že na ní tak systematicky pracuji. Vyšel jsem ze své uličky a zamířil jsem si to přímo k hlavnímu vchodu. Oba gentlemani ve smokiních mne uviděli, poznali a přesunuli se před dveře, aby mi zahradili cestu svými těly. Vyhazovač je vyhazovač bez ohledu na to, jak elegantně se ohákne. Zastavil jsem se před nimi a vlídně jsem se usmál, jako bych na světě neměl tu nejmenší starost.

„Nazdárek, chlapi. Přišel jsem z Griffinova pověření, abych si popovídal s jeho dcerou Eleanor.“

Tohle nečekali. Vyměnili si pohledy, komunikující tím bezeslovným způsobem, který je vlastní všem vyhazovačům ve vesmíru, a pak se podívali na mě.

„Máte na to nějaký doklad, pane?“

„Myslíte, že jsem takový cvok, abych se oháněl Griffinovou podporou, kdybych ji doopravdy neměl?“ opáčil jsem. Zvážili to, přikýkli a ustoupili stranou. Moje reputace byla možná znepokojivá, ale ta Griffinova byla naprosto děsivá. Prošel jsem dveřmi a vkráčet jsem do čajovny, jako kdybych tam patřil odjakživa. Když jde o to ušít na někoho habaděu, vyplatí se zajistit si předem krytí zad. Šatnářka byla přátelsky vyhlížející zombie v černém šněrovacím korzetu a sítovaných punčochách, které jí skvěle šly k mrtvolně bleďé pleti. Mrtví jsou nejlepší sluhové – prakticky neodmoukávají. Velice přívětivě se mne zeptala, jestli bych si neodložil plášť, a já jsem odpovídně, že ne.

Ale vzal jsem si její telefonní číslo. Pro Mrtvého chlapce.

Prošel jsem perličkovým závěsem do hlavní místnosti čajovny a hlasitý šum konverzace neustal ani na okamžik. Dámy, které tady svačí, vidají nebezpečnější a důležitější lidi, než jsem já, každý den. Pomalu, beze spěchu jsem prošel kolem obsazených stolků. Několik zákaznic vstalo a nenápadně zamířilo k východu. Na to jsem byl zvyklý. Čajovna byla ve stylu art deco, samá ocel a sklo, a celé jedné stěně dominovala řada supermoderních strojů na kávu: takové, co vždycky pracují o chlousek déle, než jste ochotni čekat, aby nakonec vyprodukovaly šálek navoněné pěny. Já osobně dávám přednost čaji před kávou, nejlépe tak silnému, že když ho přestanete míchat, jsou na lžičce únavové trhliny.

Personál se elegantně míhal sem a tam mezi stolkami, pohlední mladí chlapci a dívky, jejichž jedinou uniformou a oděvem byly manžety a límečky, což mělo nejspíš zajistit, že si budou dávat hodně velký pozor, aby nic nevyhlili. Bohaté a tudíž velice významné ženy seděly v houfech kolem maličkých stolečků, ignorovaly všechno kromě vlastní konverzace a ječivě se smály a rozhazovaly rukama, aby každý hned poznal, že se baví daleko lépe než všichni ostatní. Vzadu bylo několik oddělených boxů pro záležitosti soukromější povahy, ale skoro nikdo je nepoužíval. Do Hekatiny čajovny jste chodili, abyste všem ukázali, že jste dost bohatí a důležití, abyste si to mohli dovolit.

(Ale zkuste se sem dostat, jestliže jste se rozvedli, partner vám dal kopačky nebo vás vyškrtli z poslední vůle: uvidíte, jak rychle vám zabouchnou dveře před nosem.)

Všechny ženy byly náležitě vyfintěné, vesele štěbetaly jako pestré barevné ptactvo městské džungle a přitom popíjely kávu a čaj s maličkými aristokraticky napřimými. Bez jakýchkoliv zábran se dotýkaly nahých těl personálu a ohmatávaly je a hladily při obsluhování, a ty hezounké dívenky a mladíci se přitom jen zdvořile usmívali. Ani je nenapadlo ucuknout; dobře věděli, že se hlazení může snadno a bezdůvodně změnit v políček nebo ránu pěstí a zákazník má vždycky pravdu. Všechny stolky byly plné, dámy se k sobě tiskly tak, jak by to rozhodně nedovolily nikomu jinému. Byly to slavné Dámy, které svačí, ačkoliv se nezdálo, že by některá z nich doopravdy svačila. Štíhlou a půvabnou postavou si nevypěstujete tak, že budete jíst, kdykoliv na to máte chuť. Na pozadí hrála umírněná hudba, ale přes všechno to švitoření a smích jsem ji stěží slyšel.

Brzy jsem zahlédl Eleanor Griffinovou: seděla u prostředního stolu (jak jinak), kde si ji všichni mohli dobře prohlédnout. Na sobě měla dlouhé a elegantní smaragdově zelené šaty posázené dokonalými diamanty a hrdlo jí obepínala černá hedvábná stužka s jediným broušeným smaroldem. Dokonce i na tomto shromáždění profesionálně půvabných žen si dokázala uchovat něco, čím nad nimi vyčnívala. Nebyl to jen styl a vrozená elegance, protože to tu měly všechny anebo to alespoň dokázaly zdařile předstírat. Možná to bylo tím, že se Eleanor o nic nesnažila, protože nemusela. Eleanor Griffinová byla ryzí jako zlato a není nic nebezpečnějšího než ženy, které musí o svou pozici tvrdě bojovat. Ona měla půvab rodilé aristokratky. Čímž si tu bezpochyby vysloužila spoustu utajované nenávisti. Ale její stolek byl větší než ostatní a obklopovaly ji ženy, které se zjevně musely zatraceně snažit, aby vypadaly alespoň z poloviny tak impozantně jako ona. Kroužek „přítelkyň“, co se pravidelně scházely, aby si poklábosily a vyměnily nejčerstvější drby, a při tom na sebe vzájemně dělaly dojem. Dámy, které nemají vůbec nic společného s výjimkou společenských kruhů, v nichž se pohybují, a drží spolu jenom proto, že se to od nich očekává.

Je těžké se s někým přátelit, když může ze dne na den zmizet kvůli rozvodu nebo rozchodu a pak už o něm nikdo ani nepromluví. A když takto vypadne z nejvyšších kruhů, jediné, co pocítíte, je úleva, že vás kulka zase o chlup minula... Některé tváře kolem Eleanorina stolu mi byly známé. Byla tam Jezabel Rackhamová, manželka Velkého Jaká Rackhama. Jezabel byla vysoká a světlá, s bujným poprsím a obličejem lehce nesoustředěného dítěte. Velký Jaké měl podíl ze všech erotických podniků, které operovaly na Noční straně, velkých i malých. Šuškal se, že než se s Jezabel oženil,

byla jednou z jeho nejvýdělečnějších investic, ale nahlas to teď už samozřejmě nikdo neřikal. Ne, pokud nestál o zlomeniny obou nohou. Jezabel tam seděla jako dítě mezi dospělými, naslouchala konverzaci, aniž se do ní zapojila, a pozorně sledovala ostatní, aby věděla, kdy se má smát.

Pak tam byla Lucy Lewisová, sladká, drobná a exoticky orientální, oděná v nádherných černých šatech, které jí skvěle ladily k vlasům a očím. Je to manželka Předměstského Taffyho Lewise, kterému tak říkají proto, že vlastní většinu půdy, na níž Předměstí stojí. Což znamená, že všechny slavné kluby, restaurace a bary zůstávají v branži jen díky jeho dobré vůli. Tafty nikdy nikomu neprodloužil smlouvu na déle než dvanáct měsíců a o vymahačích nájemného nikdy ani neslyšel. O Lucy se vědělo, že má vždycky ty nejbájenější drby a ani za mák jí nezáleží, komu uškodí. I kdyby ta dotyčná seděla přímo vedle ní.

Sally DeVoreová byla provdaná za Martyho DeVorea, kterému obvykle říkali Devour – Hltoun – i když nikdy ne do obličeje. Nikdo zatím nebyl schopen dokázat, čím si vlastně Marty vydělává na živobytí, ale jestli se to někdy někomu povede, rozlícený dav ho patrně pověsí na nejbližší lucerně. Sally byla velká a hlučná, se silným hlasem a dunivým smíchem. Lidé vždycky mluví víc nahlas, když mají strach. Sally byla čtvrtá pani DeVoreová a nikdo nesázel na to, že bude poslední.

A to byly ženy, se kterými Eleanor svačila. Osobně bych se raději ráchal v moři se žraloky s mrtvou krávou uvázanou na krku.

Žádná z těch žen sem samozřejmě nepřišla sama. Jejich polovičky by je nikdy nenechaly vyrazit si ven jenom tak; něco by se jim mohlo stát. Musely být chráněny před vším, včetně toho, aby se bavily příliš nebo nesprávným způsobem. Nikdo nesměl ani na okamžik zapochybovat, komu patří. Osobní strážci a gardedámy všech dam seděli pospolu u řady stolů postavených diskrétně stranou. Nepili ani nic nejedli, jen tam seděli s prázdnými výrazy ve tvářích a rozostřenými pohledy a čekali, až se něco stane, něco, co by jim poskytlo záminku někomu ublížit. Tu a tam mezi sebou prohodili nějaké to slovo tichým, nevzrušeným hlasem, aby zabili čas. Zajímavé bylo, že Eleanor sem zřejmě přišla v doprovodu svého nejnovějšího cukrouše, atraktivního mladíka jménem Ramon. Ramon se pravidelně objevoval na stránkách bulvárního tisku, vyfocený po boku té či oné bohaté ženy. Nikdo z bodyguardů a gardedám s ním nemluvil. Oni byli profesionálové. Na druhé straně, to byl svým způsobem i Ramon. Seděl tam naprosto uvolněně, zahleděný do dálky – možná už uvažoval, která z návštěvnic čajovny mu zaplatí další jídlo. Byl jsem trochu zklamaný. Eleanor měla podle mne na víc.

Zamířil jsem přímo k jejímu stolu a u všech, které jsem cestou míjel, konverzace okamžitě vážla a ustávala. Ženy zvědavě natahovaly krky, aby viděly, kam jdu a s kým budu mluvit. Než jsem dorazil k Eleanor, celá čajovna utichla a všichni se dívali na mě, co se bude dít. Všichni osobní strážci byli napjatí jako struny. Poprvé od chvíle, kdy jsem vešel dovnitř, jsem mohl jasně slyšet hudbu, která tu hrála. Smyčcový kvartet sveřepě páchal Mozarta. Zastavil jsem se za Eleanor a vyslovil jsem její jméno. Beze spěchu se otočila a podívala se na mne.

„Ach,“ řekla. „To jste vy, Taylore.“ Nedbalá znuděnost v jejím hlase byla mistrovské dílo. Nechvalně známý John Taylor. Už zase. Jak ubíjející...

„Musíme si promluvit,“ řekl jsem a dal jsem si záležet, aby to znělo příkře a zároveň tajemně.

„Nemyslím,“ odpověděla Eleanor klidně a odmítavě. „Teď nemám čas. Možná někdy později.“

Tohle čajovna milovala. Ostatní ženy u Eleanořina stolu měly co dělat, aby si necvrnkly do kalhotek, jak tam seděly s očima vypoulenýma a doslova se tetelily vzrušením nad tím, že jen tak mezi řečí odpálkovala slavného a nádherně nebezpečného Johna Taylora. Nemohla by na ně udělat větší dojem, kdyby se jí z úst začaly sypat rubíny.

„Víte pár věcí které se potřebuji dozvědět,“ řekl jsem a hrál jsem přitom svou roli až na doraz.

„To máte smůlu,“ odsekla Eleanor. A pak se ke mně otočila zády.

„Váš otec mi o vás pověděl několik velice zajímavých věcí,“ řekl jsem k jejím zádom a usmál jsem se, jak ztuhla. „Mluvte se mnou, Eleanor. Nebo mám raději mluvit já?“

Znovu se otočila a mrazivě na mne pohlédla. Blufoval jsem a ona si byla víceméně jistá, že blufluji, ale stejně to nemohla riskovat. Dámy, které svačí se jen třásly na jakoukoliv její slabost jako piraně na čerstvé maso. A kromě toho, byl jsem o tolik zajímavější než její současná společnost. Takže si se mnou promluví a pokusí se zjistit, co přesně vím, přičemž mi sama prozradí co nejméně. Viděl jsem jí to v obličeji... protože mi to dovolila.

„Když musím, tak musím,“ řekla s noblesou aristokratky která se rozhodla prokázat milost poddanému. Sladce se usmála na ženy sedící kolem jejího stolu. „Omluvte mě, dámy. Rodinná záležitost. Však to znáte.“

Ženy se začaly jako na povel usmívat a přikyvovat a říkat, že to je v pořádku, ale bylo na nich vidět, že se už nemůžou dočkat, až odejdeme, aby o nás mohly začít drbat. Všechny oči v místnosti se na nás upíraly, když jsem Eleanor vedl do jednoho z boxů vzadu a usazoval ji tam. Konverzace v čajovně se znovu postupně rozproudila. Osobní strážci se uvolnili – bezpochyby byli rádi, že si se mnou přece jen nemusejí nic začínat. Ramon mne pozoroval chladným, temným očima a z jeho tváře se nedalo vyčíst vůbec nic. Posadil jsem se do boxu proti Eleanor.

„To je ale náramná sešlost, co tady máte,“ řekl jsem.

„Musíme si promluvit,“ opáčila a dychtivě se ke mně naklonila. „Ale chápejte, že jsem vám to nemohla příliš usnadnit.“

„Ale samozřejmě,“ odpověděl jsem a přitom jsem přemýšlel, kam tím míří.

„Nechtěla bych, aby si mysleli, že se dávám do řeči s každým.“

„Chraň bůh.“

„Jen se na ně podívejte,“ řekla a kývla hlavou ke stolu, který právě opustila. „Kdákají tam jako hejno slepic, že jsem se odvážila odmlouvat neblaze proslulému Johnu Taylorovi. Kdybych to neudělala, do večera by se rozneslo, že spolu spíme. Některé z nich by to šířily jen proto, že je to tak dobrá historka.“

„Chraň bůh,“ řekl jsem znovu a ona na mne ostře pohlédla. Ušklíbl jsem se a ona se na mne najednou usmála. Trochu se uvolnila a pohodlně se opřela. „S vámi se povídá snáz, než jsem si myslela, pane Taylore. A já si skutečně potřebuji

s někým popovídat.“

Kývl jsem hlavou směrem k Ramonovi. „Copak nemáte na povídání jeho?“

„Pro konverzační schopnosti si Ramona rozhodně nevydržuji,“ odpověděla suše. „V mnoha ohledech je to pořád ještě chlapec. Docela hezký a zábavný, ale mozková činnost nepatří k jeho specialitám. Takové mám svoje zlatíčka raději. Milence si žena pořizuje, aby si s nimi nějaký čas hrála, a když se jí omrzí, najde si jinou hračku.“

„A vašemu manželovi to nevadí?“ zeptal jsem se.

„Pro tohle jsem se za Marcela neprovdala,“ odpověděla Eleanor věčně. „Táta chtěl, abych byla vdaná, protože v jistých ohledech je pořád ještě hrozně starosvětský. Nejspíš na tom není nic tak nepochopitelného, když se narodil tak dávno. Můžete vzít nesmrtelného z minulosti, ale... Taťka věří, že by měl ženu vždycky doprovázet muž. Nejprve její otec a pak manžel. A jelikož můj drahý papínek má teď na práci mnohem důležitější věci, musí to být manžel. Zdá se, že mu nikdy nedošlo, že jsem si vždycky brala jen muže, kteří měli dost rozumu na to, aby mimo Griffinovu síň dělali, co se jim řekne. Nevdávala bych se vůbec, kdyby pro mne nebylo tak důležité mít tátu na své straně...“

Marcela jsem si vzala, protože mě umí rozesmát. Je okouzující, velice civilizovaný a skvělý společník... a nemá přemrštěné nároky. Má svůj život a já mám zase svůj, a ty dva se nikdy nepotkají. Za starých časů, za těch časů, ve kterých žil můj táta, by to nazvali sňatkem z rozumu. Ale jelikož tohle je moderní doba, řídí se výhradně mým rozumem – a mým pohodlím. O čem jste se mnou chtěl mluvit, pane Taylore? Táta vám o mně nic zajímavého neřekl, protože vynakládám obrovské úsilí na to, aby se o mně nic zajímavého nedozvěděl.“

„Byla byste překvapena, co všechno vím,“ odpověděl jsem, protože něco jsem říct musel. „Stále se ještě snažím pochopit jednotlivé členy Griffinovy rodiny, abych mohl vytvořit nějakou teorii o tom, kdo unesl Melissu a proč.“

Eleanor pokrčila rameny. „Ve skutečnosti vůbec nejsme složité. Táta se věnuje svým obchodům, máma žije jen proto, aby byla královnou nejvyšší společnosti, William utíká a skrývá se, kdykoliv se táta nedívá, Melissa je pokrytecká osina v zadku a moje milovaná pýcha a radost Paul nevychází ze svého pokoje. A to jsme my Griffinové v kostce.“

„A co vy?“ zeptal jsem se. „Kdo jste vy, Eleanor Griffinová?“

Jakmile se Eleanor rozpovídala, byla stejně jako její bratr k nezastavení. Valilo se to z ní proudem. Možná proto, že si už tak dlouho s nikým od srdce nepovídala, s nikým, komu by mohla věřit, že si její tajemství nechá pro sebe a nepošle ho dál... protože mu na ní ve skutečnosti vůbec nezáleží.

„Táta na mě nikdy neměl moc času,“ začala, a přestože se stále dívala na mě, její pohled se upíral někam do minulosti.

„Je velice staromódní. Jeho syn mohl být dědicem a podílet se na rodinných záležitostech, ale jeho dcera nikdy. Takže jsem měla vždycky mnohem více volnosti než William. Mámě na mně taky nezáleželo. Mě a Williama měla jen proto, že to zrovna bylo v módě. Pak nás přenechala péči placených chův, učitelů a společníků, kteří všichni podávali hlášení tátovi. Žádnému z nich jsem nemohla věřit. Vyrůstala jsem s vědomím, že se mohu spolehnout jen sama na sebe a také se o sebe musím sama postarat. Stejně jako můj táta.“

Během doby jsem se zkoušela zajímat o spoustu věcí, abych se nějak zabavila... když jste nesmrtelný, máte spoustu času, který musíte nějak zabít. Vyzkoušela jsem politiku, náboženství, nakupování... ale nic z toho mne nadlouho neuspokojilo. V současnosti jsem se rozhodla, že si budu prostě užívat peníze a postavení a budu šťastnou pojídačkou lotosů. Nepřipadám vám přílišně mělká?“

„Proč zrovna milenci?“ řekl jsem a úmyslně jsem se vyhnul její otázce, na kterou neexistovala odpověď. „Říká se, že vám žádný nevydržel dlouho...“

„Jak jde čas a já stárnu, stále více mne přitahuje mládí,“ řekla Eleanor. „Opravdové mládí, jako protiklad mému krásnému tělu, které nezestárne nikdy. Navzdory všemu, co mu dělám. Děsí mne stárnout, kostnatět a upadat do stereotypu... ustavičný kontakt s mladým myšlením, názory a módou mi pomáhá zachovávat: si mladé srdce. Nikdy nebudu jako táta, protože on je přes všechny ty roky a zkušenosti pořád stejný středověký kupec, kterým býval původně. Obchod je obchod, bez ohledu na to, ve kterém století ho provozujete. Možná si osvojil aristokratické zvyky a vystupování, ale od svých starých způsobů se oprostít nedokáže. Jeho hodnoty jsou neměnné, přestože se formovaly před mnoha staletími... a já nechci být jako on.“

„A co tedy chcete?“ zeptal jsem se.

Krátce se usmála. „Ať se propadnu, jestli to vím, pane Taylore. Docela ráda bych zdělila tátovy peníze, ale ne jeho podnik. Svůj podíl bych okamžitě prodala, při první příležitosti. A nechci ani skončit jako William, utápět se ve vlastní sebelibosti. Myslí si, že nevím, proč chodí do klubu Caligula, ale to vědí všichni... já chci dělat něco, na čem záleží, být někým, na kom záleží. Jenomže každý ve mně vidí jen Griffinovu dceru. Nemáte ani ponětí, jak omezující může obrovské bohatství a moc být.“

„Ubohá bohatá dívenko,“ řekl jsem vážně. „Dostala jste všechno, jen ne štěstí a klid v duši.“

Blýskla po mně pohledem. „Vysmíváte se mi, pane Taylore. A každý vám řekne, že dělat něco takového je velice nebezpečné.“

Usmál jsem se. „Nebezpečí je mým povoláním.“

„Ale prosím vás... Co chcete vy, pane Taylore?“

„Pro začátek, abyste mi řekla Johne. Potom... chci najít Melissu. Ujistit se, že je v bezpečí.“

„A odvést ji zase domů? Zpátky do Griffinovy síně?“

„Jestli to bude to, co chce,“ odpověděl jsem opatrně.

Eleanor mne chvíli studovala pohledem. „Vy si nemyslíte, že byla unesena, že ne? Vy si myslíte, že utekla. Musím říct, že by mě to nijak nepřekvapilo. Ale až a jestli ji najdete, nepřítáhnete ji domů proti její vůli, protože by se to neslučovalo s vašimi zásadami. Je to tak?“

„Správně,“ přikývl jsem.

Oslnivě se na mě usmála. „Líbíte se mi, Johne. Doopravdy jste připraven postavit se Griffinovi, vzepít se jeho vůli? Má

lidi, kteří zabíjeli pro mň. Možná jste skutečně všechno to, co se o vás povídá.“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Nikdo nemůže být všechno to, co se o mně povídá.“

Znovu se krátce zasmála. „Ani netušíte, jak osvěžující je mluvit s někým. . opravdovým. Vám je vážně jedno, že jsem Griffinová, že?“

„Je,“ odpověděl jsem upřímně. „Svého času jsem bojoval s horšími.“

„Ano... patrně ano. Vy jste tenhle případ nevzal kvůli penězům, že ne? Vy doopravdy chcete najít Melissu.“

„No,“ přiznal jsem, „peníze v tom taky sehrály svou roli.“

A pak jsme oba vzhledli, když se ve vstupu do našeho boxu objevil Ramon. Byl vysoký a uvnitř svého drahého obleku dobře stavěný a nesl se, jako kdyby dříve býval zápasník. Mrazivě na mě pohlédl, Eleanor úplně ignoruje.

„Kdo si myslíš, že jsi, Taylore? Vkráčet si sem, jako kdyby ti to tu patřilo, a obtěžovat lidi, kterým společensky nesaháš ani po paty? Eleanor, nemusíš s ním mluvit. Já ten typ lidí znám – sází na blufování a svou reputaci.“

„Takový ses kdysi snažil být?“ opáčil jsem. „Předtím než jsi zjistil, jakou to dá dřinu a oč snazší je kupovat si lepší život svou hezkou tvářičkou a způsoby? Běž a hačni si zase ke svému stolu jako hodný chlapec. Až tady skončíme, Eleanor si tě zase vyzvedne.“

„Správně, Ramone,“ řekla Eleanor. „Nikdo mě k ničemu nenutí. Je od tebe milé, že si děláš starosti, ale–“

„Drž hubu,“ odsekl Ramon a Eleanor na něj vytřeštila oči, jako kdyby jí vrazil facku. Teď se mračil zase na ni. „Pro jednu nejde o tebe. Jde o mě. Jak si myslíš, že vypadám, když mě ignoruješ a vybavuješ se s takovou špinou z ulice, jako je on?“

„Ramone,“ řekl jsem a něco v mém hlase způsobilo, že se zase prudce otočil ke mně. „Chápu, že je pro tebe důležité, aby ses předvedl před svou ženskou a... sobě rovnými, ale nepokoušej štěstí.“

Zavřel na mě a náhle se mu v ruce zaleskla čepel dlouhé úzké dýky. Vypadala jako zbraň profesionála a pravděpodobně ji měl ukrytou v rukávě, v pochvě na předloktí. Držel ji jako někdo, kdo ví, co si s ní počít, a já jsem seděl velice klidně. Eleanor na Ramona zírala, jako kdyby ho nikdy předtím neviděla.

„Co si k čertu myslíš, že děláš, Ramone? Nedělej ze sebe pitomce! Okamžitě dej tu věc pryč!“

Ignoroval ji, lapený ve vlastním vzteku a dramatičnosti okamžiku. Včajovně vládlo naprosté ticho, všichni se dívali jen na nás, na něj, a já jsem věděl, že si to náramně užívá. Hlasitě se zachechtal.

„Říká se, že v sobě máš vlkodlačí krev, Taylore. Uvidíme, jak budeš dobrý proti stříbrné čepeli. Já osobně si myslím, že budeš krváčet jako každý druhý, až ti užijnu koule a přinutím tě je sníst.“

Vstal jsem a on bezděčně ucouvl. Zachytil jsem jeho pohled a pevně jsem ho držel očima, i když se ze všech sil snažil vysvobodit. Vyšel jsem z boxu a on klopýtal pozpátku přede mnou, neschopen odtrhnout oči. Tiše kňučel a zpod víček mu pomalu vytékaly krvavé slzy. Stříbrná dýka mu vyklouzla ze zmrtvělých prstů. A pak se najednou zezadu vynořil jeden z osobních strážců a hodil mi do tváře šálek kávy. Zařval jsem; vřelá tekutina mi popálila obličej a na okamžik mne oslepila. Zoufale jsem si tiskl ruce na oči a snažil jsem se z nich dostat tu hnusnou břečku. Zároveň jsem slyšel dusot dalších nohou, který se ke mně blížil.

Potom se kolem mne protáhla Eleanor a postavila se mezi mne a Ramona. Slyšel jsem, jak ječí na něho i na ty druhé.

Pořád jsem ještě neviděl. Autoritou svého hlasu je držela zpátky, ale věděl jsem, že to nevydrží dlouho. Zuřivě jsem si mnul slzíci oči, až se mi zrak konečně zase vrátil. Obličej mne pořád příšerně bolel, ale na to teď nebyl čas. Všichni osobní strážci vstali od stolů a shlukli se za Ramonem. Ucítili ve vodě krev a šanci porazit slavného Johna Taylora. A samozřejmě taky ukázat se před svými ženami jako skuteční chlapi. Kdyby se jim podařilo dostat Johna Taylora, mohli by si určovat ceny za své služby sami.

Tlačili se mezi sebou a strkali se, celí žhaví dostat mne do rukou, ale už ne tak žhaví být první, kdo je na mne vztáhne. Nebyli ozbrojení, ale velice se jim zamlouvala představa menšího cvičení spojeného s tím, že vytlučou duši z těla drzouna, který neví, kde je jeho místo. Narovnal jsem se a přejel jsem je pohledem, a někteří z nich skutečně začali couvat. Ramon zamrkal, po tvářích mu pořád ještě stékaly krvavé slzy. Pak ale pochopil, že na další oční souboj už nemám a sebedůvěra se mu okamžitě vrátila. Eleanor pořád ještě stála mezi mnou a tou bandou, ruce opřené v bok, bradu bojovně vysunutou a z očí jí sršely blesky.

„Ten muž je můj host! Je pod mou ochranou stejně jako pod ochranou mého otce! A já se budu bavit, s kým se mi zatraceně zachce, Ramone!“

„Nemá tu co pohledávat,“ odsekl Ramon, hrdlo sevřené předtuchou násilí. „Nepatří sem.“

„Ty taky ne,“ odpověděla Eleanor mrazivě. „Ale stejně jsem tě sem přivedla. Ačkoliv Bůh sám ví, co jsem na tobě vlastně viděla. Vypadni, Ramone. Je po všem. A neopovažuj se dělat kolem toho nějaký povyk, nebo ti nenapíšu doporučení.“

„Jen tak?“ řekl Ramon. „Odkopneš mne jako všechny přede mnou? Ne... to si nemyslím. Myslím, že ti dám něco na památku.“ Tvrdě ji udeřil do obličeje. Eleanor zavravorala pozpátku, jednu ruku přitisknutou na zrudlou tvář. Ramon se usmál. „Nemáš vůbec tušení, jak dlouho jsem tohle toužil udělat. A teď se mi klid z cesty. Přece si nechceš umazat ty hezké nové šaty krví.“ Obrátil svůj studený pohled zpátky ke mně. „Pojďte, hoši, trochu se pobavíme.“

Zatímco ještě mluvil, vykročil jsem vpřed a nakopl jsem ho kolenem do rozkroku. Přidušeně zabublal a zlomil se v pase a já jsem ho udeřil hranou raky do šije, abych mu pomohl na zem. Smečka bodyguardů se výhružně vrhla vpřed a pak se na mě s křikem sesypali. Kopance a rány pěstí na mne pršely ze všech stran najednou a jediné, co jsem mohl dělat, bylo vtáhnout hlavu mezi ramena, zatnout zuby a soustředit se na to, abych se udržel na nohou. Kdybych spadl na zem, pustili by se do mne botami, a to by byl můj konec. Nemyslím, že by mě úmyslně zabili, na to se příliš báli Griffinova hněvu, ale když se lidem nahrne krev do hlavy, občas dojde k tragické nehodě.

Naštěstí nebyli zvyklí bojovat ve skupině. Od osobních strážců se spíš čeká, že budou chránit svého klienta a zastrášovat jednotlivce. Ve své nedočkavosti dostat se ke mně si vzájemně překáželi a každý z nich tolik dychtil praštit

si do mě, že na nějakou spolupráci ani nepomysleli. Konečně se mi podařilo dostat se rukama do kapes. Nosím tam všelijaké užitečné věcíčky. Běsnící bodyguardi to do mě šli ze všech stran, ale já jsem nepadl. Lidé (a nejen ti) se mne snaží zabít, co jsem na světě, a zatím se to ještě nikomu nepodařilo.

Vytáhl jsem z levé kapsy petardu a mrštil jsem jí o zem. Explodovala s oslnivým zábleskem světla a osobní strážci s kletbami a zuřivým mžouráním odskočili. Což mi poskytlo čas, který jsem potřeboval, abych z pravé kapsy vylovil zahnědlou lidskou kost a ukázal jsem ji útočníkům. Najednou všichni stáli velice klidně a já jsem se zlověstně zašklebil. „Přesně tak, hoši. Je to ukazovací kost. Stačí, abych jí ukázal a pronesl slovo moci, a ten, na koho s ní zaměřím, se domů vrátí v rakvi. Takže si seberte, co zbylo z Ramona, a táhněte mi z očí.“

„Blufuješ,“ zavrčel jeden z bodyguardů, ale neznělo to nijak přesvědčeně.

„Nebud' blázen,“ ozval se jeho kolega. „Tohle je John zatracený Taylor. Ten nepotřebuje blufovat.“

Vzali Ramona a vynesli ho z čajovny. Všechny dámy mlčky přihlížely, potom se zase obrátily ke mně. Některé vypadaly, jako by se chystaly mi zatleskat. Otočil jsem se zády k místnosti a Eleanor mi pomohla zpátky do boxu. Ztěžka jsem dosedl, stále jsem ještě úplně nepopadl dech. Bolelo mě prakticky všechno. Čím je člověk starší, tím hůř snáší bití.

Alespoň jsem tentokrát nepřišel o žádný zub. To nesnáším. Schoval jsem kost do kapsy a podíval jsem se na Eleanor.

„Děkuji vám, že jste se mě zastala.“

„K smrti nenávidím machismus,“ odpověděla. „Ale z vás šel docela strach. Je to opravdová ukazovací kost australských domorodců? Vždycky jsem si myslela, že se ty právě skutečně těžko shánějí.“

„To ano,“ přisvědčil jsem.

„Takže jste blfoval?“

„Možná,“ odpověděl jsem. „Ode mne se to nedozvíte.“

„Měl jste těžce popálený obličej,“ řekla a pátravě si mě prohlédla. „Viděla jsem to. Ale teď ho nemáte ani zarudlý. A po tom výprasku, co jste schytl, by každý jiný potřeboval sanitku. Ale vy ne. Skutečně v sobě máte vlkodlačí krev, pane Taylore?“

„Něco takového,“ zabručel jsem. „A předtím jste mi říkala Johne, vzpomínáte si? Takže, o čem jsme to... Aha, Melissa. Vyprávějte mi o Melisse, Eleanor.“

Nikdy se nedozvím, co by mi řekla, protože jsme byli opět vyrušeni. Tentokrát to byl přerostlý svalovec narvaný do zářivě rudé uniformy poslíčka zdobené zlatými prýmkami. Nezdálo se, že by se v ní cítil pohodlně, a nervózně přešlapoval, když se ukláňel Eleanor. Mne naprosto ignoroval.

S veškerou obřadností jí předal zapečetěný dopis na stříbrném podnose. Na obálce nebylo žádné jméno. Eleanor dopis zvedla a podívala se na poslíčka.

„Doručitel čeká,“ řekl drsným a naprosto neposlíčkovským hlasem. „Mám venku zaparkovaný vůz.“

Eleanor roztrhla obálku a prohlédla si jediný list papíru, který byl uvnitř. Naklonil jsem se k ní, ale dokázal jsem rozeznat, jen že je to ručně psaný vzkaz od někoho, kdo o kaligrafii zjevně nikdy ani neslyšel.

„Ach, jak politováníhodné,“ řekla a pustila dopis na stůl jako mrtvou rybu. „Vypadá to, že se můj drahoušek Marcel zase dostal do potíží. Víte, že je gambler? Samozřejmě že to víte. To ví každý. Nechápu, proč se do toho tak hrne; nikdy mu to moc nešlo. Dneska už ho v žádném slušném podniku ani nepustí dovnitř, vlastně od té doby, co dal můj táta všem jasně najevo, že jeho dluhy dál platit nebude. Vážně jsem si myslela, že se z toho poučí, ale to jen dokazuje, jak jsem naivní. Marcel prostě jen začal obcházet oskurní kluby, kde dovnitř pustí absolutně každého a vědí, jak zkasírovat dluh. A jelikož je těm... lidem jasné, že z mého táty nic nevyrazí, nejspíš je napadlo, že by mohli ohledně Marcelových dluhů přitlačit na mě.“

„Co chtějí?“ zeptal jsem se a poslíčka jsem okázale ignoroval.

„Vypadá to, že jestli teď hned neodjedu s poslíčkem v jeho bezpochyby malém a páchnoucím autě, aby se se mnou mohli domluvit na formě zaplacení Marcelova dluhu, začnou mi mého manžela posílat zpátky po kouscích a nepřestanou s tím, dokud nepovolím. Nezabije ho to. Je teď nesmrtelný, stejně jako já, ale to jenom znamená, že se jeho utrpení protáhne donekonečna... je to takový trouba, ale raději tam pojedu.“

„To by nemuselo být moudré,“ řekl jsem opatrně. „Pak budou mít dva rukojmí, kterými budou moci vydírat vašeho otce. A i když říkal, že za Marcela nic nezaplátí, s vámi to bude něco jiného.“

„Nikdy by se neodvážili mi vyhrožovat! Nebo ano?“

„Podívejte se, koho poslali s dopisem,“ opáčil jsem. „Nějak mi nepřípadá, že by tihle lidé byli zvyklí jednat v rukavičkách.“

„Stejně musím jet,“ odpověděla Eleanor. „Je to můj manžel.“

„V tom případě raději půjdu s vámi,“ řekl jsem. „S jednáním s tímhle druhem lidí mám jistou zkušenost.“

„Přirozeně,“ přikývla Eleanor. „Jsou přece z vašeho světa, ne? Tak dobře. Můžete se držet u mě a tvářit se výhruzně, ale do vyjednávání se mi nepleťte.“

„Chraň bůh,“ řekl jsem. Podíval jsem se na poslíčka a ten rozpačitě zašoupal nohama. „Mluv,“ vyzval jsem ho. „Pro koho pracuješ?“

„Nesmím odpovídat na žádnou otázku,“ odpověděl svalovec nešťastně. „Doručitel čeká. Auto je venku. To je všechno, co jsem měl vyřídit.“

„Ale já jsem John Taylor a chci to vědět. Pověz mi to, nebo tě proměním v něco malého a vodnatého a potom na tebe dupnu.“

Poslíček nasucho polkl a zjevně nevěděl, co si počít s rukama. „Pracuji pro Herberta Libbyho,“ řekl chraptivě. „Vrhní kostkami, klub, kasino a bar. Opravdická francouzská kuchyně a nesmí se tam plivat na podlahu.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel,“ řekl jsem Eleanor. „A to znám všechna místa, která stojí za to znát. Takže si půjdeme popovídat s panem Libbym a vysvětlit mu, že tohle byl doopravdy špatný nápad.“ Podíval jsem se na poslíčka. „Veď

nás. A nezkoušej na nás žádné fůrky. Nemáme smysl pro humor.“

Za vzrušeného šepotu přítomných jsme vyšli z Hekatiný čajovny. Bodyguardi už zase seděli u svých stolů a mlčky trucovali, ale Dámy, které svačí, byly u vytržení. Tolik vzrušení nezažily celé roky. Venku skutečně čekalo auto. Malé, černé a anonymní, působilo poněkud trapně mezi všemi těmi obrovskými nablýskanými limuzínami, které trpělivě čekaly na dámy uvnitř. Olivrejování šofěři se okamžitě přestali bavit nad kolující ručně ubalenou cigaretou a shlédli z výšin svých majestátních na svalovce v uniformě poslíčka. Eleanorin šofér vykročil vpřed a tázavě pozvedl obočí, ale Eleanor mu řekla, aby odvezl limuzínu zpátky do Griffinovy síně. Ona už se domů nějak dostane. Šofér se podíval na poslíčka, pak na mě a bylo vidět, že se mu to vůbec nelíbí, ale jako vždy udělal, co mu bylo řečeno. Eleanor se postavila vedle zadních dveří černého vozu a mračila se na poslíčka tak dlouho, až přiskočil a otevřel jí je. Svou frustraci si vybil na tom, že jimi bouchl, když za mnou zavíral, a pak se posadil za volant.

„Vrhni kostkami,“ řekla Eleanor chladně. „A šlápněte na to. Nemůžu se zdržovat.“

Poslíček vydal tichý, nešťastný zvuk a vyrazil.

„Já vím, že to bude jeden z těch zaplivaných podniků, kde mají na podlaze hobliny, pro cigaretový kouř si nevidíte na špičku vlastního nosu a karty jsou tam tolikrát cinknuté, že je div, že se vůbec dají zamíchat,“ řekla Eleanor. „Marcel už se vážně dostal až na dno, když mu nezbývá než vymetat doupata, jako je Vrhni kostkami.“

„Hej,“ ohradil se poslíček, „je to dobrý klub. Má akustiku a všechno.“

„Dívejte se na cestu,“ poradil jsem mu. „A kromě toho, mělo by to být Vrhni kostky. Akuzativ plurálu, ne instrumentál.“

„Cože?“

„Ale, sklapni a řid,“ řekl jsem.

Kolem nás kypěl dopravní ruch Noční strany zahrnující spoustu věcí, které ve skutečnosti dopravní prostředky nebyly. Semaforey ani rychlostní omezení tady nemáme. V důsledku toho není jízda autem ani tak způsob přesunu z jednoho místa na druhé jako spíš evoluce v akci. Větší požírají menší a jen ti nejsilnější dorazí k cíli. Kupodivu nás nikdo neobtěžoval. Což znamenalo, že někdo musel vynaložit pořádnou kupu peněz na slušnou magickou ochranu vozu. Poslíček si sundal límeček a rozepnul si košili, takže se teď mohl lépe soustředit na řízení.

Brzy jsme nechali Předměstí za sebou a ocitli jsme se na temnějších, méně používaných ulicích, kde ošuntělost a rozklad nebyly módní styl, ale životní realita. Noční strana má svoje vlastní kalozrouty a ti jsou nebezpečnější než kdokoliv jiný. Neonové reklamy postupně skončily, protože tady svou přítomnost neinzerujete. Někdo by vás mohl začít hledat. Kluby a bary, které se tu nacházejí, patří k těm, o nichž se dozvíte jedině z doslechu a ve kterých je všechno povoleno, protože na tom nikomu nezáleží. Vstupte na vlastní nebezpečí, věnujte se výhradně svým záležitostem a považujte se za šťastlivce, když se na konci hry dostanete v pořádku ven.

Auto konečně zastavilo před řadou špinavých putyk, které byly jen krůček od periferních brlohů. Neoznačené dveře, okna zatřená barvou a nic, co by vypovídalo o obsahu kromě jmen, která však mluvila sama za sebe. Růžina zahrádka, Růžový pelikán, Vrhni kostkami. Poslíček vystoupil k vozu a vyrazil k poslední jmenovanému podniku, pak se rozpomněl. Rychle se vrátil a otevřel Eleanor dveře. Pro mě by to neudělal. Eleanor zamířila ke klubu a ani jednou se nesnížila k tomu, že by se kolem sebe rozhlédla. Poslíček měl co dělat, aby se dostal ke dveřím klubu před ní, přičemž nechal na mě, abych se dostal z auta, jak umím. Předvedl nám menší divadýlko s tajným zaklepáním, načež se dveře rozletěly a v nich stála gorila narvaná do smokingu. Byla to skutečná horská gorila s dlouhou, narůžovělou jizvou na čele označující místo, kudy jí voperovali mozkový implantát. Kývnutím pozdravila poslíčka, prohlédla si mne i Eleanor a nakonec nás pro dobrou míru i očíchala, a teprve potom se otočila a odvedla nás do útrob klubu. Dveře se za námi zabouchly, aniž se jich kdo dotkl, ale to je nejspíš v oblasti, jako je tahle, naprosto normální.

Místnost před námi byla tichá a šerá – bylo zavřeno. Židle stály nohama vzhůru na stolech a ruleta byla přikrytá plátnem. Bar od zbytku místnosti oddělovala těžká kovová mříž. Na podlaze z holých dřevěných prken žádné hobliny nebyly. Místnost páchla potem, cigaretovým kouřem a zoufalstvím. Nebylo to jedno z těch míst, kam lidé chodí hrát pro zábavu. Tohle byl podnik pro závisláky a zkrachovance, pro které je každá karta, každý vrh kostkami a zatočení rulety otázkou života a smrti.

Nebyl tam nikdo z personálu. Ani uklízeči. Majitel nejspíš poslal všechny domů. Pan Herbert Libby nejspíš nechtěl žádné svědky u toho, co se mohlo přihodit, když se teď ke svému zbloudilému manželovi připojila i Griffinova dcera. Gorila nás vedla místností dozadu a pak dolů po strmém schodišti. Poslíček průvod uzavíral. Ocitli jsme se v holém kamenném sklepe, jasně osvětlené místnosti s neomítnutými zdmi a hromadami beden a krabic, kde stál hlouček mužů kolem jednoho připoutaného k židli. Kamenná podlaha kolem židle byla pocákaná krví. Muž na židli byl samozřejmě Marcel, nebo spíše to, co z něj zůstalo.

Pomalu zvedl hlavu a podíval se na Eleanor a na mne. Možná byl rád, že nás vidí, ale z jeho rozbitého obličeje se to těžko dalo poznat. Oči měl tak opuchlé, že sotva viděl, nos měl zlomený a ohnutý na stranu, ze rtů mu tekla krev. Uřízli mu levé ucho. Levé rameno a celou přední část košile měl nasáklé krví. Dýchal pomalu a ztěžka, přitom tiše sténal bolestí a popotahoval přeraženým nosem. Eleanor vydešeně vykřikla a rozběhla se k němu, ale já jsem ji popadl za ruku a přidržel jsem ji na místě. Nemělo význam dávat těm parchantům to, co chtěli, hned na samém začátku hry.

Jeden z chlápů, kteří stáli v půlkruhu kolem židle, vykročil směrem k nám a nebylo těžké identifikovat ho jako jejich šéfa, Herberta Libbyho. Byl velký a podsaditý, spíš tlustý než svalnatý, s hranatým, surovým obličejem a vyholenou lebkou, což nejspíš mělo zakrýt fakt, že už začíná plešatět. Na sobě měl drahý oblek a jeho velké ruce byly obtíženy zlatými a stříbrnými prsteny. Vypadal jako někdo, kdo se rád rozmazuje, pokud možno za peníze jiných. Na ruku měl krev a manžety jí měl nasáklé. Usmál se na Eleanor, ale jen ústy, jeho oči zůstávaly studené jako led. Mě ignoroval a obrátil se ke svalovci v uniformě poslíčka.

„Charlie, říkal jsem ti, abys přivedl Eleanor Griffinovou. Co tady dělá John Taylor? Žádal jsem tě snad, abys sem dovedl Johna Taylora?“

Poslíček se pod pohledem svého šéfa nervózně ošival. „Ehm, to ne, pane Libby, ale-“

„Tak co tady dělá, Charlie?“

„Já nevím, pane Libby! On se tak nějak... pozval sám.“

„O tom si promluvíme později, Charlie.“ Libby se konečně uráčil vzít mou přítomnost na vědomí. Krátce kývl, ale neusmál se. „Pan John Taylor. Jsme poctěni. Vítejte v mém malém doupetí zločinu. Bojím se, že dnes nebudete mít příležitost vidět nás v nejlepším světle. Já a mí hoši jsme se trochu nechali unést a vyjádřili jsme svou nelibost tady naci Marcellem. Rád se považuji za angažovaného manažera... A jelikož jsem majitel Vrhni kostkami, беру si velice osobně, když mi sem vleze nějaký aristokratický floutek s jasným záměrem připravit mne podvodně o můj těžce vydřený-“

„Můj manžel nepodvádí,“ řekla Eleanor prostě. „Možná je to ten nejhorší gambler, jaký kdy žil, ale nikdy nepodvádí.“

„Přišel sem hrát, aniž by měl dost peněz na pokrytí případných proher nebo prostředky na uhrazení dluhů,“ řekl Libby.

„Tomu já říkám podvádění. A mě nikdo nemůže podvést a přežít to, aby se tím mohl vytahovat. Osobně se považuji za rozumného a chápajícího člověka, ale to ještě neznamená, že si od někoho nechám dělat na hlavu. Neprospělo by to mému podniku a reputaci. Proto jsme použili tady Marcela jako výstrahu pro všechny, kdo by si mohli myslet, že si nadělají dluhy a projde jim to. Proč přesně jste tady vy, pane Taylore?“

„Přišel jsem s Eleanor,“ odpověděl jsem. „Její táta mne požádal, abych dohlédl na to, že se vrátí v pořádku domů.“

„Sám Griffin! To tedy musí být něco, pohybovat se v tak vznešených kruzích!“ Libby se znovu usmál, jako když žralok ukazuje zuby. „Vy oba máte na Noční straně pověst mužů, kterým není radno zkřížit cestu. Ale víte co, pane Taylore? Tady dole neznamená reputace z Předměstí vůbec nic. Tady si každý může dělat, co chce, když na to má. Je to svět, kde pes kouše psa, a já jsem tady vůdce smečky.“

„Škoda, že jsem to nevěděl, přinesl bych ti cukříček,“ odpověděl jsem vesele. „Nebo bych ti třeba mohl hodit klacík a ty bys mi ho aporoval.“

Ostatní ranaři jen zamrkali. Lidé takhle s panem Libbym obvykle nemluvíli.

„Srandista,“ řekl Libby nevzrušeně. „Takových jsme tu už měli. Ale já jsem ten, kdo se směje naposled.“

Popadl Marcela za bradu a surově mu zkroutil rozbitý obličej, abych si ho mohl lépe prohlédnout. Marcel tiše zasténal, ale nevzpouzel se. Veškerý odpor z něho už vymlátili.

„Chodí nám sem všelijací,“ řekl Libby a otáčel Marcelovým obličejem ze strany na stranu, aby si mohl lépe vychutnat svou práci. „Přicházejí do mého klubu, velcí, stateční a plní sebevědomí, a svěřují všechny svoje peníze kartám, kostkám nebo ruletě, a když přijde čas se vyrovnat, překvapení – nemají peníze u sebe. A všichni ode mne čekají, že budu rozumný. Nu, být rozumný přece neznamená být blázen, pane Taylore. Poskytl jsem tady Marcelovi větší úvěr, než mám ve zvyku, protože mne ujišťoval, že jeho tchán všechny dluhy vyrovná. Jenomže když jsem učinil naprosto přirozené bezpečnostní opatření a spojil jsem se s panem Griffinem, abych si to u něj ověřil, on to popřel. Vlastně byl na mě přímo hrubý. Takže když Marcel nemůže zaplatit a pan Griffin nechce... od koho dostanu svoje peníze?“

„Neříkej mi to, já to uhádu sám,“ řekl jsem. „Vsadím se, že máš plán.“

„Samozřejmě, já mám vždycky nějaký plán. Proto jsem na tomhle smetišti hlavní kohout. Ukážu Eleanor, co udělám s jejím příživnickým manželkem, a pak ji pošlu domů s Marcelovým uchem v krabici, aby od svého papírka vyškemrala peníze, které by ho ušetřily další bolesti. Otcové obvykle bývají shovívavější ke svým dcerám než zeťům, zvláště když dcerunky usedavě pláčou.“

„Můj táta vás za to zaživa stáhne z kůže,“ prohlásila Eleanor. „Marcel patří do rodiny.“

Libby pouze pokrčil rameny. „Klidně si sem dolů může poslat svoje nejtěžší váhy, my mu je pošleme zpátky po kouskách. Na našem vlastním území jsou na nás všichni krátcí. Takže kde jsem to skončil... Aha, změna plánu. Nechám si tu Marcela i vás, zatímco pan Taylor se vrátí zpátky do Griffinovy síně, aby tam vyžebroval dost peněz na vykoupení vašich mizerných životů. A ať se pan Taylor raději skutečně snaží, protože já vím docela určitě, že i nesmrtelní nakonec zemřou, když se rozsekají na dost malé kousky...“

„Ty si vážně myslíš, že můžeš vydírat Griffina?“ zeptal jsem se. „Pošle sem celou armádu.“

„Ať to klidně udělá,“ odpověděl Libby. „On a jemu podobní... nevědí nic o životě tady dole. My tady držíme spolu. Zdejší vrány si sice klovaí oči navzájem, ale vždycky se spojí proti cizákovi. Jestli sem Griffin vtrhne se zbraněmi, přivítá ho tu opravdové vojsko. A nikdo nebojuje nečistěji než my, to vám garantuji, pane Taylore. Jestli mi Griffin vyhlásí válku, dám svou nevůli poznat Eleanor a Marcelovi. Jejich ječení uslyší až v Griffinově síni. A co z nich zbude, už ani nebude chtít zpátky. Takže raději zaplatí, aby si ušetřil výlohy s válkou, kterou stejně nemůže vyhrát. Je to koneckonců obchodník. Přesně jako já.“

„Můj otec není vůbec jako vy,“ odsekla Eleanor a její hlas ho ťal jako nůž. „Marceli, slyšíš mě, miláčku?“

Marcelovi se nějak podařilo sebrat dost síly, aby se vytrhl Libbymu a obrátil svůj zkrvavený obličej k Eleanor. Jeho hlas zněl bolestně a rozbředle.

„Neměla jsi sem chodit, Eleanor. Služby jsou tu katastrofální.“

„Proč jsi sem přišel?“

„Nikde jinde mě vsadit nenechali. Tvůj táta se o to postaral. Takže je to vlastně všechno jeho chyba.“

„Pst, drahý,“ řekla Eleanor. „Pan Taylor a já tě odsud dostaneme.“

„Dobře,“ přikývl Marcel. „S tímhle podnikem to jde vážně od desíti k pěti.“

Libby ho uhořel rukou do obličeje, dost tvrdě, aby mu z ran vystříkla nová krev. Eleanor zalapala po dechu. Na takovou bezděčnou brutalitu nebyla zvyklá. Podíval jsem se na Libbyho.

„Už to víckrát nedělej.“

Libby automaticky zvedl ruku, aby Marcela praštil znovu, ale něco v mém pohledu ho přimělo zaváhat. Zbrunátněl a zase ruku spustil. Nebyl zvyklý, že mu někdo odporoval. Podíval se na svalovce v uniformě poslíčka.

„Charlie, přiveď dámu sem, aby se mohla podívat pěkně zblízka, co jsme udělali její lepší polovičce.“ Poslíček popadl Eleanor za ruku. Ta odkudsi vytáhla malý stříbrný sprej a nastříkala jeho obsah svalovci do obličej. Hrozivě zavyl a svalil se na zem, kde si začal oběma rukama drásat obličej. Podíval jsem se na Eleanor a ta se sladce usmála.

„Pepřák s přidavkem svččené vody. Dala mi ho maminka. Děvče by mělo být vždycky připravené, říkála. Koneckonců, občas se stane, že se žena prostě necítí na to nechat se znásilnit.“

„Svatá pravda,“ přikývl jsem.

Libby na nás skutečně zavrčel jako pes, než se zase ovládl. „Viděl jsem vás v akci, pane Taylore. Za války proti Lilith. Velice impozantní. Jenomže to bylo tehdy a teď je teď, a tohle je moje teritorium. Vzhledem k povaze mého podnikání jsem uznal za vhodné nechat sem nainstalovat všechny drahý ochranné magie. Té nejlepší, která se dá koupit za peníze. Tady nedojde k ničemu, co si já nepřeji. Na mém teritoriu není nikdo mocnější než já.“

„Hráčské doupe prosáklé skrytou magií?“ opáčil jsem. „Jsem šokován, to tedy ano, prostě šokován. Nakonec mi ještě řekneš, že pravděpodobnost vyhrát tady není tak docela taková, jaká by měla být.“

„Sem hráči přicházejí, teprve až když je odevšad vyhodí,“ řekl Libby. „Vědí, že je pravděpodobnost přizpůsobená v můj prospěch, ale nemohou si dovolit proti tomu něco namítat. A každý hráč dobře ví, že ani ve férové hře nemůže z dlouhodobého hlediska vyhrát. Ale dost žvanění, pane Taylore. Je čas vrátit se k práci. Podržte na chvíli Eleanor, abych mohl uříznout pěkný kousek Marcela, který byste s sebou vzal ke Griffinovi. Co myslíte, že snáze identifikuje – prst nebo oko?“

„Nedotýkej se ho,“ řekl jsem. „Jinak... poneseš následky.“

„Tady mi nic udělat nemůžete,“ zvolal Libby vztekle. „A když vy tak, myslím, že něco pro jejího papínka uříznu i Eleanor.“

Zvedl ruku, aby mi ukázal skalpel, který v ní držel, a zlověstně se usmál. Ostatní z jeho bandy se začali šklebit a pošťuchovat se lokty; těšili se na divadlo. A já jsem zvedl ruku, abych mu ukázal zahnědlou lidskou kost, kterou jsem vyhrožoval bodyguardům v Hekatině čajovně.

„Tohle,“ řekl jsem pomalu, „je ukazovací kost australských domorodců. Velice stará a velice primitivní magie. Já ukážu, ty zemřeš. Tak kdo bude první?“

„Tohle je moje teritorium,“ odpověděl Libby, který se ani na okamžik nepřestával usmívat. „Jsem chráněný a ty jenom blufuješ, Taylore.“

Ukázal jsem kosti na Libbyho a zamumlal jsem slovo moci. Libby se svalil mrtvý na zem.

„Pokaždé ne,“ řekl jsem.

Libbyho zabijáci se podívali na mrtvé tělo svého bývalého šéfa, podívali se na mě a pak po sobě. Jeden z nich si klekl vedle mrtvolky a pokusil se jí nahmatat pulz. Vzhlédl a zavrtěl hlavou a ostatní chlapi se okamžitě sesypali na Libbyho a začali ho šacovat. My jsme je už nezajímali. Dál jsem na ně mířil kostí, zatímco Eleanor odněkud vytáhla elegantní dámský nožík a přeřezala provazy, kterými byl Marcel připoutaný k židli. Pokusil se vstát, ale nohy se pod ním podlomily a sesul se rovnou do Eleanoriny připravené náruče. Udržela ho dost dlouho, abych jí mohl přispěchat na pomoc, a společně jsme ho pak napůl vynesli a napůl odtáhli ze sklepa a do hlavní místnosti herny. Nikdo se nás nepokusil zastavit.

„Takže jste tam v čajovně přece jenom neblufoval,“ prohodila Eleanor, zatímco jsme mířili ke dveřím.

„Svým způsobem ano,“ odpověděl jsem. „Tu kost jsem ještě nikdy nepoužil. Nevěděl jsem, jestli je doopravdy to, co jsem si myslel, že je. Před lety jsem ji ukradl starému slepému Kostelní lavici.“

Eleanor se na mě podívala. „Co byste dělal, kdyby nefungovala?“

„Improvizoval,“ odpověděl jsem.

Eleanor dojela poslíčkovým autem zpátky do Hekatině čajovny, odkud si zavolala limuzínu, aby odvezla Marcela zpátky do Griffinovy síně. Navrhl jsem, že by sanitka mohla být praktičtější, ale Eleanor o tom nechtěla ani slyšet. Marcel byl v Síní v bezpečí, a to bylo to hlavní. Byl sice nesmrtelný a nemohl zemřít, ale v rodinném prostředí se uzdraví rychleji.

„A kromě toho,“ dodala Eleanor, „Griffinova rodina si nechává svoje tajemství pro sebe.“

Limuzína dorazila během několika minut a naložila Marcela. Olivrejovaný šofér nad jeho stavem ani nezvedl obočí. Eleanor a já jsme se vrátili do čajovny a znovu jsme se usadili v soukromém boxu. Bouře štěbetání, která se po našem příchodu zvedla, byla ohlušující.

„Děkuji vám za pomoc,“ řekla Eleanor. „Mohla jsem zavolat tátu, ale když jde o ohrožení rodiny, vždycky preferuje taktiku spálené země. A já ještě nejsem připravená ztratit Marcela.“

„Takže,“ řekl jsem, „vyprávějte mi o Melisse.“

Eleanor udělala obličej. „Vy ale umíte být vytrvalý. No, myslím, že vám něco dlužím... a na rozdíl od svého drahého manžela já svoje dluhy vždycky platím. Takže Melissa... moc vám toho o ní povědět nemůžu, protože toho moc nevím. To možná nikdo. Melissa... je velice uzavřená, velice tichá osoba. Ten typ, který tráví většinu života uvnitř vlastní hlavy. Hodně Čte, studuje... Povídá si s Jeremiášem, ale o čem, na to se mě neptejte. Tráví spolu spoustu času, v soukromí.

Abych byla upřímná, nikdy jsem se o ni moc nezajímala. Vždycky jsem se nejvíce věnovala Paulovi. Přestěhovala jsem se zpátky do Síně, abych mu mohla být nablízku. Nechtěla jsem svého syna přenechat Griffinovi. To málo, co o Melisse vím, vím jenom proto, že se ona a Paul přátelili. Strávili spolu spoustu času ve svých pokojích... Protože oba v Síní vyrůstali, byli tak trochu jako bratr a sestra. Ačkoliv můj Paul nikdy nepřilnul k Jeremiášovi tak jako Melissa. Viděla jsem to. Já jsem na svoje dítě nerezignovala jako William.“ Smutně se usmála. „Paul a já jsme si byli velice blízcí, když byl malý. Ted' je to teenager a já už stěží dokážu víc, než ho občas přimět, aby vyšel ze svého pokoje.“

„Nepodařilo se mi ho vidět,“ řekl jsem. „Ale mluvil jsem s ním přes dveře. Připadal mi... silně rozrušený.“ Eleanor vztekle pokrčila rameny. „Je to teenager. Pro mě je to tak dávno, že si už skoro ani nevzpomínám, jaké to tehdy bylo. Snažím se ho chápat, ale... on z toho vyroste. Vychovala jsem Paula, aby byl svůj, ne Jeremiášův. Jen bych si přála, aby se mnou víc mluvil.“

„Věříte, že byla Melissa unesena?“ zeptal jsem se přímo.

„Ale ano,“ odpověděla a ani na okamžik přitom nezaváhala. „Ale musel jim při tom pomáhat někdo zevnitř, jinak by se nedostali přes všechna bezpečnostní opatření. Ne někdo z rodiny; já nevím. Spíš některý ze sluhů.“

„Co Hobbes?“ nadhodil jsem. „Zdá se, že ten ví o bezpečnostních opatřeních Síně všechno. A je tak trochu...“

„Strašidelný?“ napověděla mi Eleanor. „To máte zatraceně pravdu. Osobně ho nemůžu vystát. Plíží se po chodbách... nikdy nevíte, kde se objeví. Chová se jako kdovíco, jen proto, že je majordomus. Ale ne... Hobbes je naprosto oddaný Jeremiášovi, tělem i duší. Vždycky byl. Co mi dělá starosti, je, že ještě nikdo nepožadoval výkupné.“

„Možná se pořád ještě nedokázali rozmyslet, kolik za ni mají požadovat,“ odpověděl jsem.

„Možná. Nebo si možná myslí, že když ji vyslechnou, odhalí tajemství Griffinovy nesmrtelnosti. Nebo když ji rozčtvrtí. Hlupáci.“ Prosebně na mne upřela oči a položila svou ruku na mou. „Johne, možná si nejsme s Melissou tak blízké, jak bych si přála, ale stejně nechci, aby se jí stalo něco takového. Zachránil jste pro mne Marcela. Zachraňte i mou neteř Melissu. Za každou cenu.“

„I když víte, že její návrat bude znamenat vaše vydědění?“ zeptal jsem se.

„To je jen tátův vrtoch,“ řekla Eleanor. Ruku odtáhla, ale stále se mi dívala do očí. „Zkouší mne a Williama, aby viděl, jak se zachováme. On změní názor. Nebo mu ho změním já.“ Najednou se usmála jako zlobivé dítě. „William nikdy nepochopil, jak jednat s naším tátou. Vždycky z toho dělal boj muže proti muži a takhle u táty nikdy ničeho nedocílíte. Svou tvrdohlavost si pěstoval celá staletí. A William... nikdy nebyl silný. Já vím, jak tátu přimět, aby udělal, co chci, a aby si přitom ani neuvědomil, že to není jeho nápad, ale můj. Proto mám svůj vlastní život, oddělený od rodiny a rodinných záležitostí, proto mám svoje vlastní dítě a ubohý William ne.“

„Slyšel jsem jednu historku,“ řekl jsem opatrně, „o tom, že když Griffinovo dítě dospěje, bude to znamenat jeho smrt...“

„Té staré povídačce přece nikdo nevěří!“ zvolala Eleanor a ani se neobtěžovala zakrýt znechucení. „Nebo alespoň ne nikdo rozumný. Myslíte si snad, že bych nechala Paula žít v Griffinově síni, kdybych měla být jen podezření, že mu tam hrozí nebezpečí? Ne, ta historka je jen jedna z mnoha, které se povídají o tátovi a naší rodině. Většina z nich si protiřečí. Myslím, že je táta schválně šíří. Čím více povídaček koluje, tím menší je šance, že se někdo dopátrá pravdy. Ať už je jakákoliv. Já ji neznám. Nemyslím, že někdo ano, samozřejmě kromě táty.“

Na chvíli se odmlčela a zamyšleně se na mne podívala. „Zjišťuji, že mne... přitahujete, Johnne Taylore. Jste po dlouhé době první muž, který si vůbec nic nedělá z naší rodiny a její moci. Který se k smrti nebojí mého táty. Máte vůbec představu, jak výjimečný jste? Dokonce i jeden z mých manželů na místě omdlel, když jsem ho poprvé přitáhla k otci. Je možné, že jsem mezi tolika chlapci konečně našla skutečného muže...“

„Na mě hned tak někdo dojem neudělá,“ odpověděl jsem. „Vy jste se nikdy nesetkala s mou matkou... A neměla byste zapomínat, že vašim životem jenom procházím, Eleanor. Nemám v úmyslu zůstat. Mám svůj vlastní život a taky ženu, se kterou ho sdílím. Tady jsem jen pracovně.“

Eleanor znovu položila svou ruku na mou. Ucítil jsem slabý tlak, nikoliv nepříjemný, jako kdyby si mě chtěla přidržet silou. „Jste si jistý, že bych vás nedokázala svést, Johnne?“

Jemně, ale rozhodně jsem vytáhl svou ruku zpod její. „Vy neznáte mou Suzii. Napadlo vás někdy, Eleanor, že ten, koho hledáte doopravdy, není muž, ale druhý táta?“

„Většinou nejsem tak čitelná,“ odpověděla Eleanor, aniž by se urazila. „Ani plytká.“

„Na tohle nemáme čas,“ odpověděl jsem nevlídně. „Musím najít Melissu a pochopil jsem, že to dost spěchá. Nemohu se zbavit dojmu, že mi něco uniká... Už jsem mluvil se všemi členy vaší rodiny kromě Paula. Říkala jste, že si on a Melissa byli hodně blízcí. Kdybych se vrátil do Síně, nenašel by se někde náhradní klíč od jeho pokoje?“

„Teď tam není,“ odpověděla Eleanor a odvrátila se. „On... šel navštívit svoje kamarády. Do klubu... myslí si, že o tom nevím. Pokud vám prozradím, kde ho najdete, Johnne, musíte mi slíbit, že na něj budete hodný. Zacházejte s ním ohleduplně. Je moje všechno.“

„Budu slušnost sama,“ odpověděl jsem. „Když nato přijde, dokážu být docela civilizovaný. Jenomže v mé branži po tom není příliš poptávka.“

„Musíte mi slíbit, že to nepovíte nikomu jinému,“ pokračovala Eleanor. „Lidé by to nepochopili.“

Nasadil jsem co nejdůvěryhodnější výraz. Eleanor nevypadala úplně přesvědčeně, ale nakonec mi prozradila jméno toho klubu a v tu chvíli jsem toho o Paulu Griffinovi věděl mnohem více. Známe ten klub. Už jsem tam byl.

„Jsem ráda, že jsem si mohla pro změnu popovídat s někým opravdovým,“ řekla Eleanor trochu melancholicky. „O něčem, na čem skutečně záleží...“ Rozhlédla se po Dámách, které svačí, a její pohled vůbec nebyl laskavý. „Nemáte ani potuchy, jak osamělý se člověk může cítit uprostřed davu, když ví, že s těmi lidmi nemá vůbec nic společného. Někdy bych se nejraději obrátila k rodině zády a odešla od toho všeho. Začít nový život, svůj vlastní. Ale nemůžu nechat Paula na milost mému otci... a kromě toho, neumím být chudá. Takže nejspíš dál zůstanu zlatou rybičkou v akváriu a budu věčně plavat kolem dokola. Ráda jsem vás poznala, Johnne Taylore. Jste... jiný.“

„To ano,“ přisvědčil jsem. „Vážně. Ani netušíte jak.“

Divy! Las Vegas!

7

Na předměstí jsou všechny možné druhy klubů a Divy! jsou z nich možná nejslavnější. Určitě nejkouzelnější. Je to místo, kam muži chodí, aby se dostali do kontaktu se svou ženskou stránkou tím, že se oblékají jako jejich oblíbené

zpěvačky. Na dálku se tam spojují se svým idolem a čerpají z jeho nadání a osobnosti, takže pak mohou jít na pódium a tam si vyzpívat svoje srdéčka. Do klubu Divy! se děvčata zkrátka chodí pobavit.

Já už jsem ten klub jednou navštívil, když jsem řešil případ Slavíka, ale v hloubi duše jsem doufal, že na mě už vedení zapomnělo. Nemohl jsem za to, že tam tenkrát transvestity posedly síly z jiné roviny reality, takže napadli mě a mé přátele, a my jsme pak byli nuceni trochu to tam vybilít. No, technicky vzato jsem za to mohl, ale v tomto případě jsem si byl docela jistý, že jsem byl z morálního hlediska v právu, a nakonec jsem to byl já, kdo zachránil situaci. Nebyla moje chyba, že pak klub museli prakticky přestavět od základů.

Stál jsem před klubem a prohlížel jsem si ho. Vypadal stejně, jak jsem si jej pamatoval – hlučný, pompézní a pekelně kýčovitý. Neon, který zářil nad jeho vchodem, by měli v zájmu mentálního zdraví obyvatelstva zakázat. Vкус klubu se kritizovat nedal, protože byl proslavený tím, že žádný nemá, ale stejně jsem měl dojem, že neonové postavy, které předváděly něco, co jsem v prvním okamžiku považoval za polykání mečů, byly už trochu příliš.

Hlavním vchodem vcházeli a vplouvali dovnitř fešáčtí mladíci a půvabné mladé osůbky. Přicházeli v houfích a skupinkách, samostatně nebo v párech, drželi se za ruce, smáli se a klábosili, hlavy vysoko vztyčené. Tohle byl jejich podnik, jejich sen, jejich nebe na zemi. A tohle... byl klub Paula Griffina. Napadlo mě, jak (nebo jako kdo) bude vypadat, až ho najdu.

Sebevědomě jsem si to zamířil přímo k hlavnímu vchodu, i když jsem cítil, že sem ve svém obyčejném bílém trenčkotu vůbec nezapadám, a doufal jsem, že navzdory vši pravděpodobnosti nenarazím na nikoho, kdo tu byl při té minulé... nepřijemnosti. Obrovský, podsaditý vyhazovač u dveří byl Ann-Margaret v trikotu s leopardím vzorem, zářivě rudé paruce a překvapivě střízlivém naličení. Iluze byla docela přesvědčivá, dokud jste nepřišli dost blízko, abyste si všimli vypracovaných svalů. Rychle přiskočil, aby mi zastoupil cestu, a na tváři se mu objevil naprosto neženský zakaboněný výraz.

„Dovnitř nepůjdeš,“ prohlásil Ann-Margaret kategoricky. „Jsi na černé listině, Johne Taylore, a máš do tohoto klubu zakázaný přístup na celý zbytek svého nepřírozeného života. Exkomunikovali bychom tě a spálili tvou figurínu, kdybychom si mysleli, že to k něčemu bude. Do Divy! už nikdy nevkročíš, ani kdyby ses reinkaroval. Teprve nedávno se nám podařilo dát ten klub zase do pořádku. A nedostaneš se tam ani násilím, protože teď máme spoustu pěkných nových ochran, které jsme nainstalovali po tvé poslední návštěvě. A já mám nové a skutečně účinné zbraně, které proti tobě bez váhání použiji. Mocné zbraně! Smrtící zbraně!“

„Tak proč je nepoužiješ?“ zeptal jsem se klidně.

Ann-Margaret rozpačitě přešlápl na svých vysokých podpatcích. „Protože jsem slyšel spoustu skutečně drsných historek o tom, jak jsi vyhrál válku proti Lilith. Povídá se, že jsi při tom udělal pár věcí, které byly dost odporné i na tebe. Prý jsi vypálil Ulici bohů a snědl Merlinovo srdce.“

„Vážně ti připadá, že bych udělal něco takového?“ opáčil jsem.

„Zatraceně, ano! A co se stalo se sestrou Morfinou? Co se stalo s Tommym Zapomněním? Proč nebyla jejich těla nikdy nalezena?“

„Věř mi, že odpovědi na ty otázky ve skutečnosti vůbec znát nechceš,“ řekl jsem klidně. „Dělal jsem, co bylo v mých silách, ale všechny jsem zachránit nemohl. A teď mě pusť dovnitř, nebo ti zapálím paruku.“

„Ty zvíře,“ zasyčel Ann-Margaret. „Tyrane.“ Ale ustoupil stranou, abych mohl projít. Namalování a napudrovaní pávi se za mnou dívali mlčky a s nesouhlasným výrazem, ale já jsem se neohlížel. Dokážou vycítit strach. Šatnářka ve své kukani stylu art deco ze šedesátých let byla Cilla Blacková v těsné kožené blůzce. Ten chlápek si mě určitě pamatoval z minula, protože mu stačil jediný pohled a okamžitě zmizel pod pultem, aby tam setrval v bezpečí, dokud budu nablízku. Spousta lidí tak na mne reaguje. Jak jsem kráčet chodbou k hlavní místnosti klubu, cítil jsem, jak se na mne zaměřují všelijaké automatické zbraňové systémy, ale žádný z nich nespustil. Správná reputace je někdy užitečnější než silové pole z třicátých století.

Rozrazil jsem dvojité dveře ozdobené zlatými listky a vešel jsem do velkého tanečního sálu, který byl skutečným srdcem Divy! Zastavil jsem se hned za dveřmi, ohromen renovací, kterou ten starý podnik prošel. Klub byl zařízen ve stylu sedmdesátých let. Las Vegas sedmdesátých let s obrovskou blýskavou diskokoulí otáčející se pod stropem. Zářivá světla a zářivé barvy útočily na oči ze všech stran, řvavé a kýčovité. Byly tam řady hracích automatů kolem jedné stěny, bar se zrcadly a na vyvýšeném pódium vykopával vysoko do vzduchu svoje dlouhé nohy sbor tanečnic. Bylo to tu, jako kdyby sedmdesátá léta neskončila, horečka sobotní noci, v níž se ani na okamžik nepřestane tančit. Půvabní motýli v oslnivých módních šatičkách poletovali mezi přeplněnými stoly na parketu, hlasitě pokřikovali vzrušenými hlasy, klábosili, smáli se a výskali radostí. Bylo to skoro až nesnesitelně okouzující. Taneční sbor odkrácel za bouřlivého aplausu z jeviště, okamžitě vystřídán duplikátem Dolly Parton v šlapkovských minišatečkách, který zapíval směšku písní spíš s nadšením než stylem. Kráčel jsem mezi stoly a kývnutím jsem zdravil známější tváře, ale nikdo se na mne ani neusmál. Všichni mne znali a věděli, co se stalo minule, a chtěli mi dát velice jasné najevo, že tady nejsem vítán. Číslo to z nich na mě ze všech stran. Na pódium uvolnila Dolly místo Madonně a Britney, které společně zapěly 'I Got You Baby'.

Pořád ještě jsem se rozhlížel po Paulu Griffinovi nebo někom, kdo by mohl být on. Eleanor mne vybavila hrubým popisem svého syna a toho, co by mohl mít na sobě, ale osobně jsem z něj znal jen vystrašený hlas na druhé straně zamčených dveří jeho pokoje. Budu se na něho muset někoho zeptat a dostat tady odpověď patrně nebude snadné. Stejně jako v Hekatině čajovně děvčata u stolu ztichla, sotva jsem se k nim přiblížil a hlasitě o mně klevetila za mémi zády, když jsem kolem nich prošel.

A pak jsem zahlédl Suzii Brokovnici, jak se pohybuje mezi stoly na druhé straně sálu. Moje Suzie v černém koženém motorkářském ohozu, s brokovnicí v pouzdře na zádech a dvěma nábojnicovými pásy křížem přes prsa. Co ta tady k čertu dělá? Měla přece honit zločince někde na Opuštěné ulici. Začal jsem si k ní klest cestu mezi stoly a židlemi, ale

než jsem stačil zavolat její jméno, otočila se a podívala se mým směrem a já jsem okamžitě věděl, že tohle není moje Suzie. Suzii imitátor stál a čekal, zatímco jsem se k němu blížil. Lidé ze strachu před střetem ustupovali z cesty, ale on se ani nehnul – klidný, chladnokrevný a nevzrušený. Nebo se možná jen držel své role. Zblízka jsem zřetelně rozeznával rozdíly. I když pořád vypadal docela nebezpečně.

„Proč?“ zeptal jsem se.

„Z obdivu k Suzii Střelkyni.“ Hlas měl hluboký a chraptivý, ne nepodobný originálu. „Je to moje hrdinka.“

Pomalů jsem přikývl. „Stejně bych ti neradil, aby ses před ní takhle ukazoval,“ řekl jsem docela vlídně. „Suzie má ve zvyku nejprve střilet a až pak klást otázky.“

„Já vím,“ odpověděl Suzii obdivovatel. „Není to úžasné?“

Nechal jsem ho být. Přirozeně mě napadlo, jestli se taky někde nepotuluje atrapa Johna Taylora, ale raději jsem se neptal. Při mém štěstí by to pravděpodobně byl král teploušů. Ještě jsem o tom dumal, když jsem uviděl, že se ke mně blíží Angelina Jolie oděná od hlavy k patě v lesklém černém plastu s obrovskou spoustou přezek, spon a cvočků. Zastavila se přede mnou, dala si ruce v bok, našpulila svoje úžasné rty a koukla na mě spatra. Bylo to zatraceně dobré představení. Skoro bych jí zatleskal.

„Já jsem správce,“ prohlásil Angelina rázně, „Co tady k čertu děláš, Taylore? To ti ta odměna, kterou jsme na tebe vypsalí, vážně nic nenapověděla? Nezpůsobil jsi nám už dost problémů?“

„Divil by ses, jak často se mě na tohle ptají,“ odpověděl jsem klidně. „Klídek. Jenom tady někoho hledám.“ Odmíchl jsem se a zamyšleně jsem se zadíval na Angelinin impozantní dekolt. „Poslyš, ta prsa vypadají vážně jako opravdová.“ „Jsou opravdová,“ odpověděl mrazivě. „Nepředváděj, jaký jsi ignorant, Taylore. Divy! tu nejsou jenom pro muže, kteří se rádi oblékají. Já jsem přeoperovaný transsexuál. Kočička s ptákem, když to musíš vědět. Klientela tohohle baru sahá od transvestitů přes transsexuály až po supersexuály. Chodí sem všichni, kteří se nešťastnou souhrou osudu narodili do špatného těla. Divy! jsou pro každého,

kdo není spokojený s pohlavím, které získal při narození, a našel odvahu začít nový život. Změnit se v to, co vždycky měl být. Řekni mi, koho hledáš, a já tě nasměřuji. Čím dříve odsud zase vypadneš, tím tu všichni budeme šťastnější.“

„Potřebuji si promluvit s Paulem Griffinem,“ řekl jsem.

„S kým?“

„Nezkoušej to na mě. Na Noční straně zná Griffinova vnuka každý.“

Angelina lhostejně pokrčil rameny. „Nemůžeš děvčeti vyčítat, že to alespoň nezkusilo. Paul sem chodí kvůli soukromí stejně jako mnozí jiní. A on k tomu má pádnější důvod než většina z nich, protože si nepřeje být nalezen nebo poznán. Od té doby, co jsme jednoho narazili na parkovišti na kůl, nás paparazzi vždycky žádají o povolení, než si udělají fotku, ale i tak... předpokládám, že když ti to neřeknu, použiješ prostě svoje nadání a... Vidiš tamhleten stůl? Ptej se po Polly.“

„Jsi velice laskavá,“ odpověděl jsem.

„Tomu nevěř, kovboji.“ Angelina si krátce odfrkl. „Víš, po tom, co se tady minule stalo, jsme se pokusili inkasovat pojistku, ale odmítli platit. Zjevně tě nezahmují mezi ostatní přírodní katastrofy a zásahy vyšší moci.“

„Jsem hluboce polichocen,“ odpověděl jsem.

Zamířil jsem ke stolu, který mi Angelina ukázal. Všechny krásky, které u něj seděly, byly oblečené jako Bondovy dívky – ženští zloduchové a objekty chliphého zájmu z filmů o Jamesu Bondovi. Byla tam Ursula Aadersová ve svých slavných bílých bikinkách, pozlacená Margaret Nolanová z Goldfingera a samozřejmě nadutě se tvářící Pussy Galore. Když si všimly, že se k nim někdo blíží, všechny se otočily a nasadily úsměv, pak ale zjistily, že jsem to já, a jejich namalovaná ústa a oči ztvrdly. Ale na to jsem už byl zvyklý. Víc jsem se zajímal o šťastnou, smějící se světlovlasou dívenku, která seděla mezi nimi. Zaregistroval jsem, že nepředstavuje žádnou z Bondových dívek. „Vlastně se do té impozantní společnosti vůbec nehodila, protože ze všeho nejvíc vypadala jako obyčejná dívka odvedle. Konečně se otočila, aby se na mne podívala, a já jsem se na místě zarazil. Poznal jsem ten obličej z fotografie, kterou mi dal Jeremiáš Griffin na začátku případu. Byla to Melissa Griffinová.

Samozřejmě až na to, že to ona nebyla. Několik nenápadných maličkostí mi okamžitě prozradilo, že to vůbec není mladá dívka, a mne bylo hned jasné, kdo to musí být. Paul Griffin, převlečený k půvabnému obrazu své ztracené sestřenky. Pomalu jsem k němu vykročil, protože jsem ho nechtěl vyděsit, a on vstal, aby mne přivítal.

„Ahoj,“ řekl jsem opatrně. Paul, nebo Polly? Polly mi připadalo přátelštější. „Jsem John Taylor. Potřebuji si s tebou promluvit, Polly.“

„Nemusíš mu říkat vůbec nic, zlato,“ ozval se Pussy Galore okamžitě. „Stačí jediné slůvko a my ho-“

„To je v pořádku,“ řekl Polly tichým a velice ženským hlasem.

„Můžeme tě ochránit!“

„Ne, to nemůžete,“ odpověděl Polly smutně. „To nemůže nikdo. Ale vážně je to v pořádku. Nemyslím, že mi pan Taylor chce ublížit. Chvilku si s ním popovídám a pak se hned zase vrátím, slibuji. A neopovažujte se dokončit tu historku beze mě. Chci slyšet všechny odporné intimní podrobnosti.“

Přesunuli jsme se k malému prázdnému stolu na kraji parketu. Polly se v módních světle modrých šatech bez ramínek pohyboval s nenucenou grácií. Jeho dlouhé světlé vlasy vypadaly velice přirozeně. U vedlejšího stolu seděl tucet různých Spice Girls a poté, co si nás zvědavě prohlédly, se nás jaly ostentativně ignorovat. Skoro bych se vsadil, že jedna z nich byla skutečná. Polly a já jsme se posadili proti sobě.

„Všichni máme nějaká tajemství,“ řekl tiše. „A členové Griffinovy rodiny jich mají víc než kdo jiný. To proto, že se už rodíme se lhaním v krvi. Tohle je moje tajemství, pane Taylore. Chci být žena. Vždycky jsem chtěl. Už jako malé dítě jsem věděl, že došlo k nějakému strašnému omylu. Moje tělo pro mne bylo cizí země. Vyrůstal jsem s vědomím, že zatímco na povrchu jsem Paul, uvnitř jsem Polly. A Polly je moje pravé já. Před zbytkem rodiny jsem to musel držet v

tajnosti, stejně jako před okolním světem.

Zvlášť děda by to nikdy nepochopil. Ani by nemohl... někdy je velice staromódní. Podle něj musí být muž vždycky silný, agresivní, mužný ve všech ohledech. Tohle by považoval... za slabost. Stejně jako kdokoliv jiný. Kdyby se to dozvěděli nepřátelé naší rodiny, využili by příležitosti mne zesměšnit a skrze mne i mého dědečka. A to bych nechtěl. Nechci být použit jako zbraň proti vlastní rodině.“

„Na Noční straně žije hromada špičkových vědců a čarodějů,“ řekl jsem. „Ti by dokázali proměnit muže v ženu a vlastně i v cokoliv jiného.“

„Já vím,“ odpověděl Polly. „Vyzkoušel jsem úplně všechno. Každý obtížný, bolestivý a ponižující proces, o kterém jsem se dozvěděl... a nic z toho na mne neúčinkovalo. Ani dočasně ne. Magie, která nás činí nesmrtelnými, je tak mocná, že ruší všechna proměňovací kouzla a vědecké zákroky. Dokonce i ty chirurgické. Zůstanu takový, jaký jsem, na věky věků. To nejlepší, co dokážu udělat, je Paul oblékající se jako Polly. Tak se cítím alespoň napůl skutečný.“

„To je mi líto,“ řekl jsem. „V tom ti nepomůžu. Ale věřím, že je pořád ještě čas pomoci tvé sestřenici. Potřebuji, abys mi pověděl všechno, co víš, o Melisse a jejím únosu.“

Poprvé za dobu našeho rozhovoru se ode mne Polly odvrátil, řeč jeho těla se změnila a začal být napjatý, vyhýbavý a odmítavý. „Byla unesena. O tom nepochybujte, pane Taylore. Ale pomoci vám nemůžu.“

„Nemáš představu, kdo by ji mohl unést nebo proč?“

„Nemůžu s vámi o tom mluvit. Prostě nemůžu.“

„Nemůžeš mi alespoň prozradit, proč šli zrovna po ní, a ne po některém jiném členu rodiny?“

Polly se na mne znovu podíval a v očích měl naléhavý, zoufalý výraz. Jako kdyby mne prosil, abych přišel na odpověď sám a on ji nemusel vyslovit. Něco věděl, ale bylo na mně, abych to z něj vylákal lstí nebo násilím.

„Melissa měla tajemství,“ řekl Polly konečně. „Stejně jako já. Něco o sobě, o tom, jaká je skutečně, co tajila před zbytkem rodiny i zbytkem světa. Protože by to nepochopili. A ne, neprozradím vám, co to je.“

„Má to něco společného s historkou, že váš děda prodal duši ďáblu?“ zeptal jsem se.

Polly se jen smutně usmál. „Melissa je jediná z naší rodiny, kdo svou duši ďáblu tím či oním způsobem neprodal. Ona jediná z nás všech je dobrá, spravedlivá a čistá. Ani byste nepoznal, že je také Griffinová.“

„A jak se jí to podařilo?“ zeptal jsem se, protože mě to doopravdy zajímalo.

„Měla sílu deseti, protože její srdce bylo čisté,“ odpověděl Polly. „Vždycky byla v naší rodině ta s nejsilnější vůlí a nejtvrdohlavější. Myslím, že proto ji měl děda nejraději. Protože svým způsobem byla stejná jako on.“

Zamyslel jsem se nad tím. Paul si svou sestřenku zjevně idealizoval. Možná proto že byla žena, kterou on být nemohl.

„Proč ses zamkl ve svém pokoji?“ zeptal jsem se nakonec. „Aby ses mohl oblékat jako Polly?“

„Ne,“ odpověděl okamžitě. „Polly jsem jenom, když jsem tady nebo mezi přáteli, o kterých vím, že jim mohu věřit. V Síni jsem Paul. Tam bych si nedovolil převléknout. Není tam bezpečno. Pořád mám pocit, že mě někdo pozoruje. A zdá se, že Hobbes ví všechno. Vždycky to věděl, už když jsem byl dítě. Když tam byl on, nic jste neutajil... Odporný starý slídil. Pořád špehuje a pozoruje a pak donáší dědovi. Všichni Hobbese nenávidíme, všichni kromě dědy...“

Ve svém pokoji jsem se zamkl, protože je můj život v nebezpečí, pane Taylore. Musíte mi věřit! Neodvažoval jsem se tam spát už celé týdny, ale nemůžu být ani často pryč, abych nevzbudil podezření... Neví jistě, co všechno vím... Zabili by mě, protože znám pravdu!“

„Jakou pravdu?“ zeptal jsem se. „O Melisse? O únosu?“

„Ne! Pravdu o Jeremiáši Griffinovi! O tom, co udělal, aby se stal tím, čím je!“ Polly se ke mně naklonil přes stůl a vši svou mužskou silou mne popadl za ruku. „Zeptejte se Jeremiáše. Zeptejte se ho, proč nikdo nesmí jít do sklepa pod Griffinovou síní. Zeptejte se ho, co tam dole ukrývá. Zeptejte se ho, proč jsou jediné dveře do sklepa zamčené a chráněné nejmocnější magií v Síni!“

Polly mou ruku pustil a klesl zpátky na židli. Lapal po dechu. Měl v sobě něco z malého zvířátka v divočině, štvaného vlky.

„Pověz mi to,“ řekl jsem tak vládně, jak jsem dokázal. „Pověz mi, co víš, a já tě ochráním. Jsem John Taylor, víš? Nejnebezpečnější muž na Noční straně.“

Polly se na mě smutně usmál, skoro jako by mě litoval. „Nemůžete mi pomoci. To nemůže nikdo. Neměl jsem se vůbec narodit. Jsem v bezpečí jenom proto, že jsem Polly, a nikdo tady by mne neprozradil. Sesterství je báječná věc.“ Náhle se na mě podíval a v očích měl překvapivě naléhavý výraz. „Vy to také nesmíte nikomu prozradit! Nesmíte to nikomu říct! Jak jste mě tady našel?“

„Uklidni se. Jsem John Taylor, vzpomínáš? Nacházet věci a lidi je moje povolání.“ To byla sice lež, ale nemusel vědět, že jeho matka ví o Polly. „O tebe se zajímám jenom kvůli tomu, co mi můžeš říct o Melisse.“

Polly se trochu zahanbeně usmál. „Omlouvám se. Když je celý váš život tajemství a klam, občas zapomenete, že se svět netočí jen kolem vás. Víte, když jsem byl mladší, děda se ze mne pokoušel udělat svého dědice. Nad strýčkem Williamem už zlomil hůl. Ale já jsem byl tvrdohlavý. Nikdy jsem nechtěl mít s rodinnými záležitostmi nic společného. Proto se děda nakonec upnul na Melissu, protože pochopil, že v sobě má víc z jeho povahy. A protože už zbývala jenom ona. Já jsem nikdy nechtěl nic než být sám sebou a každou noc zpívat v Divy!“

Náhle vstal a odešel od stolu, zamířil k vyvýšenému pódiu. Od odcházející Mary Hopkinové si vzal mikrofon a v příštím okamžiku už zpíval v září reflektorů 'For Today I Am A Boy' od Anthonyho a Johnsonů. Vložil do té písně celé svoje srdce a zdálo se, že mu naslouchá celý sál. Byl dobrý, opravdu byl, ale já jsem slyšel zpívat Slavíka a přežil jsem to, abych o tom mohl vyprávět.

Seděl jsem a poslouchal jsem, jak Polly zpívá, a najednou mne napadlo, že si Paul našel svůj vlastní bezpečný umělý svět, ve kterém se může ukrýt, stejně jako jeho strýc William. Všichni Griffinovi měli svoje vlastní světy, svoje vlastní tajemství... a mně připadalo, že kdybych jen dokázal objevit ten Melissin, ihned bych věděl, kdo a jak a co se tu

vlastně stalo.

A právě v tom okamžiku se ze stropu spustila na lanech menší armáda těžce ozbrojených žen v bojových kombinézách. Byl jich asi tucet a pálily z krátkých automatických zbraní přes hlavy davu dole. Třpytivá diskotéková koule explodovala a všichni na parketu rychle vyskočili a s křikem a ječením se rozběhli na všechny strany jako vyplašené rajky. Někteří se skrčili za převrženými stoly, zatímco jiní se plazili k nejbližším východům. Polly stál sám ochromený na jevišti a s hrůzou pozoroval, jak přepadové komando útočí na jeho soukromý svět. Nemůžete mne ochránit, řekl. To nemůže nikdo. Rozběhl jsem se k jevišti, ignoruje svištěcí kulky, a prodíral jsem se ječícím davem k němu.

Když se mi konečně podařilo probít na pódium, popadl jsem Polly a strhl jsem ho na podlahu, kde jsem ho zakryl vlastním tělem. Rozhlédl jsem se po sále. Ženy ve vojenských kombinézách už byly dole a v pravidelných intervalech pálily ze svých zbraní krátké dávky do vzduchu.

Pokud jsem mohl vidět, nikoho ještě nezasáhly, ale pár mladíků upadlo na zem a byli ve všeobecné panice ušlapáni. Podle střelby se zdálo, že útočnice chtějí jen šířit strach, alespoň prozatím. Což znamenalo, že sem přišly s nějakým konkrétním záměrem.

Útočnicím se už podařilo zablokovat všechny východy a sháněly členy klubu do houfu uprostřed sálu. Spousta z nich už se vzpamatovala z první vlny strachu a častovali své vězňatelky nevybíravými výrazy. Někteří se zjevně chystali klást odpor. Jedna z ozbrojených žen vykročila vpřed. Vlasy měla ostříhané hodně nakrátko a v obličeji měla odhodlaný, nelítostný výraz. Když promluvila, zněl její hlas klidně a vyrovnaně, bez nejmenší stopy soucitu nebo milosrdenství.

„Zůstaňte, kde jste, a nic se vám nestane. Přišly jsem sem pro jednoho muže, a až ho dostaneme, zase půjdeme. Bez něj neodejdeme. Pokud se nám někdo pokusí působit potíže, uděláme z něj odstrašující příklad. Takže, kdo vede tohle doupě neřestí?“

Angelina Jolie opatrně vykročil vpřed. Okamžitě na něj zamířilo půl tuctu hlavní. Zastavil se před vůdkyní útočnic. „Já jsem správce. Co si to dovolujete? Jak si dovolujete sem vtrhnout a-“

Velitelka komanda ho udeřila do obličeje, až pozpátku zavrávala. Z rozbitých úst mu vytryskla krev. Velitelka na něj zavrčela: „Sklapni tu svou namalovanou tlamu, ty kreaturo. Zvrhlíku. Kdyby to bylo na mně, všechny bych vás postřílela. Jste urážkou přírody. Ale mám svoje rozkazy a přišla jsem pro toho muže. Ukaž mi, který to je.“

„Hledáte Johna Taylora, že?“ řekl Angelina a vyplivl krev na parket u velitelčiných nohou. „Jestli ho chcete, klidně si ho odvedte.“

„John Taylor je tady?“ Velitelka komanda se vyděšeně rozhlédla, ale rychle se zase ovládla. „Ne. Toho ne. Chceme Paula Griffina.“

Davem se začalo šířit hněvivé mumlání. Ženy v bojových kombinézách výhružně pozvedly zbraně, ale mumlání jen zesílilo. Zoufale jsem se přehraboval v kapsách trenčkotu. Měl jsem tam hromadu věcí, které jsem mohl použít, abych změnil situaci ve svůj prospěch, ale teď šlo o to najít něco, co by současně nezasáhlo spoustu nevinných obětí. Když jsem znovu vzhlédl, Angelina hleděl přímo do obličeje velitelky komanda.

„Paul Griffin je jeden z nás. Svoje lidi nezrazujeme.“

„Vydej nám ho,“ řekla žena v kombinéze mrazivě. „Jinak začneme zabíjet ty vaše zrůdy.“

„Paul patří do rodiny,“ prohlásil Angelina. „Nedostanete ho. Dejte těm hnusným krávám co proto, děvčata!“

Náhle měl každý transvestita, transsexuál a supersexuál v místnosti v ruce nějakou zbraň. Pistole a nože, zbraně mechanické i magické, protože na Noční straně koupíte cokoliv – to všechno teď mířilo na překvapené ženy v bojových kombinézách. V příštím okamžiku na ně začala děvčata pálit, divoce a nemilosrdně. Většina útočnic byla natolik zaskočená, že se vůbec nezmohly na odpor. Skácely se k zemi, křičíce bolestí, šokem a vztekem. Děvčata dál páčila a útočnice umíraly v krvi a agónii, až i poslední z nich znehybněla. Teprve pak sklonila děvčata zbraně a sál zahalilo ticho husté jako krev, která se pomalu rozlévala po parketu. A pak začali najednou všichni jásat a smát se, navzájem si gratulovat, poplácávat se a objímat.

Pomohl jsem Polly na nohy, společně jsme sešli z jeviště a začali jsme se prodírat povykujícím davem. Ucítili pach krve a smrti a někteří z nich zjistili, že se jim to líbí. Jiní tiše plakali šokem a úlevou a ještě jiní je na okraji davu utěšovali. Zastavil jsem se před Angelinou a oba jsme se podívali dolů na velitelku přepadového komanda. Zemřela s úšklebkem na tváři, zbraň křečovitě sevřenou v ruce. Angelina jí prořízl hrdlo odborným tahem dlouhého, nebezpečně vyhlížejícího nože. Ačkoliv Bůh sám ví, kde ho v těch těsných šatech schovával. Pak se na mne kysele podíval a zamyšleně potěžkal zkrvavený nůž.

„Věděla jsem, že s tebou přijdou potíže. Po tom, co následovalo po tvé poslední návštěvě jsme se rozhodly, že se napříště musíme být schopny ubránit samy. Děvčata možná zpočátku trochu zpanikařila, ale když se ukázalo, že je jedna z nás v ohrožení, rychle se zase dala dohromady. Dokážeme se o sebe postarat samy. Musíme; nikdo jiný to neudělá. Napadá tě, co byly ty pitomé krávy zač?“

Poklekl jsem vedle mrtvol velitelky a důkladně jsem ji prohledal. „Ty bojové kombinézy jsou zajímavé... Nikde žádná značka a látka je na dotek nová, nepoužívaná. Možná si je koupily jen na tuhle akci. A nepůsobila na mě jako voják, který dělá svou práci. Brala to osobně... Krátce zastřižené vlasy, žádný make-up, nenalakované a nevyleštěné nehty, ale má zlatý snubní prsten. Koukněte se, jestli jsou na tom ostatní stejně.“ Zatímco jsem čekal, než mi děvčata potvrdí, že jsou všechna těla identická, rozepnul jsem mrtvé velitelce kombinézu. „Stříbrný kříž na řetízku kolem krku? Ano. Myslél jsem si to.“

Vstal jsem a podíval jsem se na Angelinu. „Jeptišky. Jsou to všechno jeptišky. Vlasy ostříhané nakrátko pod čepec, žádné líčidlo, snubní prsteny, protože jsou nevěsty Kristovy. A podle urážek, kterými vás zahrnula, hádám, že to nejspíš budou křesťanské teroristky z některé extremistické odnože.“

„Ale co dělaly tady, oblečené jako vojáci?“ zeptal se Angelina. „Chci říct, ony asi nebyly transvestitky... Takže

převlek? A proč chtěly Polly?“

„Chtěly Paula Griffina,“ odpověděl jsem. „Nemyslím, že by o Polly vůbec věděly.“

„Nikdo neví, že Polly je Paul. Tady si svoje tajemství střežíme.“

„Někdo to věděl. Někdo mluvil. Vždycky někdo promluví.“ Zamyslel jsem se nad situací. „Možná kdybychom věděli, co přesně jsou to za jeptišky... Sesterstvo armády spásy? Sestřičky neposkvrněné řetězové pily? Řád hladových stigmat? Na Ulici bohů nikdy není nedostatek fanatiků. Možná najali... Raději odsud Paula odvedu, doprovodím ho do Sině, kde bude v bezpečí.“

Ale když jsem se ohlédl, už tam nebyl. Mělo mě napadnout, že neuvěří, že ho Siň uchrání před každým nebezpečím. A z rozezlených výrazů kolem jsem usoudil, že mi nejspíš nikdo neprozradí, kam mohl jít. I kdyby to věděli, což nebylo příliš pravděpodobné. Tak jsem jen zdvořile kývl na rozloučenou a vyšel jsem z Divy! Kdybych se tam zdržel, mohli by čekat, že jim pomůžu uklidit to dopuštění.

Pravdy a důsledky

8

Žijte na Noční straně dost dlouho a začnete slyšet hlasy uvnitř své hlavy. Může to být cokoliv od navštívení božího přes hlasy z jiných rovin reality až po interdimenzionální reklamu. Musíte se je naučit blokovat, jinak se z nich zblázníte a začnete doopravdy slyšet hlasy. Levné mentální antispamové filtry se prodávají na každém rohu, ale když operujete v temnějších oblastech soumravné zóny, což většina z nás dělá, nesmíte se spokojit s ničím jiným než jen s tím nejlepším. Mentální štíty, které jsem používal já, by odrušily i zpěv Sirén, kvílení banshee nebo trouby Posledního soudu, ale přes to všechno se mi hlas Jeremiáše Griffina nějak dostal do hlavy, a navíc bez upozornění. Johna Taylore, potřebuji vás. „Zatraceně, Jeremiáši, stáhněte hlasitost! Usmažte mi neurony! Nemůžete mě alespoň varovat předem, jako třeba že by mi zazvonilo v uchu nebo něco takového?“

Mohl bych požádat Hobbese, aby udeřil na gong, jestli si to přejete, Griffine? Jestli hlášení, tak máte smůlu.

Celé hodiny jsem sledoval slibné stopy vedoucí do slepých uliček a pořád nemám sebemenší náznak, co se mohlo s vaší vnučkou stát. Co já vím, mohli ji klidně unést skřítci.“

Ty do toho nezatahujte. Kdyby ta práce byla snadná, nenajal bych na ni vás. Právě teď ale potřebuji, abyste se vrátil do Griffinovy sině. Moje žena Mariah pořádá večírek, kterého se zúčastní spousta významných a vlivných lidí. Když si s nimi promluvíte, mohl byste se něco užitečného dozvědět.

„Večírek? Když je Melissa stále pohřešovaná? Proč?“

Abych jim ukázal, že jsem stále silný. Že se pod tlakem nezlomím ani nezhroutím. Jistí lidé musí vědět, že mám situaci pořád pevně v rukou. A také se potřebuji přesvědčit, kdo je opravdový přítel a spojenec. Každou větrnou korouhvičku, která se pro jistotu nezúčastní, si dobře zapamatuji. Potřebuji, abyste tu byl, Taylore. Potřebuji, aby všichni věděli, že jste na mé straně, že pro mne pracujete. Jen ať mí nepřátelé vidí, že je jim neblaze proslulý známý John Taylor v patách. V šoku možná něco užitečného prozradí.

„Vy čekáte, že na večírek přijdou vaši nepřátelé?“

Samozřejmě. Pozval jsem je. Nikdy by si nenechali ujít příležitost zjistit, jak na tom doopravdy jsem, a pokochat se svým neštěstím. A já zase budu mít příležitost podívat se, kdo z nich nápadně pookřál. Bude u toho celá moje rodina. Trval jsem na tom.

„No dobře,“ řekl jsem. „Budu tam. Kdy ten večírek začíná?“

Už začal. Dostaňte se sem co nejdříve, než dojdou všechny kanapky.

A pak jeho přítomnost z mé hlavy zase zmizela. Naštěstí Griffin neměl tušení, že mi už došly stopy a on mi právě hodil záchranné lano. Ještě by mohl chtít vrátit zálohu. Takže teď jsem se potřeboval dostat co nejrychleji zpátky do Sině, a to znamenalo dopravní prostředek. Vytáhl jsem mobil a zavolal jsem Mrtvého chlapce.

„Dobře, Taylore, co po mně chceš tentokrát? Moje milované auto se mi vrátilo s kousky uhynulých rostlin v každé skulině a napůl vyčerpanými ochranami. Taky mi připadá, že se teď šklebí víc než obvykle. Příště si dobře rozmyslím, jestli ti to auto ještě někdy půjčím.“

„Navlíkni si nějaké parádní hadry, Mrtvý chlapče, a přijed' s tím svým fěrem ke klubu Divy! Jsme pozvaní na mejdan do Griffinovy sině.“

„Jak se ti k čertu podařilo získat pozvánku na takovou nóbl slezinu? Dýchánky Mariah Griffinové jsou ještě vyhlášenější než ty! Dobré jídlo, skvělý chlast a víc nezadaných aristokratických roštěnek než zrněk kaviáru v misce. Budu tam za pět minut nebo dřív.“

Na rozdíl od ostatních lidí, kteří to jen tak říkají, to Mrtvý chlapec myslel smrtelně vážně. Jeho třpytivý stříbrný vůz přede mnou zastavil ani ne o pět minut později, takže bylo nad slunce jasnější, že cestou překročil všechny rychlostní limity a pár fyzikálních zákonů k tomu. Dveře se otevřely, já jsem nastoupil, a než jsem si stačil zapnout pásy, byli jsme na cestě. Mrtvý chlapec mi připil whisky ze své láhve a doušek zazdil hrstí červených pilulek z malé stříbrné krabičky. Polkl je, zahihňal se jako školačka a začal vyklepávat na volant rychlou melodii. Auto ho ignorovalo a soustředilo se na jízdu a tyranizování ostatních účastníků silničního provozu.

Mrtvý chlapec vypadal na sedmnáct a vypadal tak už nějakých třicet let, od chvíle, kdy byl na Noční straně přepaden a zavražděn. Byl vysoký, mladicky štíhlý a na sobě měl dlouhý, purpurově červený kabát, černé kožené kalhoty a vysoké boty z teletiny. V klopě nosil černou růži. Podlouhlý, kostnatý obličej měl tak bledý, že byl prakticky bezbarvý, ale na večírek si ho vylepšil maskarou a temně rudou rtěnkou. Kabát nosil vpředu rozhalený, takže byl vidět jeho mrtvolně bledý hrudník posetý šrámy a průstřely vyspravenými stehy, svorkami a občas i lepící páskou. Koukl jsem mu na čelo, ale díra po kulce, o které jsem věděl, že ji tam má, nebyla díky zručnému použití stavbařského tmelu a pečlivému make-upu vidět.

Přes všechnu jemnost měly jeho rysy unavený, vyžilý, předrafaelovský vzhled, s horečnatě jasnými očima a lehce trucovitými ústy. Rossetti by vraždil za šanci ho namalovat. Mrtvý chlapec nosil na hlavě velký měkký klobouk naražený přes dlouhé tmavé a vlnité vlasy a v hrdle velký špendlík do vázanky s perlou. Exhibicionista. Neuniklo mi, že jeho auto ho taky nepustilo k řízení. Odhodil láhev na podlahu mezi sedadla a chvíli lovil v přihrádce na rukavice, než odtamtud vytáhl pytlík perníčků máčených v čokoládě. Roztrhl ho a jeden perníček si hodil do úst. Pak mi pytlík nabídl, ale já jsem odmítl. Jen pokrčil rameny a spokojeně začal chroupat druhý perníček. Mrtvý chlapec už nepotřebuje jíst ani pít, ale líbí se mu ten pocit. I když co je mrtvý, musí se mnohem víc snažit, aby cítil alespoň něco.

A pokud jde o jeho pohlavní život, raději se ani neptejte.

„Tak,“ řekl s plnými ústy, takže se drobky rozletěly kolem, „víš určitě, že mě můžeš vzít s sebou? Přece jenom jsem v poslední době persona non grata na tolika místech, že na to už mají předtištěný formulář. Není to moje vina, že se neumím správně chovat. Jsem mrtvý. Měli by na to brát ohled.“

„Já jsem pozvaný,“ odpověděl jsem, „takže ty můžeš být můj plus jeden. Ale stejně bys neměl močit do kytek v květináčích a pokoušet se přefíknout sluzky. A nikoho nezabíjej, pokud to nebude absolutně nevyhnutelné. Na druhé straně patříš k nesmrtelným, takže by tě Griffinové měli vidět rádi. Nesmrtelné celebrity sbírají a jsou vděční za každou radu, co si počít se svými dlouhými životy, a možná i jak se vykrotit ze smlouvy, díky níž Griffin získal svou nesmrtelnost.“ Zamyšleně jsem se na Mrtvého chlapce podíval. „Povídá se, že Griffin uzavřel smlouvu s ďáblem, i když o tom už začínám pochybovat. Ty jsi taky uzavřel smlouvu...“

„Ale ne s ďáblem,“ odpověděl Mrtvý chlapec s pohledem upřeným přímo před sebe. „Kéž bych ji uzavřel raději s ním.“ Futuristický vůz svištěl přeplněnými ulicemi a zanechával za sebou pláč a skřípění zubů. Ke Griffinově síni jsme dorazili v rekordním čase. Někdy si myslím, že tohle auto využívá zkratky přes jiné roviny reality, když: má napilno. Projeli jsme bránou tak rychle, že sotva měla čas se otevřít, a už jsme uháněli po klikaté cestičce k Síni samotné. Tentokrát se před námi okolní džungle vyděšeně stahovala. Nikdy předtím jsem neviděl stromy třást se strachem. Mrtvý chlapec vytáhl stříbrnou tabatěrku a šňupl si něčeho, co zeleně fosforeskovalo. Myslím, že na to, aby člověk snesl něco takového, musí být po smrti.

Stříbrný vůz hladce přiklouzal na uzavřené prostranství před Síni a dupl si na brzdy. Prostranství bylo přeplněné; parkoval tu snad každý dopravní prostředek pod měsícem. Všechny možné druhy automobilů z nejrůznějších dob a kultur včetně jednoho, který se vznášel několik centimetrů nad zemí. Delorean kolem sebe pořád ještě prskal tachyonové výboje hned vedle kočáru z dýně s rajčatovým lemováním, do kterého byl zapražen opravdový jednorožec vrhající kolem sebe zmačkané pohledy. Baba Jaga se dokáže na večírku parádně odvázat, když si předtím dá pár panáků. Auto Mrtvého chlapce si vytvořilo místo tím, že násilím vystrkalo několik slabších dopravních prostředků, počkalo, až z něj vysedneme, a pak zabouchlo dveře a zapojilo ochranná zařízení. Slyšel jsem, jak se jeho zbraňové systémy nabíjejí. A přísahal bych, že jsem taky zaslechl, jak se spokojeně chechtá.

Griffinova síň zářila světly, která se linula ze všech oken, a stovky papírových lampionů v dokonale srovnaných řadách ukazovaly hostům cestu ke vchodu. Pokaždé,

když se otevřely dveře, jsem zaslechl zvuky oslav a noc zalilo nazlátlé světlo zevnitř. Trpělivě jsem čekal, až se Mrtvý chlapec ujistí, že vypadá v mezích možností skvěle, pak se nadýchal něčeho ze svého příručního inhalátoru a společně jsme zamířili ke dveřím. Když nic jiného, Mrtvý chlapec se postará o pořádný rozruch, který mi umožní vmísit se do davu a pokládat otázky... Na jedné straně podupával hlouček šoférů v livrejích; pokoušeli se zahrát v podvečerním chladu a usrkávali z termosek horkou polévku. Jeden z nich přistoupil k jednorožci, aby si ho pohladil, a zvíře ho divže nepřipravilo o prsty.

Nějaký čas nám trvalo, než jsme se přes nádvoří dostali k domu. Se zájmem jsem pozoroval, jak se otevřely dveře stříbrného Rolls Royce, který jsme právě obcházeli, a vylezla z něj Marie Antoinette v dlouhé nabírané sukni s honzíkem a obrovské napudrované paruce, za ní Jindřich VIII. a papežka Jana s upjatým výrazem v obličeji. Za bezstarostného klábosení došli ke dveřím, kde je formálním úsměvem a úklonou přivítal majordomus Hobbes. Pustil je dovnitř, pak se otočil, spatřil mne a Mrtvého chlapce a jeho úsměv byl rázem ten tam. Alespoň že nám přidržel dveře. „Tak brzy zpátky, pane Taylore?“ zamumlal Hobbes zdvořile. „Taková radost. Mám instruovat sloužící, aby před vámi sypali růžové okvětní plátky, nebo se slečna Melissa stále ještě pohřešuje?“

„Přihořívá,“ odpověděl jsem naprosto klidně. „Hobbesi, tohle je maškarní večírek, že, ne ples pro cestovatele v čase?“ „Vskutku je to maškarní večírek, pane. Ples pro Cestovatele v čase budeme pořádát příští týden. Pro dobročinné účely obětujeme Morlocka. A jelikož je sem dnes vstup pouze v kostýmu, mohl byste mi laskavě sdělit, jako co jste přišel, pane?“

„Jako soukromé očko,“ odpověděl jsem.

„Samozřejmě, pane. Velice přesvědčivý kostým. A mohu se zeptat, čím má být váš znepokojivý společník?“

„Já jsem duch minulých Vánoc,“ zavrčel Mrtvý chlapec. „Klid se mi z cesty, strašáku, nebo ti ukážu něco velice ponižujícího z tvého dětství. Ty uši jsou pravé?“

Protáhl se kolem majordoma a já jsem spěchal za ním. Pustit Mrtvého chlapce na delší čas z očí není moc dobrý nápad. Sluha nám vykročil vstříc, aby nás uvedl na večírek, ale udržoval si od nás uctivou vzdálenost. Mrtvého chlapce jsem vzal s sebou, aby se stal středem pozornosti, a už teď odváděl skvělou práci. Doufal jsem, že tentokrát nedefenestruje nikoho důležitého. Zvuky večírku jsem slyšel dlouho předtím, než jsme tam dorazili – hučení hlasů mnoha lidí pevně odhodlaných bavit se za každou cenu. O Griffinových večírcích se psalo ve společenské kronice a ve většině bulvárních plátků a nikdo nechtěl být popsán jako suchar nebo studený čumák.

Večírek samotný se konal ve velké taneční síni v západním křídle a ve dveřích tam na nás čekala Mariah Griffinová, aby nás osobně přivítala. Na sobě měla nádherný kostým královny Alžběty II. Se vším dobovým přepychem, až po zrzavou paruku nad uměle vyvýšeným čelem. Silná vrstva bílého líčidla a vyholené obočí jen dodaly její tváři na prázdnotě.

Rozpřáhla náruč k polibku na přivítanou. Já jsem to zdvořile přešel a Mrtvý chlapec ji obdařil frajerským mrknutím. „Tak to bychom se měli vážně cítit poctěni, že?“ řekla a zatřepotala papírovým vějířem, o kterém jsem jí neměl to srdce říct, že patří do jiné doby. „Nejenom že mezi nás zavítal neblaze proslulý John Taylor, ale přivedl i jednoho z nás nesmrtelných, legendárního Mrtvého chlapce! Pojďte a připojte se k mé malé sešlosti! To je opravdu skvělé.“ Podíval jsem se na Mrtvého chlapce. „Jak to přijde, že já jsem neblaze proslulý a ty legendární?“ „Mám šarm,“ odpověděl Mrtvý chlapec. „Kouzlo osobnosti.“ „Budete mi toho muset tolik vyprávět,“ pokračovala Marian a přitom Mrtvého chlapce hravě popleskala po ruce vějířem. „O všech svých slavných činech a dobrodružstvích! Samozřejmě jsme vás měli pozvat už dávno, aleje tak těžké vás někde zastihnout...“ „To udržuje věřitele ve fyzické kondici,“ odpověděl Mrtvý chlapec vesele. „A pohyblivý cíl není tak snadné trefit.“ „To ano,“ přisvědčila Mariah trochu nepřítomně. „Vskutku! Pojďte dovnitř. Myslím, že jste jeden z mála dlouhověkých, se kterým jsme neměli to potěšení se osobně setkat.“ „Setkala jste se někdy s Pánem trnů?“ zeptal jsem se jen trochu škodolibě. „Nebo se Starým otcem Časem? Případně s Břítvákem Eddiem? Fascinující osobnosti, věřte mi. Jestli chcete, mohu vás jim představit.“ Zlobně po mně šlehla pohledem a pak obrátila všechnu svou pozornost k okouzlujícímu Mrtvému chlapci. Ten se na ni potutelně usmál a ona divže nezačala přist blahem – vůbec ji nenapadlo, že si z ní utahuje. Popadl jsem Mrtvého chlapce za ruku a odtáhl jsem ho dovnitř dřív, než mohl říct nebo udělat něco, co by přimělo Jeremiáše, aby ho nechal rozsekat na malé kousky a ty pak naházet do drtiče odpadků. Mrtvý chlapec má pozoruhodné chutě a absolutně žádné zábrany. Řikává, že být mrtvým je v mnoha směrech velice osvobozující. Velký taneční sál byl nápaditě a nákladně proměněn v obrovskou starosvětskou růžovou zahradu. Nízké živé ploty, kvetoucí keře růží a břečťan plazící se po stěnách. Nádhernými vitrážovými okny se dovnitř prodíralo umělé sluneční světlo a vzduch byl prosycený sladkou vůní léta, ptačími trylky a veselým bzučením hmyzu. Byla tam dřevěná křesílka a lavice, milenecké dvojlavičky a sluneční hodiny, a dokonce tam i jemně povíval vánek chladící rozpálená čela. Pečlivě zastřižený trávník pod nohama a iluze jasné letní oblohy nad hlavou. Pro Griffinovy hosty nebyly žádné náklady příliš velké. Jenom jsem doufal, že žádná z těch květin nepocházela z džungle venku. Okamžitě se k nám vrhli olivřejovaní sluhové v parukách se stříbrnými podnosy, na kterých byly rozličné nápoje a pochutiny. Vzal jsem si číši šampaňského, jen ze zdvořilosti. Mrtvý chlapec si vzal dvě. Zamračil jsem se na něho, ale byla to ztráta času. Obrátil do sebe obě sklenice, hlasitě říhl a zamířil k dalšímu sluhovi, který nesl táč plný jednohubek. Nechal jsem hojit a rozhlédl jsem se po shromážděných hostech. Na Mariažinu malou sešlost musela přijít nejméně stovka lidí, všichni oděni do těch nejhonosnějších a nejnákladnějších kostýmů. Byli tu, aby viděli a byli viděni, a co bylo nejdůležitější, aby se o nich mluvilo. Vyskytovaly se tu všechny obvyklé celebrity a známé tváře spolu s nejaristokratičtějšími členy nejvyšší společnosti, a také malá skupinka mužů, kteří se drželi trochu stranou a v nichž jsem okamžitě odhalil nejprominentnější nepřátele Jeremiáše Griffina. Velký Jaké Rackham, Předměstský Taffy Lewis, oba ve formálních smokiních, protože jejich důstojnost jim nedovolovala, aby byli v přítomnosti svého nepřítele viděni v čemkoliv jiném. Max Maxwell, Král voodoo, tak velký, že ho pojmenovali zdvojeně, byl oblečený jako baron Samedi, a vedle něj stál k mému nemalému překvapení generál Kondor. Osobně jsem toho muže nikdy nepotkal, ale znal jsem ho podle jeho pověsti. Všichni ho znali. Než generál propadl časovým skluzem na Noční stranu, byl velitelem kosmické lodi z nějaké alternativní budoucnosti. Velice cílevědomý, zásadový a čestný muž. Neschvaloval většinu toho, co na Noční straně našel, a vzal si za cíl ji polepšit. Ze všeho nejvíce nenáviděl Griffina a jeho obchodní praktiky. Ale tolik, že se spojil s těmito lidmi? Ten vždy přímočarý, vojensky smýšlející muž spolupracoval s Griffinovými nepřáteli? Patrně na základě předpokladu, že nepřítel mého nepřítele je přinejmenším můj spojenec, když už ne přítel. Jen jsem doufal, že si uvědomuje, že by mu kterýkoliv z nich při první příležitosti s radostí vrazil dýku do zad. Generál by vážně měl mít víc rozumu. V budoucnosti, ze které přišel, byl sice hrdina, ale Noční strana láme hrdiny s velkým potěšením... Obchodníci si pečlivě udržovali diskrétní odstup od okolního veselí stejně jako od sebe navzájem. Byli tu výhradně proto, aby zkontrolovali Griffina, a přes veškerou generálovu snahu najít nějakou společnou platformu neměli jeden druhému co říct. To jediné, co je spojovalo, byl strach a nenávist vůči společnému nepříteli. Náhle šum konverzace slyšitelně utichl a já jsem se prudce otočil, právě včas, abych viděl, jak se dav uctivě rozestupuje před Jeremiášem Griffinem, který mířil přímo ke mně. Všechny ostatní ignoroval a soustředil svou pozornost výhradně na mne, ve tváři klidný, nevzrušený výraz. Mrtvý chlapec se vynořil z davu, aby se ke mně připojil, a přitom si cpal do úst hrst nejružnějších chuťovek. Drobky si prskal na kabát. Zaujal pozici po mém boku, čelem proti Jeremiášovi, aby každý mohl vidět, na čí je straně. Griffin se zastavil před námi. „Johne Taylore!“ zahalekal zvučným hlasem, takže nikdo ze zúčastněných nemohl zůstat na pochybách, kdo jsem. „To je dobře, že jste se dostavil tak rychle. Jsem si jist, že si máme hodně o čem povídat.“ Nebylo to kdovíjak rafinované, ale kýžený dojem to rozhodně udělalo. Lidé už si začínali mezi sebou šeptat o tom, co tady asi dělám a co bych mohl odhalit. Griffin se nerozhodně podíval na Mrtvého chlapce. „A přivedl jste si s sebou přítele, Johne. To je milé.“ „Jsem Mrtvý chlapec a vy máte obrovskou radost, že mě vidíte,“ zamumlal Mrtvý chlapec s ústy plnými jídla. „Ano, i já jsem svým způsobem nesmrtelný, ale ne, nemohu vám pomoci se žádnou smlouvou, kterou jste uzavřel nebo neuzavřel. Skvělá bašta. Máte ještě?“ Griffin gestem přivolał sluhu s dalším tácem jednohubek a s poněkud bolestným výrazem se díval, jak si jich Mrtvý chlapec štědře nabral a pustil se do nich. Raději se obrátil zpátky ke mně. „Vidím, že už jste si všiml mých obchodních rivalů tamhle v hloučku,“ řekl tlumeným hlasem. „Bojí se vmísit, protože mají strach, že by o sobě mohli zaslechnout něco zlého. Museli se na vlastní oči přesvědčit, jak to snáším. Nu, ať se tedy podívají. Ať vidí, jak jsem klidný a

vyrovnaný. Ať vidí, koho jsem si najal, aby se vypořádal se vším, co představuje hrozbu pro mne a mou rodinu.“

„Takže obchody jdou pořád dobře?“ zeptal jsem se. „Město k vám má pořád důvěru?“

„To k čertu ne. Tahle nejistota mne finančně ruine. Ale udělal jsem opatření a můžete si být jist, že jestli půjdu ke dnu, vezmu všechny ostatní s sebou.“ Griffin na mne upřel tvrdý pohled. „Starosti o finance nechte na mně, Taylore. Vy se soustřeďte na nalezení Melissy. Tlačí mě čas. Jakmile se ke mně vrátí, všechno zase bude v naprostém pořádku.“

Učinil pokus změnit téma tím, že mi ukázal několik jiných nesmrtelných, kteří přišli, aby svou přítomností dodali večírku lesk. Upír hrabě Stobolzny přišel jako klaun s tváří nalíčenou na bílo, v bílém klaunském obleku vpředu s řadou krvavě rudých bambulovitých knoflíků. Patrně protože mu šly k očím. Ale přes všechnu jeho snahu a eleganci nebylo na hraběti nic lidského. Stačilo se na něj jen podívat a hned jste věděli, co je doopravdy – pomalu se rozkládající mrtvola, která se vyhrabala z hrobu, aby parazitovala na živých. Za jeho popraskanými rty byly zvířecí zuby stvořené k trhání masa. Nikdy jsem nepochopil, proč ty pijavice lidem připadají romantické.

Pak tam byli dva elfové v alžbětinských kostýmech, patrně proto, že to byla v době, kdy s námi posledně sdíleli tento svět, nejnovější móda. Když před několika staletími pochopili, že dlouhou válku s lidstvem prohrávají, odešli stranou slunce a uchýlili se do své vlastní dimenze. Teď už se vraceli, jen aby nám natropili nějakou tu neplechu. Na víc se nezmohli. Oba elfové byli nadpřirozeně vysocí, štíhlí a elegantní, ostentativně se stranili vulgární lidské zábavy a nenechali si ujít jedinou příležitost dívat se spatra na každého, kdo se k nim přiblížil. Tak proč je vlastně zvali? Protože byli nesmrtelní a hodně toho věděli, a protože se s nimi dá jednat, pokud máte něco, co doopravdy chtějí. Každému, kdo to udělá, se však důrazně doporučuje, aby si pak spočítal varlata. I varlata svých blízkých. Podle Griffina se elfové jmenovali Pavučinka a Prášek, což mi něco vzdáleně připomínalo. Věděl jsem, že jestli nepřijdu na to co, bude mě to strašit celý večer.

O kousek dál spolu vesele klábosila dvě božstva. Velký Pekelný anděl v černém koženém motorkářském ohozu byl bezpochyby Jimmy Hrom, nájemný bůh, potomek severského boha Thora a současný držitel tajemného kladiva Mjolniru. Byl to veselý, obtulitý chlapík s dlouhou hřívou ohnivě rudých vlasů a mohutným vousem. Vypadal, že by dokázal v přetlačování porazit parní lokomotivu, kdyby se do toho dal, a taky že by se tím pak chlubil celé týdny. Jeho společníci byla Paní Masakr, vysoká kráska s modrou pletí a vlasy černými jako noc, které jí sahaly až k štíhlému pasu. Byla potomkem (a inkarnací, jak doufali mnozí) indické bohyně smrti Kálí. Přišla v kostýmu Elviry, Paní temnoty, tedy v těsných černých hedvábných šatech tak krátkých, aby ukázaly co nejvíce její nahé modré kůže. Jeremiáš nedal jinak, než že mě jim představí, a když jsme k nim přistoupili, obě božstva se na mne zdvořile usmála.

„Jen tudy procházím,“ řekl Jimmy Hrom. „Byl jsem ve Stínopádu, abych si trochu poklábosil s Nornami, a sem jsem si zaskočil natankovat mašinu. Nevěřili byste, kolik po mně chtěli za pár galonů panenské krve! Jistě, já vím, jak je v téhle době vzácná, ale... To je jedno. Masakr mi řekla o tomhle večírku a já si nikdy nenechám ujít příležitost dobře se nadlábnout na cizí účet.“ Jedním obrovským prstem mne přátelsky šťouchl do prsou. „Takže ty jsi Lilithin syn. Nejsem si jistý, jestli to z tebe dělá božstvo, nebo ne. V každém případě ale nikomu nedovol, aby si na tobě založil náboženství. Už by ti nedali pokoj a pořád by po tobě něco pochtivali. Já osobně teď všechny svoje vyznavače odkazují na webové stránky.“

„Které pravidelně navštěvuješ,“ řekla Paní Masakr.

Zamyšleně jsem si ji prohlédl. „Opravdu jsi potomek bohyně smrti?“

„Ale jistě. Mám ti ukázat, jak chřádnou květiny?“

„Možná později,“ odpověděl jsem zdvořile.

Jimmy Hrom položil Paní Masakr svou obrovskou ruku přátelsky kolem ramen. „Hej, zlatíčko, chceš si podržet moje kladivo?“

Možná naštěstí mne v tu chvíli někdo popadl za ruku a odvedl mne ke stěně k soukromému popovídání. Normálně tohle lidem netrpím, ale Lany Zapomnění je výjimka. Bojovali jsme ve válce s Lilith bok po boku, ale přítelem bych ho zrovna nenazval. Zvlášť po tom, co se stalo jeho bratru Tommymu. Lany Zapomnění je mrtvý detektiv, soukromé očko post mortem. Zavraždila ho jeho vlastní partnerka a teď existuje jako jakýsi zombie. Podrobnosti nikdo nezná, protože o tom nerad mluví.* Nepoznali byste, že je po smrti, dokud se k němu nedostanete blíž a neucítíte formaldehyd. Je vysoký a dobře stavěný, se slámově žlutými vlasy a bledým, odhodlaným obličejem, oblečený od Armaniho. Musíte se mu ale podívat přímo do očí, abyste pochopili, kdo vlastně je. Je to jako naklonit se nad otevřený hrob. Díval jsem se na něj a dal jsem si záležet, abych ani nezamrkal. Na Noční straně nesmíte dát najevo slabost, jinak vás převálcují.

* Ale můžete se je dočíst v povídce Noční strana, pochopitelně, která vyšla ve sbírce Polaris 2006. Pozn. překladatele.

„Vypadáš dobře, Lany,“ řekl jsem. „Za co jsi sem přišel? Za módní model?“

„Přišel jsem za sebe,“ odsekl suchým, monotónním hlasem. Dýchá, jen když potřebuje vzduch k mluvení, což je po čase docela znervózňující. „Přišel jsem sem jenom proto, že tu jsi ty. Musíme si promluvit, Taylore.“

„Už jsme spolu mluvili,“ odpověděl jsem unaveně. „Vyprávěl jsem ti, co se tvému bratrovi stalo. Padl ve válce s Lilith.“

„Tak proč se nikdy nenašlo jeho tělo?“ opáčil Lany a přistrčil mi svůj obličej těsně k nosu. „Můj bratr ti věřil. Já jsem se spoléhal, že na něj dohlédneš. Ale ty jsi tady, živý a zdravý, zatímco Tommy se pohřešuje a podle všeho je mrtvý.“

„Zemřel jako hrdina při záchraně Noční strany,“ řekl jsem. „Copak to nestačí?“

„Ne,“ odsekl Lany. „Ne jestli jsi ho nechal zemřít, aby sis sám zachránil kůži.“

„Odsuň se, Lany.“

„A když se neodsunu?“

„Vyrvu z tvého mrtvého těla duši.“

Zaváhal. Nebyl si jistý, jestli to skutečně dokážu udělat, ale ani si nebyl jistý, že to nedokážu. Na Noční straně o mně

kolovala spousta historek a já jsem nikdy žádnou z nich nepopřel ani nepotvrdil. Pomáhaly vytvářet mou reputaci. A svého času jsem skutečně udělal pár hodně ošklivých věcí.

Přistoupil k nám Mrtvý chlapec. Objevil velký kus dortu a teď si olizoval z prstů čokoládu. Kývl na Larryho, který se na něho opovržlivě zamračil. Oba sice byli mrtví, ale pohybovali se v naprosto rozdílných kruzích.

„Ty nic nepiješ, Lany?“ zeptal se Mrtvý chlapec. „Měl bys zkusit portské. A brandy. Okořeň si je trochou strychninu. Dodává šnapsu pikantní příchut'. A taky tu mají křepelčí vajíčka, která se docela obstojně-“

„Já nepotřebuji pít ani jíst,“ přerušil ho Larry. „Jsem mrtvý.“

„No, já to taky nepotřebuji,“ přiznal Mrtvý chlapec. „Ale stejně to dělám. Připomíná mi to, jaké to bylo být živý. Jenom proto, že jsi po smrti, se ještě nemusíš na všechno vykašlat a zapomínat, že jsou na světě i příjemné věci. Musíme se jen trochu víc snažit, to je všechno. Mám nějaké pilulky, které tě doopravdy našponují, když je zkusíš. Opatřila mi je Obeášova manželka-“

„Jsi zvrhlík,“ odsekl Larry prostě. „Ty a já nemáme nic společného.“

„Ale oba jste zombiové, ne?“ zeptal jsem se s neličenou zvědavostí.

„Já jsem víc než jen to,“ namítl Mrtvý chlapec okamžitě. „Jsem duch, který se vrátil a posedl svoje vlastní mrtvé tělo. Jsem navrátilce.“

„Ty sis svůj osud vybral sám,“ řekl Larry mrazivě. „Ze mě tohle udělali proti mé vůli. Ale alespoň jsem něco dokázal. Vedu teď největší soukromou detektivní agenturu na Noční straně. Jsem úctyhodný podnikatel.“

„Jsi mrtvola s iluzí o vlastní velikosti,“ odsekl Mrtvý chlapec. „A zatracený suchar. Tady John byl první soukromý vyšetřovatel na Noční straně. Ty a všichni ostatní jste už jen chabé imitace.“

„Pořád lepší než být vyhazovačem v baru, kde tancují duchové,“ zavrčel Larry. „Nebo se nechat najímat Nekropolí na hlídání mrtvých v jejich hrobech. Já alespoň vím, jak se oblékat. V tom, co máš na sobě ty, bych se nenechal ani pohrbit.“

Obrátil se k nám zády a odešel. Lidé mu spěšně ustupovali z cesty. Mrtvý chlapec se na mě podíval.

„To poslední byl vtíp, že?“

„Těžko říct,“ odpověděl jsem po pravdě. „U kohokoliv jiného bych si to myslel, ale Larry neměl smysl pro humor, ani když byl ještě živý.“

„Co je špatného na tom, jak se oblékám?“ řekl Mrtvý chlapec a upřímně zmateně se na sebe podíval.

„Vůbec nic,“ řekl jsem rychle. „To jenom že všichni nemáme tvou barvitou osobnost.“

Lady Orlando připlula, aby se k nám připojila, a na každíčký pohyb jejího vlnavého těla byla radost pohledět. Jedna z Jeremiášových nesmrtelných celebrit a oblíbené téma bulvárních plátků. Prohlašovala, že je tu už od římských dob, přesouvá se z jedné identity do druhé a má nevyčerpatelnou zásobu historek o slavných lidech, se kterými se setkala a vyspala, dá-li se jí věřit. Na Noční straně pendluje z jednoho večírku na druhý, žije z toho, co jí tam dají, a vypráví ty svoje příběhy každému, kdo se na chvíli zastaví. Na tuhle party přišla oblečená jako Sally Bowlesová, protagonistka z Kabaretu: v síťových punčochách, buřince a křiklavém make-upu. Trošku smutný případ, říkají někteří, ale všichni nemůžeme být legendy. Zastavila se před Mrtvým chlapcem a mnou, smyslně se protáhla, aby nám dopřála trochu té potěchy pro oko a předvedla, co nabízí.

„Viděli jste ubohého starouše Georgie, převlečeného za Jindřicha VIII.?“ zapředla a zamžourala na nás přes svou číši s bublinkami. „Ani trochu se mu nepodobá. Já jsem se s králem Jindřichem setkala ve dnech jeho slávy v Hampton Courtu a musím vám říct, že vůbec nebyl tak velký, jak se snažil předstírat. Vy kluci a ty vaše hračky... Viděli jste našeho rezidentního vetřelce, jak se naparuje před svými pomatenými obdivovateli? Klatu, vetřelec z dimenze X... Myslí si že je kdovíjaká senzace jenom proto, že si svoje vědomí stahuje z jiné reality... mohla bych vám vyprávět o tom jeho mrňavém tělíčku, co si zvolil obývat...“

Ignoroval jsem ji, abych se mohl soustředit na Klatua, který měl kolem sebe celý houf vděčných posluchačů. Vždycky nabízel vysvětlit mystéria vesmíru nebo tajemství bytí, dokud jste ho nepřitlačili nebo nezahnali do kouta a pak byl najednou velice neurčitý. Klatu byl v jádru jen obyčejný podvodník, i když díky svému původu mnohem proslulejší než kterýkoliv jiný. Na Noční straně nebyla o vetřelce nikdy nouze, ať už to byla mezihvězdná obdoba emigrantů, kteří vůbec nestáli o to vrátit se domů, nebo ti, co naší realitou jen procházeli na nějaké zajímavější místo. Klatu prohlašoval, že je jen průmětem větší bytosti v pátém rozměru a tělo, které používá, je jenom takový dokonalejší maňásek ovládaný odtamtud. Mohli jste mu to věřit nebo nemuseli, to záleželo jen a jen na vás. Faktem bylo, že na vetřelce měl příliš rád pozemský luxus, zvláště pokud za něj byl ochoten zaplatit někdo jiný...

Musel jsem si připomenout, že jsem tady za určitým účelem. Potřeboval jsem nová vodítka, tip, kde pátrat po Melisse, a nějaký nový nápad ohledně toho, co se jí mohlo přihodit. Takže jsem se rozloučil s Mrtvým chlapcem a lady Orlando a vmísil jsem se do davu návštěvníků, usmíval jsem se a kýval na všechny strany a vůbec jsem dával najevo svou ochotu dát se do řeči s každým, kdo vypadal, že by mohl něco vědět. Dozvěděl jsem se spoustu nejnovějších drbů, nasbíral jsem nějaké užitečné obchodní tipy a odmítl několik nabídek intimnější povahy, ale přestože byl skoro každý ochoten poklábosit si o Melissině zmizení a přijít s vlastní divokou teorií, nikdo ve skutečnosti nic nevěděl. Nakonec jsem se rozhodl podívat se po dalších členech Griffinovy rodiny a zkusit, jestli bych z nich ještě něco nedostal svým osobním kouzlem nebo zastrašováním.

Našel jsem Williama převlečeného za kapitána Hooka, včetně třírohého klobouku a kovového háku, s jehož pomocí otevíral láhve vína. Také si s sebou přivedl jako hosty Medvídku Mísu a Mořského kozla. Všichni ostatní si zjevně mysleli, že to jsou jen zdařilé masky. Příjemně jsme si popovídali a Mořský kozel mezitím smíchal půl tuctu různých nápojů do vázy, ze které předtím vylil vodu, a několika mocnými doušky to vypil. Okolní hosté netušili, jestli se mu mají obdivovat nebo se tvářit pobouřeně, a nakonec se omezili na vzrušené mumlání z bezpečné vzdálenosti. Mořský kozel hlasitě říhl, utrhl z nejbližšího keře půl tuctu růží, nacpal si je do úst a zamýšleně je žvýkal včetně květů a trnů.

„Nejsou špatné,“ řekl. „Ale něco tomu chybí. Možná pár housenek.“

„Cože?“ podivil se William.

„Je v nich spousta proteinu,“ vysvětlil mu Kozel.

„Už zase se předvádíš,“ zabručel Medvídek Míša.

„Tohle je to nejlepší jídlo a pití vůbec,“ trval na svém Mořský kozel. „Je zadarmo. Než odejdeme, naplním si jím kapsy.“

„Musím ti představit Mrtvého chlapce,“ řekl jsem. „Vy dva máte hodně společného. Jak si užíváš večírek, Medvídku Míšo?“

„Jsem tady, jenom abych dělal Williamovi společnost,“ odpověděl Medvídek Míša. „Jsem koneckonců přítel a společník každého chlapce. A William je přes všechny svoje roky v mnoha ohledech pořád ještě chlapec. Kromě toho rád tu a tam vypadnu ze Stínopádu. Naše domovské město má legend a divů jako pes blech a časem vám začnou pořádně lézt na nervy. Když je výjimečný každý, tak ve skutečnosti není nikdo. Noční strana je na kratší čas příjemná změna. Protože přes její pochybnou povahu tu pořád ještě žije dost lidí, kteří potřebují Medvídkovo přátelství a útěchu...“

Mořský kozel si opovrživě odfrkl, a když jsme se otočili, zjistil jsem, že se dívá na elfy Pavučinka a Práška, kteří šli zrovna kolem.

Museli Kozla slyšet, ale rozhodli se nebrat jeho existenci na vědomí. Mořský kozel hlasitě zaskřípal svými velkými, hranatými zuby.

„Zatracení elfi,“ zavrčel. „Jsou tak nafoukaní, že si skoro nevidí přes vlastní nosy. Přehlížejí mě jako mořskou pláň, protože jsem býval fikce. Pcha! Byl jsem nejmilovanější dětský hrdina! Dokud jsme Medvídek Míša a já nevyšli z módy a naše knihy nezmizely z pultů. Nikdo už nestojí o staré dobré tradiční dobrodružství. Byl jsem o tolik šťastnější a spokojenější, když jsem nebyl skutečný.“

„Ty jsi nikdy nebyl šťastný a spokojený,“ odpověděl Medvídek Míša vesele. „Patřilo to ke tvému osobnímu kouzlu.“

„Okouzlující jsi byl ty,“ odsekl Mořský kozel nedůtklivě. „Já jsem byl osobnost.“

„A milovaná dětmi mě generace,“ řekl William a objal je oba kolem ramen. „Když jsem byl malý chlapec, měl jsem všechny vaše knížky. Díky vám bylo moje dětství snesitelnější, protože Zlaté kraje patřily k tomu málu míst, kam jsem mohl uniknout před svým otcem.“

„Elfi,“ zavrčel Mořský kozel. „Přiteplenci!“

Pavučinka a Prášek se na místě otočili a zamířili k nám. Takhle zblízka byli najednou naprosto a okázale cizí a nelidští, jejich kouzlo zmizelo a odhalilo nebezpečné, dravci tvory. Elfové nemají duši, takže neznají soucit a milosrdenství. Mohou udělat jakoukoliv odpornou věc, co se jim vylihně v hlavě, a většinou ji i udělají z naprosto nepochopitelných pohnutek nebo jen tak. William pod tlakem jejich nelidských pohledů bezděčně couvl. Medvídek Míša a Mořský kozel se hbitě přesunuli kupředu, aby stáli mezi ním a přicházejícími elfy. Samozřejmě že jsem se také nehnul z místa. Přestože nejjistější způsob, jak se vypořádat s elfy, je vzít nohy na ramena dřív, než si vás všimnou.

Oba elfové se zastavili před námi, nenucení, elegantní a smrtelně nebezpeční. Jejich tváře byly naprosto identické – stejné kočičí oči, stejné špičaté uši a stejné mrazivé úsměvy. Pavučinka byl oblečený v šedi, Prášek v modři. Zblízka páchli pižmem a sirou.

„Dávej si pozor na ústa, ty ubohá fikce,“ řekl Prášek. „Nebo tě naučíme způsobům.“

Mořský kozel natáhl svou nepřírozeně dlouhou ruku, chytil elfa vpředu za halenu, zvedl ho ze země a mrštil jím přes celý sál. Elf proletěl hostům nad hlavami a přitom se ve vzduchu točil a vyděšeně kňučel. Pavučinka se díval, jak jeho druh mizí v dáli, pak se obrátil k Mořskému kozlovi, který na něj posměšně cenil své velké zuby.

„Hej, elfe,“ řekl Kozel. „Aport.“

Ozvalo se zadunění, jak něco těžkého narazilo nejprve do zdi na druhé straně sálu a pak na podlahu, a potom bolestné zasténání. Pavučinka se k nám obrátil zády a vrhl se do davu, který hlasitě hučel vzrušením. Takovou legraci nezažili na večírku už celé roky. Hodně pomohlo i to, že elfy neměl nikdo rád. Medvídek Míša smutně potřásl hlavou.

„S tebou se vážně nedá nikam jít...“

William ze sebe nedokázal dostat jediné slovo, jak se chechtal. Nikdy dřív jsem ho neviděl se smát. Svědčilo mu to.

„Neměl jsem tě nechat míchat pít.“ Medvídek Míša se mračil na Mořského kozla. „Když se opiješ, chováš se ošklivě.“

„Elfi,“ zabručel Kozel. „A tihle dva si myslí, že jsou kdovíco jenom proto, že se o nich jmenovitě zmiňuje Shakespeare. Viděli jste někdy Sen noci svatojánské? Romantický blábol! Nemyslím, že se ten chlap někdy setkal se skutečnými elfy. Jediná hra... Medvídek Míša a já jsme hrdiny šestatřiceti knih! I když už je teď nikdo nečte...“ Hlasitě si odfrkl a po dlouhém, šedivém čenichu mu stekla jedna velká slza. „Víte, bývali jsme velcí. Velcí! To knihy upadly...“

Omluvil jsem se a šel jsem se podívat, jestli se elf už vzpamatoval z nouzového přistání. Samozřejmě ne že by mi na něm nějak záleželo, ale mít známého u elfího dvora se vždycky hodí. A i když by žádný elf nabídku přátelství od smrtelníka nejspíš nepřijal, na slušně velký úplatek se třeba bude dívat jinak. Než jsem dorazil na druhou stranu plesového sálu, Prášek už byl na nohou a nezdálo se, že by mu let vzduchem nějak zvlášť ublížil. Není snadné zabít elfa, i když to často za tu práci stojí. Pavučinka a Prášek se teď ze všech sil snažili užítat Larryho Zapomnění, který jim klidně, ale rozhodně vzdoroval.

„Královna Mab chce zpátky svou hůlku,“ prohlásil Pavučinka.

„Poslala nás, abychom ti to vyřídili,“ dodal Prášek. „A nenuť nás, abychom to museli říkat dvakrát.“

„Když ji chce,“ řekl Lany, na kterého to neudělalo nejmenší dojem, „ať si pro ni přijde sama.“

„Mohli bychom ti ji vzít,“ pohrozil Pavučinka.

„S největším potěšením,“ ujistil ho Prášek.

Lany se jim vysmál do obličeje. „Co mi chcete udělat, zabít mě? Na to už je trochu pozdě. Královna Mab mi tu hůlku dala za prokázané služby. Vyřídíte jí... jestli se ještě jednou pokusí na mne tlačit, řeknu všem, co přesně jsem pro ni

tenkrát dělal a proč. A teď zmizte, nebo na vás zavolám Mořského kozla.“

„Královna Mab ti tu urážku nikdy nezapomene,“ řekl Pavučinka.

Lany Zapomnění se usklíbl. „Něco podobného říkal i Puk.“

Elfové odešli a ani se neohlédli. Zamyšleně jsem pozoroval Larryho Zapomnění z dálky. Tohle bylo doopravdy zajímavé. Lany Zapomnění měl elfskou zbraň? To stálo za to vědět... Elfové odemykali svoje zbrojnice, jenom když se chystali do války. A jelikož jsem v poslední době neviděl Čtyři jezdce cválat po Noční straně, zdálo se, že nějaké staré elfské zbraně volně kolují mezi lidmi... Pořád jsem ještě uvažoval, jaké by to mohlo mít důsledky, když ke mně znovu přistoupila lady Orlando, a než jsem ji mohl vyklouznout, zahrnala mě do kouta. Byla ve flirtovací náladě a já jsem nechápal, proč se zaměřila právě na mě, když v sále bylo tolik bohatších mužů. Možná se doslechla, kolik mi Griffin zaplatil za tenhle případ...

„Johne, zlatíčko,“ řekla a oslnivě se usmála, oči široké a chtivé. „Ty jsi nejspíš jediný významný muž Noční strany, kterého jsem ještě neměla. Opravdu si tě musím zařadit do své sbírky.“

„Vari,“ odpověděl jsem nikoliv nevlnivě. „Jsem zadaný.“

„Ale já chci jen tvoje tělo,“ opáčila lady Orlando a nakrčila svůj dokonalý nosík. „Ne tvou lásku. Jsem si jistá, že Suzie by to pochopila.“

„Já vím docela určitě, že by to nepochopila,“ odpověděl jsem. „A teď buď hodná holčička a běž vystrkovat to své poprsí na někoho jiného.“

Naštěstí se tam objevila Eleanor Griffinová, aby mne zachránila. Proplula kolem lady Orlando, vzala mne za ruku a odvedla mne jediným plynulým pohybem pryč, než lady mohla něco namítnout. Přitom nepřestávala mluvit, takže lady nemohla protestovat ani slovně. Neodvažoval jsem se ohlédnout. Nezná peklo oné zběsilosti, ukryté v ženě, jež se zklamala.

Eleanor byla oblečená jako Madonna ze svého období s Johnem-Paulem Gautierem, včetně černého korzetu a kuželovitých mosazných krytů na prsa. Podíval jsem se na ni a bezděčně jsem zamrkal.

„Nestudí?“

Eleanor se krátce zasmála. „Vzala jsem si je pro Marcela, aby se trochu rozveselil. Díky včasné aplikovaným léčivým kouzlům se rychle uzdravuje, ale trochu truceje, protože jsem ho nechala okroužkovat. Jestli se pokusí vykrást ze Síně někam za hazardem, kroužek mu upálí nohu. Někde tady je, vztekly jako čert a oblečený jako Sky Masterson z Frajerů a sazí. Příliš průzračné, řekla bych, ale on je velký fanda Marlona Branda. Ale o něj nejde. Potřebuji si s vámi promluvit, John. Předpokládám správně, že vás sem táta pozval, abyste mu osobně referoval o postupu pátrání po Melisse? Myslela jsem si to. Vždycky mu činilo potíže delegovat zodpovědnost na jiné. Přiblížil jste se nějak k jejímu nalezení?“

„Ne,“ odpověděl jsem. Vcelku mě těšilo, že si mohu promluvit s někým, ke komu mohu být upřímný. „Mluvil jsem se všemi členy vaší rodiny, a jestli někdo z nich něco ví, skvěle se mu daří nechávat si to pro sebe.“

„Nemohl byste se zkusit poptat mezi, ehm, lidmi z podsvětí? Myslím kriminálníky, informátory a tak podobně?“

„Ti, co znám já, by se nikdy neodvážili dotknout někoho z Griffinů,“ odpověděl jsem. „Ne, většina lidí dost mocných a zlých, aby se o něco takového pokusili, je tady v této místnosti.“

„Mluvil jste s Paulem?“ zeptala se Eleanor, aniž se na mě podívala.

„Mluvil jsem s Polly,“ odpověděl jsem opatrně. „Slyšel jsem ji zpívat. Má opravdu nádherný hlas.“

„Já jsem Polly nikdy zpívat neslyšela,“ řekla Eleanor smutně. „Nemůžu do toho klubu jít. Paul se nesmí dozvědět... že o Polly vím.“

Odvedla mne zpátky k Williamovi, který tam teď stál sám. Mořský kozel a Medvídek Míša nejspíš odešli vyhledávat potíže někam jinam. Když se Eleanor zastavila před Williamem, zaškaredil se na ni. Všechna jeho stará trucovitost se najednou vrátila.

„Ať už vám o mně říká cokoli, nevěřte jí ani slovo,“ odsekl. „K čertu, nevěřte vůbec ničemu, co vám povídá. Drahá Eleanor má vždycky svůj vlastní program.“

Eleanor se na něj sladce usmála. „Jmenuj mi jediného člena naší rodiny, který nemá, milý bratříčku. Dokonce i náš sladký svatoušek Melissa má svůj soukromý život, přísně utajený před námi ostatními.“

„Tajný život?“ zeptal jsem se. „Myslíte jako Paul?“

„To nikdo neví,“ odpověděla Eleanor. „Vždycky byla velice uzavřená malá slečna.“

„V téhle rodině to ani jinak nejde,“ zavrčel William. „Když tady někdo vaše tajemství vyšťourá, použije ho proti vám.“ Začali se spolu hašteřit a vytahovat staré křivdy, spory a rány, jimž nikdy nebylo dovoleno se zhojit, a já jsem se k nim prostě otočil zády. Takže Melissa má tajný život, tak tajný, že předtím nikoho ani nenapadlo se o něm zmínit. Možná proto, že nikdo v téhle rodině nechtěl připustit, že také něco neví.

Rozhlédl jsem se po sále. Večírek byl v plném proudu, ale mě teď zajímali jen ostatní Griffinové. Jeremiáš byl v samotném středu dění a měl kolem sebe skupinu lidí,

kterí mu zjevně viseli na ústech a lapali každé jeho slovo. Mariah se procházela umělou růžovou zahradou, přijímala a rozdávala komplimenty, konečně ve svém živlu. Marcela ani Glorii jsem nikde neviděl, ale zahrada byla doopravdy velká. Takže jestli jsem se chtěl dozvědět něco víc o Melissině tajném životě, musel jsem to vyrazit z Eleanor a Williama.

„Už jsi mu to řekla?“ prohlásil náhle William zvlášť pichlavým způsobem a já jsem jim znovu začal věnovat pozornost.

„Pracovala jsem na tom,“ odpověděla Eleanor. „Koneckonců, není to žádná maličkost, která se dá plácnout jen tak.“

Otočila se ke mně a silou vůle potlačila vztek, který se jí zračil v obličeji. V příštím okamžiku už byla zase samý úsměv a šarm. „Johne, potřebujeme, abyste pro nás něco udělal.“

„Nejprve zapni bezpečnostní pole,“ přerušil ji William.

„V tomhle rámusu nás nikdo neuslyší,“ odpověděla Eleanor, „a osobního pole by si někdo všiml.“

„Tohle není věc, u které si můžeme dovolit riskovat, že nás někdo vyslechne,“ namítl William. „Raději ať nás někdo

podezřívá, než aby všichni věděli.“

„No tak dobře, dobře!“

Nenápadně se kolem sebe rozhlédla a pak z tajné kapsy vytáhla malý amulet z vyřezávané kosti. Sevrěla ho v pěsti, zamumlala aktivační kouzlo a najednou všechen okolní hluk utichl. Viděl jsem, jak se všude kolem mne pohybují rty, ale polem nepronikl ani hlásek; předpokládal jsem, že dovnitř ani ven. Naše soukromí tak bylo zajištěno. Dokud si toho někdo nevšimne. Zvědavě jsem se podíval na Williama a Eleanor a oni mi pohled vrátili s výrazem zoufalého odhodlání ve tváři. Najednou jsem věděl, o co mne chtějí požádat, a že to s Melissou nemá vůbec nic společného.

„Kolik by stálo,“ řekla Eleanor opatrně, „abyste pro nás zabil našeho otce?“

Dlouho jsem se na ně díval mlety. Ať už jsem čekal, že řeknou cokoli, tohle to rozhodně nebylo.

„Jste jediný člověk, který by to mohl dokázat,“ řekl William. „Můžete se dostat do jeho blízkosti, což je pro všechny ostatní vyloučeno.“

„Slyšeli jsme o některých věcech, které jste udělal,“ pokračovala Eleanor. „Ve válce s Lilith.“

„Všichni říkají, že děláte věci, které by nikdo jiný nedokázal,“ řekl William. „Ve válce.“

„Vy po mně chcete, abych zavraždil Jeremiáše?“ opáčil jsem. „Proč přesně chcete, abych to udělal?“

„Abychom byli konečně svobodní,“ odpověděl William a jeho pohled byl tak intenzivní, že mi propaloval díry do těla.

„Nemáte tušení, jaké to je, žít tak dlouho ve stínu. Řídil a zničil celý můj život. Viděl jste sám, co všechno musím dělat jen proto, abych mohl být alespoň chvíli sám sebou.“

„Když bude pryč, budeme alespoň moci žít podle svého,“ dodala Eleanor. „Stejně nikdy neměl nikoho z nás rád.“

„Nejde tady o peníze, obchody ani moc,“ řekl William. „Vzdal bych se všeho, jen abych se ho jednou provždy zbavil.“

„Udělejte to pro nás, John,“ naléhala Eleanor. „Udělejte to pro mě.“

„Jsem soukromé očko,“ odpověděl jsem. „Ne nájemný vrah.“

„Vy to nechápete,“ řekl William naléhavě. „Důkladně jsme to probrali. Věříme, že za Melissino zmizení může náš otec.“

Zorganizoval je, aby ji proti její vůli dostal ze Síně. Tady se nikdy nestalo nic, o čem by nevěděl, co by nedovolil.

Jedině on může vyřadit bezpečnostní systémy Síně a ujistit se, že všichni sluhové budou někde, kde nic neuvidí. Chce mou dceru zabít tak, aby za to nesl vinu někdo jiný. Jsem si jist, že je moje dcera už mrtvá, John, a chci, aby byla její vražda pomstěna.“

„Jestli zabil Melissu,“ řekla Eleanor, „můj Paul bude další na řadě. Nemohu dopustit, aby k tomu došlo. On je všechno, co je skutečně moje. Musíte nám pomoci, John. Náš otec je schopen udělat cokoli, aby dosáhl toho, co chce.“

„Tak proč si mě najal?“ zeptal jsem se.

„Jak lépe by mohl vyjádřit před veřejností svůj smutek a starost?“ opáčil William. „Náš táta nikdy nepodceňoval moc publicity.“

„A jestli potřebuje někoho, na koho by svalil vinu,“ pokračovala Eleanor, „koho lepšího by mohl najít než neblaze proslulého Johna Taylora?“

„Nejlépe vám pomohu tak,“ řekl jsem opatrně, „že najdu Melissu a přivedu ji v pořádku zpátky. Dokážu to, ať už ten, kdo je za jejím zmizením, udělá cokoli. Kdokoli se to nakonec ukáže být.“

Odešel jsem od nich, protřhl jsem osobní pole a ocítl se znovu v místnosti burácející hlukem večírku v plném proudu. Musel jsem si pár věci promyslet. Nemohu říct, že by mě nějak překvapilo, když se ukázalo, že jsou Jeremiášovy děti stejně bezcitní jako on, ale stejně mne zklamaly. Už jsem pomalu začínal mít Eleanor a Williama rád. Ale na druhé straně, nesjednal si mne skutečně Jeremiáš na ten případ, jen abych sehrál roli obětního beránka? Někoho, na koho bude moci svalit vinu, jestli už se Melissa nikdy neobjeví? Nebylo by to poprvé, kdy se ke mně klient nezachoval zrovna čestně. A jako by pouhá myšlenka na něho stačila, aby jej přivolala, Jeremiáš se najednou vyloupl z davu přímo přede mnou.

„Vy nic nepijete?“ zeptal se vesele. „Tohle je večírek!“

„Někdo si musí zachovat čistou hlavu,“ odpověděl jsem.

Jeremiáš přikývl. „Nezhlédli jste tady náhodou někde Paula? Poslal jsem jeho sluhu, aby na něj zakřičel přes dveře, že očekávám, že se objeví dole se zbytkem rodiny, ale Paul už je takový. Nejspíš pořád ještě truceje ve svém pokoji s hudbou puštěnou na plné pecky. Pokud se zase tajně nevykradl ven.“ Jeremiáš se krátce zasmál. Znělo to trochu kysele. „Myslí si, že o tom nevím... V tomhle domě se nemůže stát nic, o čem bych nevěděl. Dříve jsem za ním posílal svoje lidi, aby ho sledovali, samozřejmě z diskrétní vzdálenosti... a ukázalo se, že chlapec rád nosí sukýnky. Tráví spoustu času v jednom teploušském klubu... Po všem mém úsilí udělat z něj chlapa. Je to zatracená hanba, ale co se dá dělat?“

Přikývl jsem. Bylo zřejmé, že o Polly Jeremiáš nevěděl, a já jsem mu o tom vyprávět nemínil.

„Proč jste mi neřekl, že je to maskární ples?“ zeptal jsem se. „Cítím se tu trochu nepatřičně. Kdybych byl ten typ, nejspíš bych teď byl hodně rozpačitý.“

„Ale nejste,“ odpověděl Jeremiáš. „Potřeboval jsem, abyste sem přišel v civilu, takže si každý bude moci být jist, že vás skutečně poznal. Chtěl jsem, aby všichni věděli, že pracujete pro mě. Za prvé tak bude jasné, že s Melissiným únosem něco dělám. Za druhé, fakt, že si mohu najmout vás, slavného Johna Taylora, podpoří mou reputaci silného a mocného muže. Dojem je v obchodě všechno. A za třetí, možná že vaše přítomnost nakonec přece jenom vyprovokuje Melissiny únosce k činu. Už jste něco zjistil?“

„Pouze že je někdo skutečně odhodlaný zabránit mi, abych se dozvěděl, co se tady děje,“ odpověděl jsem. „A to už víte.“

„Aha. Ano. Ta záležitost v konferenční místnosti.“ Jeremiáš se na mě zamračil. „Musíte sebou hodit, Taylore. Času není nazbyt.“

„Pro ni?“ zeptal jsem se. „Nebo pro vás?“

„Pro oba.“

Náhle se dveře taneční síně s ohlušujícím zaduněním rozletěly. Všichni se otočili, aby se podívali, co se děje, a vzápětí zavládlo v sále hrobové ticho, protože ve dveřích stál Walker, elegantní jako vždy a naprosto uvolněný. Muž, který v současné době řídil Noční stranu, nakolik to vůbec někdo dělal, protože všichni ostatní měli strach jeho pozici zpochybnit. Za starých časů býval hlasem Autorit,

jejich šedá eminence, muž za scénou, ale teď byli všichni mrtví a Walker byl... Ten muž.

Jako vždycky vypadal jako městský gentleman každým coulem, v bezvadně padnoucím drahém obleku, se starou školní kravatou a buřinkou na hlavě. Pohodový, uvolněný a vždycky velice nebezpečný. Muselo mu už táhnout na šedesát a na jeho štíhlé postavě se začalo projevoval dobré živobytí, ale pořád z něj vyzařovalo sebevědomí a klidná síla. Jeho obličej stále vypadal mladě, ale oči měl staré. Walker teď reprezentoval autoritu, když už ne skutečný zákon a pořádek – a k smrti zbožňoval dramatické výstupy.

Rozhlédl se po sálu a zdvořile se usmál, dával si na čas. Nechal všechny, aby si ho dobře prohlédli. Přišel sám do doupěte nepřátel a já jsem se nemohl ubránit pomyšlení, koho by si teď přivolal na pomoc. Svého času měl moc povolát jménem Autorit vojska, světská i církevní. Ale objevily by se ty armády na jeho zavolání i dnes? Možná – byl koneckonců Walker. Muž, který znal spoustu věcí, a ne všechny byly dobré, legální nebo zdraví prospěšné.

Dav se roztoupil, aby uvolnil cestu Jeremiášovi, který beze spěchu kráčel Walkerovi vstříc. Walker se na něj usmál a nechal nejmocnějšího podnikatele Noční strany, aby přišel k němu. Rychle jsem se vydal za Jeremiášem. Nechtěl jsem, aby mi něco uniklo. Jeremiáš se zastavil před Walkerem, prohlédl si ho od hlavy k patě a opovržlivě si odfrkl. Walker zdvořile kývl hlavou.

„Vy máte tu odvahu přijít sem, Walkere?“ zeptal se Jeremiáš. „Do mého domu, mého domova – nepozván?“

„Chodím tam, kde je mě třeba, Jeremiáši,“ odpověděl Walker a jeho klidný hlas se zřetelně nesl sálem. „To přece víte. Máte to tady moc hezké. A docela dobrý bezpečnostní systém. Skutečně umělecký kousek. Ale měli byste vědět, že ani to mne nedokáže zadržet, když chci dovnitř. Ale nemusíte mít strach, nepřišel jsem sem, abych vás odvedl v řetězech. Tentokrát ještě ne. Přišel jsem donutit někoho jiného zodpovídat se ze svých zločinů.“

„Všichni v této místnosti jsou moji hosté,“ odpověděl Jeremiáš okamžitě. „A tudíž pod mou osobní ochranou. Nemůžete nikomu z nich zkrivit ani vlas na hlavě.“

„No, já osobně si myslím, že byste si sám přál, abych si tu osobu odvedl,“ řekl Walker, stále s úsměvem. Griffínův deklarovaný odpor s ním ani nehnul. „Napáchala opravdu ošklivé věci.“

Rozhlédl se po sálu a lidé před jeho pohledem bezděčně ustupovali... koneckonců byl to Walker a každý z nich měl nějaký důvod cítit se provinile.

Jeremiáš vyštěkl slovo moci a jeho osobní strážci vyskočili přímo ze zdi síně – obrovští šedí golemové, dvojnásobně převyšující dospělého muže, s pěstmi jako palice. Mezi hosty zavládl čilý ruch, jak se spěšně klidili golemům z cesty. Ohybné šedé stvůry se těžkopádně sunuly umělou růžovou zahradou ke své oběti a přitom ničily živé ploty a keře. Jeden z hostů jim nestačil dost rychle uhnout a golem ho rozdupal, ignoruje jeho bolestný křik. Pomalu se blížili k Walkerovi a podlaha se pod jejich nohama chvěla.

Walker stál na místě, naprosto uvolněný a bezstarostný. Počkal, až budou skoro u něj, a pak na ně použil svůj Hlas. Hlas, kterému se nikdo nemohl vzepřít.

„Jděte pryč,“ řekl Walker golemům. „Vraťte se, odkud jste přišli, a už mě nikdy neobtěžujte.“

Golemové se okamžitě zastavili, až to zadunělo, pak se otočili, prošli sálem zpátky a znovu splynuli se zdmi. Jeremiáš je marně volal k sobě, v zoufalství na ně používal čím dál silnější slova moci, ale oni ho ignorovali. V hlavách jim stále zněl Walkerův Hlas a na nic jiného jim tam nezbývalo místo. Jeden po druhém mizeli, až nezůstal žádný. Nikdo z hostů nic neřekl. Dívali se, jak golemové ustupují, pak se podívali na Jeremiáše a nakonec na Walkera. A všichni v sále věděli, kdo z nich má skutečnou moc. Jeremiáš probodával Walkera pohledem, jeho ruce se zatínaly v pěsti a doslova se třásl vztekem.

„Odsud se živý nikdy nedostaneš, Walkere. Tento dům je nacený zbraněmi a já je na tebe použiji všechny.“

„Ale no tak, Jeremiáši, buď hodný chlapec: nedůtklivost se k muži tvého věku a postavení vůbec nehodí. Říkal jsem ti, že jsem sem nepřišel pro tebe. Věř mi, nakonec budeš chtít, abych odsud tu osobu odvedl, stejně jako já. Protože jeden z tvých hostů není, kým se zdá být.“

To okamžitě vzbudilo pozornost všech. Hosté se kolem sebe začali rozhlížet, a někteří dokonce zděšeně ustupovali před ostatními. Ještě před chvílí by se možná dokázali spojit proti Walkerovi, ale teď se každý z nich staral jen o sebe. Walker prošel kolem Jeremiáše, pozdravil mne krátkým kývnutím a ponořil se do davu jako bohatý strýček chystající se rozdávat dárky. Naprosto vyděšení hosté se před ním roztupovali, ale on měl oči jen pro jednu velice známou osobnost. Zastavil se před ní a potřásl hlavou, ve tváři spíše výraz smutku než hněvu.

„Ale... to je přece lady Orlando!“ namítl Jeremiáš.

„Vůbec ne,“ odpověděl Walker a zamyšleně si lady Orlando prohlížel. Ona mu pohled chladně opětovovala. „Ve skutečnosti je to Mrtvolná chiméra – měnivec, požírač duší a zloděj osobností. Rozhodně ne lady Orlando. Takže: odhal se nám. Ukaž nám svou pravou tvář.“

Jeho Hlas zazněl sálem, neodvratný jako osud a nevyhnutelný jako smrt. Lady Orlando otevřela ústa a její rysy se začaly nepřírozeně roztahovat. Pak se ozvalo zaječení, vycházející z odporné zející tlamy, jež nebyla žádným způsobem lidská. Stvůra spoutaná Walkerovým Hlasem začala ztrácet podobu, kterou na sebe vzala, a ukazovala nám, jak vypadá doopravdy. Lady Orlando se rozplynula a odhalila příšernou směsici podobající se nejspíše cárům syrového masa nahrubo spojeným do přibližně lidské podoby. Bylo to krvavě rudé a purpurové, vlhké a mokvající, poseté tmavými provazci pulzujících žil. Hroudovitá hlava byla s výjimkou kruhových úst plných jehlových zubů prostá všech rysů. Páchlo to špínou a rozkladem, sirou a čpavkem jako mrtvol v márnici, které už se začaly rozkládat. Všude kolem té věci

lidé spěšně ustupovali, dusili se tím puchem, zděšení pohledem na obludu, která kráčela mezi nimi, aniž co tušili. Takové noční můry patřily na ulice Noční strany, ne do bezpečných a drazě chráněných domů boháčů. Mrtvolná chiméra zahnaná do kouta stála na místě a pak obrátila svůj příšerný obličej k Walkerovi, který její pohled nevzrušeně opětoval. Když konečně promluvila, zněl její hlas spíš jako bzučení hmyzu než cokoliv jiného.

„Ani tvůj Hlas mne nemůže udržet na dlouho, Walkere. Nebyl zamýšlen na takové, jako jsem já. Mám v sobě příliš mnoho lidí, než abys je dokázal ovládnout všechny.“

„Co je ta věc k čertu zač?“ zeptal jsem se. Zamířil jsem k Walkerovi, pro případ, že by potřeboval krytí záda.

„Mrtvolná chiméra sbírá při letném kontaktu DNA,“ odpověděl Walker, aniž přitom spustil oči ze stvůry. „Potřesení ruky a tak podobně. Epitelové buňky uchovává ve své vnitřní databázi. Neustále si do své sbírky přidává nové lidi. Postačí jí pár buněk, aby mohla napodobit kohokoliv až do posledního vlásku na hlavě. Ale aby tu podobu udržela delší dobu, musí svou oběť unést, uvěznit na nějakém bezpečném místě a... živit se na ní. Je to jistý druh psychického přemístění... Z originálu nakonec nezůstane vůbec nic. A pak si Mrtvolná chiméra musí najít jinou podobu.“

Jeden z mých agentů objevil hnízdo té stvůry a našel skutečnou lady Orlando připoutanou řetězy ke zdi ve skutečně odporné hladomorně pod starým skladištěm v Opuštěné ulici. Spolu s rozkládajícími se pozůstatky tuctu předchozích obětí.“ Walker se podíval na stvůru před sebou a smutně potřásl hlavou. „Vážně sis neměla vybrat tak známou osobu. Nejsi moc dobrá herečka. Ale zase ses tak dostala sem, že? Mezi bohaté, významné lidi. Mohla sis tu vybírat, kým se staneš příště. Kolika z nich jsi stiskla ruku? Kolik jsi jich políbila na tvář?“

Ze shromážděného davu se začaly ozývat šokované a znechucené zvuky, jak si lidé vybavovali svůj kontakt s lady Orlando, která byla tak oblíbená a vhodná k dotýkání... Někteří dokonce začali zvracet. Vzpomněl jsem si, jak mne zatlačila do kouta a řekla mi: Tebe jsem ještě neměla... Opravdu si tě musím zařadit do své sbírky. Jak mylně jsem si to vykládal.

Jimmy Hrom, obličej karmínově rudý vztekem, přiskočil s řevem k Mrtvolné chiméře a udeřil ji do hlavy svým kladivem. Hroudovitá hlava se pod silou nárazu zabořila až někam mezi lopatky a kolem se rozprskly cáry hnělobné tkáně. Vzápětí se však s odporným mlasknutím vrátila do původního stavu. Stvůra se s nadlidskou rychlostí obrátila a praštila Hroma svou velkou pěstí. Severské božstvo proletělo vzduchem a s hlasitým zaduněním narazilo do stěny, tak silně, až dřevěné ostění prasklo odshora dolů. Mrtvolná chiméra se otočila, aby se vrhla na Walkera, ale ten už ustoupil z jejího dosahu. Viděl jsem, jak se Mrtvý chlapec dychtivě prodírá davem panikařících hostů, a zavolał jsem na něj: „Zaměstnej to! Mám nápad!“

Mrtvý chlapec vyrazil z davu a vrhl se na Mrtvolnou chiméru. Popadl kus jejího masa holýma rukama, brutální silou ho vyrval a odhodil stranou. Stvůra nekrvácela, ale zavyla vztekem a udeřila Mrtvého chlapce do tváře rukou podobnou masitému kyji. Hlava Mrtvého chlapce pod děsivou silou úderu odskočila a lidé zalapali po dechu, když uslyšeli zlověstné zapraskání jeho vazů. Mrtvý chlapec zůstal několik okamžiků stát bez hnutí a obličej jeho o sto osmdesát stupňů obrácené hlavy zíral přímo na mě. Pak na mě mrkl a pomalu otočil hlavu do správné polohy. V šokovaném tichu se zřetelně rozléhalo skřípění obratlů a kostí přesouvajících se na místo. Mrtvý chlapec se na Mrtvolnou chiméru zlověstně zašklebil.

„A to bylo všechno, co dovedeš? Já jsem mrtvý, víš? No tak, dej mi pořádnou ránu! Já to snesu!“

Znovu se na sebe vrhli a trhali se na kusy nadlidskou silou, zatímco lidé kolem křičeli zděšením a šokem z toho, co si ti dva vzájemně dělají. A zatímco se tak zaměstnávali,

pomalů a opatrně jsem vyvolal svoje nadání, otevřel jsem svoje vnitřní oko, svoje třetí oko, kousíček po kousíčku.

Když jsem se o tohle pokusil v tomto domě minule, někdo mne důrazně usadil. Ale tentokrát se nic nestalo a já jsem mohl použít svůj dar k vyhledání té staré a velice ošklivé magie, která držela jednotlivé části Mrtvolné chiméry navzdory zákonům přírody pohromadě. A pak už byla ta nejjednodušší věc na světě ji zrušit.

Stvůra se doslova rozpadla. Zaječela jako zavržená duše a kusy jejího už napůl rozloženého masa se sesypaly na zem, poslední pozůstatky lidí, které v minulosti strávila. Mrtvolná chiméra se zhroutila, její jekot utichl a úplně ztratila tvar, až se proměnila v louži odporné tekutiny. Nakonec po ní nezbylo nic než kouřící skvrna a mrtvolný zápach.

Walker spokojeně přikývl. „Díly, Johne. Samozřejmě bych si s ní poradil sám, vlastně jsem si ji chtěl odvést vcelku, abych ji mohl nechat podrobně prozkoumat... ale člověk nemůže mít všechno.“

„Samozřejmě,“ přisvědčil jsem. „Kam by to dával?“

Přistoupil k nám Jeremiáš a podíval se na skvrnu na podlaze. „Nejprve vy, Walkere, a teď ještě tohle. Vypadá to, že si do mého domu může přijít, kdo chce. Budu muset nechat obnovit bezpečnostní kouzla. A co mám podle vás dělat s tímhle svinstvem? Podívejte se, kousky masa jsou všude!“

„Moc dobré,“ poznamenal Mrtvý chlapec, který něco žvýkal. „Co takhle napíchat je na párátko a nechat kolovat jako jednohubky? Nebo byste je mohl zabalit hostům domů jako výslužku.“

Další lidé se rozloučili s obsahem svých žaludků a všichni se začali od Mrtvého chlapce odtahovat. Omluvně jsem se podíval na Jeremiáše.

„Omlouvám se za něj. To, že je mrtvý, mu nijak mravy nespravilo. Nedostává moc pozvání, víte?“

„Opravdu?“ odsekl Jeremiáš. „To mě vážně udivuje.“

„Hezká ukázka použití Hlasu,“ řekl jsem Walkerovi. „Ale zajímalo by mne, kdo ho teď napájí, když jsou Autority po smrti? Nebo je to spíš co než kdo?“

„Život jde dál,“ řekl Walker vesele. „A já jsem stále u vesla. Protože někdo tam být musí. Rozhodně nevím o nikom vhodném, kdo by mne mohl nahradit.“

„Ty jsi přece Noční stranu vždycky nenáviděl,“ namítl jsem. „Říkal jsi mi, že po ničem netoužíš víc než smazat celé to prokleté obludárium z povrchu země, než se stačí rozrůst za svoje hranice a zamořit zbytek světa.“

„Možná jsem na stará kolena začal měknout,“ odpověděl Walker. „Důležité ale je, že jsem pořád tady a udržuji pořádek“

na Noční straně. Teď, když jsou Autority pryč, mám mnohem volnější ruce, abych se vypořádal s těmi, kdo se snaží ohrožit zdejší rovnováhu.“

„Aha,“ řekl jsem. „Zahrnuje to i lidi, jako jsem já?“

„Pravděpodobně,“ odpověděl Walker.

„To vy jste unesl mou vnučku!“ zvolal náhle Jeremiáš a tvář se mu rozsvítila pochopením. „Prošel jste mými bezpečnostními kouzly a pomocí svého Hlasu jste Melissu přinutil, aby s vámi odešla! Kde je? Slouží jako vaše rukojmí, vaše pojistka, že se nepokusím zaujmout svoje právoplatné místo vládce Noční strany?“

„Něco takového bych patrně mohl udělat,“ zamumlal Walker. „Ale já vám nepotřebuji bránit v ovládnutí Noční strany. Nemáte na to. A vaši vnučku bych neunesl, protože oba víme, že jsem první, po kom byste šel. Nemám v úmyslu rozpoutat další válku o Noční stranu, teď ještě ne.“

„A vy si myslíte, že vám to uvěřím?“ odfrkl si Griffin. „Roztrhám tohle zatracené město na kusy a nakonec zjistím, kam jste ji schoval!“

„Mohl bys odpřisáhnout, že nemáš nic společného s Melissiným zmizením?“ zeptal jsem se rychle Walkera. „Mohl bys přísahat při jménu mého otce?“

„Ano, Johne,“ odpověděl Walker. „Přisahám při jménu tvého otce.“

Podíval jsem se na Jeremiáše. „On ji neunesl.“

„Jak si můžete být tak jistý?“ zeptal se Jeremiáš podezřívavě. „A vůbec, co spolu vy dva vlastně máte?“

„To by byla dlouhá historie,“ řekl jsem. „Řekněme, ženění tak hloupý, aby mi lhal.“

Walker zdvořile kývl na Jeremiáše, pozdravil mne cvrnknutím do krempe klobouku a beze spěchu zamířil ven ze sálu. Nikdo k tomu nic neřekl a nikdo se ho nepokusil zastavit, dokonce ani Jeremiáš ne. Krátce poté, co Walker odešel, se objevil majordomus Hobbes s malou armádou sluhů, aby odklidili nepořádek a obnovili živé ploty a růžové keře pošlapané golemy. Večírek se pomalu zase rozproudil a lidé se dychtivě jali probírat to, co se právě stalo. Budou mít o čem vyprávět celé roky.

Kupodivu se nezdálo, že by to Griffinovi zkazilo náladu. Sotva Walker odešel, Jeremiáš se okamžitě uklidnil, a dokonce se znovu začal usmívat. „Nic tak nevylepší večírek jako trocha vzrušení, aby bylo o čem mluvit,“ prohlásil. „Jen se podívejte na Mariah v kruhu jejích přítelkyň a obdivovatelek, jak ji všechny utěšují a nabízejí jí, že jí přinesou něco k zakousnutí, pití nebo po čem zatouží... a ona si to užívá. Je teď středem pozornosti, a to je všechno, po čem kdy toužila. Přes všechny ty slzy a bědování si velice dobře uvědomuje, že jí tahle příhoda zaručí, že se o jejím večíрку bude psát ve všech správných plátcích a ti, co sem nepřišli, budou ukrutně žárlit na ty, co tu byli.“

Zamyšleně se na mě podíval. „Jedna z nevýhod života tak dlouhého, jako máme za sebou my, je, že už jsme všechno viděli a všechno vyzkoušeli. Nuda je náš úhlavní nepřítel a všechno nové vítáme, ať už je to dobré nebo zlé. Každý člen mé rodiny se od rána do večera honí za novými zážitky, které by ho pobavily a rozptýlily. Strávil jsem celá staletí intrikářením a bojem o nadvládu nad Noční stranou, protože... je tady. Nejobtížnější cíl, který jsem si mohl stanovit a také největší odměna. Cokoliv menšího... by mne nebylo hodno. A teď zuřím! Byl jsem tak blízko tomu získat vše, o co jsem stál, a možná už je příliš pozdě!“

„Protože čekáte, že brzy zemřete?“ zeptal jsem se bez přemýšlení.

„Z každé smlouvy se dá vykrotit,“ odpověděl Jeremiáš, aniž se na mne podíval. A každá dohoda se dá porušit. Musíte být jen dost chytrý, abyste přišel na to, jak to udělat.“

„I kdyby to znamenalo zabít vlastní vnučku, abyste si zachránil život?“

Konečně na mne pohlédl a k mému překvapení se rozesmál. „Ne. To bych udělat nemohl. Ani kdybych chtěl.“

„Musíte mi říct pravdu,“ řekl jsem. „Celou pravdu, jinak s tímhle případem nehnu. Povězte mi to, Jeremiáši. Řekněte mi, co potřebuji vědět. Řekněte mi například, co ukrýváte ve sklepě pod svým domem a proč tam nikdo nesmí.“

„Vyzvídal jste, co?“ opáčil Jeremiáš.

„Chcete po mně, abych našel Melissu, ne?“

„Ano. Chci. Chci to víc než cokoliv jiného.“

„V tom případě mne buďto zavedte do sklepa a ukažte mi, co tam skrýváte, nebo mi povězte pravdu o tom, jak jste se stal nesmrtelným.“

Griffin si povzdechl, ale nezdálo se, že by ho můj požadavek nějak rozčílil. „No dobře,“ řekl konečně. „Pojďte se mnou. Promluvíme si o tom v soukromí.“

Napůl jsem očekával další osobní pole, ale Griffin mne zavedl do rohu plesového sálu, vytáhl malý zlatý klíček, který měl připevněný na dlouhém zlatém řetězu, a zastrčil ho do klíčové dírky zamaskované rokokovou výzdobou. Pak klíčkem otočil a část stěny se otevřela jako dveře. Za nimi byla další místnost. Jeremiáš mi pokynul, abych vešel dovnitř, a pak za námi dveře zase zavřel a zamkl. Místnost byla prázdná, s holými stěnami, špatně osvětlená jedinou žárovkou, která se sama probudila k životu, když jsme vstoupili.

„Tuhle místnost používám pro soukromé obchodní konference,“ řekl Jeremiáš. „Je dokonale odstíněná proti odposlouchávání. Divil byste se, kolik obchodů se uzavírá na večírcích. Hobbes bude stát venku a dohlédne, aby nás nikdo nerušil. Takže... nakonec přece jen někomu vypovím pravdivý příběh o tom, jak jsem se stal nesmrtelným. Vždycky jsem si myslel, že to pro mne bude těžké, ale teď, když ten okamžik nastal, se skoro nemůžu dočkat, až ze sebe to břemeno shodím. Tíha tajemství člověka stahuje k zemi a já to své nesu už tolik let...“

Ano, Johne, skutečně jsem uzavřel smlouvu s ďáblem. V Londýně ve dvanáctém století – tenkrát jsem byl jen obyčejný almužník. Nebylo to ani zvlášť těžké. Nebe a Peklo byly v těch časech lidem blíž. Vzal jsem starý pergamenový svitek, který jsem získal jako část splátky za jakýsi dluh, a použil jsem ho k vyvolání samotného Knížete temnot.“ Náhle se odmlčel a podíval se na svoje ruce, které se při vzpomínce na ten okamžik roztřásl. „Zapřisahal jsem ho, aby se mi zjevil v podobě pro lidské oči snesitelné, a i tak, co jsem spatřil... Ale tehdy jsem byl velice cílevědomý mladík a myslel

jsem si o sobě, že jsem mazaný. Měl jsem si přečíst smlouvu, kterou jsem podepsal svou vlastní krví, pečlivěji. Dábel se vždycky projevuje v podrobnostech...

Víte, původní pekelný dokument obsahuje klauzuli, že nemohu zabít žádné ze svých vnoučat, když už jednou přijdou na svět. Ani je nemohu nechat zabít nebo svou nečinností dovolit, aby došly k úhoně. Pod pokutou ztráty duše. Takže jakmile jsem se dozvěděl o jejich existenci a přikázal jsem, aby mi je přivedli, to jediné, co mi zbývalo... bylo sevřít je ve své náruči. Což bylo něco, co jsem s Eleanor nebo Williamem nikdy nedělal. Můj vnuk a vnučka byli mými rozsudky smrti, předzvěstí nevyhnutelného zatracení, ale nemohu říct, že by mě jejich existence skutečně překvapila. Dělal jsem všechno, co jsem mohl, abych měl jistotu, že se nikdy nestanu otcem dětí, ale stejně se narodily. Mohl jsem je nechat zabít, ale... muž chce, aby jeho rod pokračoval, i kdyby to znamenalo jeho konec. Jsem nelitostný muž, John. Svého času jsem odstranil mnoho lidí. Ale nikdy jsem neublížil dítěti.

Do Paula jsem vložil svoje naděje i nemalé úsilí, ale brzy začalo být zřejmé, že nebude schopen vést rodinu o nic víc než William. Nebyla to jejich vina – narodili se prostě do bohatství a přepychu. To je změkčilo. Ale Melissa... ukázalo se, že je lepší než my ostatní. Jediný nezkorumpovaný člen rodiny Griffinů.“

„A ten sklep?“ řekl jsem. „Co tam ukrýváte?“

„Smlouvu, kterou jsem podepsal – zamčenou, ukrytou a zabezpečenou velice mocnou magií. Přišel jsem na Noční stranu, protože jsem slyšel, že se tu Peklo ani Nebe nemohou vměšovat přímo, ale obě tyto instituce tu samozřejmě mají svoje agenty. A i když smlouva nemůže být zničena, někdo se správnými konexemi v Nebi nebo v Pekle by mohl pozměnit její podmínky. To nemohu riskovat. Za svou nesmrtelnost jsem zaplatil příliš velkou cenu.“

„Proč jste tak najednou změnil svou poslední vůli?“ zeptal jsem se. „Proč jste riskoval, že se proti vám spojí celá rodina, když všechno odkázete Melisse?“

„Protože je jediná, kdo je hodná vést impérium, které jsem vybudoval. Její inteligence, její zanícení pro věc, síla jejího charakteru... mi ukázaly, jak jsou ostatní omezení. Co mohu zanechat své ženě, co by jí hned nesebrali? Marian si nedokázala uchovat nic z toho, co jsem jí dal. Ona by mou říši zahodila nebo nechala lidi zvenčí, aby ji ovládli skrze nepromyšlené sňatky a nevýhodné smlouvy. Má svoje vlastní peníze, investované do realit mimo Noční stranu. Myslí si, že o tom nevím! Nikdy přede mnou nedokázala nic utajit a svoje četné milence už vůbec ne – muže i ženy. Nevyčítám jí to, to vážně ne. Všichni členové mé rodiny se zoufale honí za něčím novým a neotřelým, co by je vytrhlo z nekonečné šedi stále stejných dnů... A William s Eleonorou jsou prostě zatraceně slabí.“

„No, já nevím,“ opáčil jsem. „Mohli by vás ještě překvapit.“

„Ne,“ odpověděl Jeremiáš rozhodně. „Nemohli. Nedokázali by si můj podnik udržet. Když ho přenechám jednomu, druhý se ho bude snažit zmocnit, a nakonec moje impérium zničí tím, že se o něj budou rvát jako psi o kost. A kdybych jim ho nechal oběma, zničili by ho stejně neustálými spory o vedení. Oba jsou natolik Griffinové, že by se nikdy nespokojili s druhým místem. A Paul... mi dal jasně najevo, že nemá zájem. Moje impérium musí přežít, John. Je to všechno, co po sobě zanechám... můj otisk na tomto světě. A podnikání je možná jediná věc, která mne může učinit skutečně nesmrtelným... Nemohu dovolit, aby byl můj podnik zničen. Jinak by všechno, co jsem udělal, bylo k ničemu.“

„Jste si jist, že pro vás už není záchrany?“ zeptal jsem se. „Víte určitě, že jste... zatracen?“

Krátce se usmál. „Všeho, co jsem kdy stvořil a co vlastním, bych se bez nejmenšího zaváhání vzdal, abych se vyhnul tomu, co přijde... ale uniknout se tomu nedá. I kdybych neuzavřel tu prokletou smlouvu, během svého dlouhého života jsem se tisíckrát odsoudil do horoucích pekel činy, kterými jsem si zajistil moc a bohatství. Byl jsem přece nesmrtelný, tak co mi záleželo na nějakém tom hříchu? Nepočítal jsem, že bych kdy musel platit účty za všechny ty strašné věci, které jsem udělal...“

„Ale... všechny ty roky, které jste prožil,“ řekl jsem, „všchno, co jste dokázal a viděl – nestačilo to?“

„Ne! Ani zdaleka! Život je stále opojně sladký, i po všech těch staletích.“

„Co všechno jste mohl dokázat,“ řekl jsem pomalu. „Se staletími moci a bohatství. Mohl jste být někdo. Někdo, na kom doopravdy záleží.“

„Myslíte si, že to nevím?“ odsekl Griffin. „Vím to. Ale nikdy jsem neuměl nic než obchodovat. Prodal jsem svou duši věčnému zatracení a všechno, co jsem za to získal, byly... věci.“

Náhle se ozvalo velice zdvořilé zaklepání na dveře. Jeremiáš je odemkl zlatým klíčkem a dovnitř vešel Hobbes. Na stříbrném podnosu nesl dopis. Vedle dopisu ležel nůž.

„Omluvte toto vyrušení, pane, ale konečně přišla žádost o výkupné.“

Jeremiáš popadl dopis, otevřel ho a rychle začal číst. Podíval jsem se na Hobbese, pak na nůž, který zůstal ležet na tácu. „Dopis byl připíchnut na hlavní dveře tímto nožem, pane,“ vysvětlil Hobbes.

Vzal jsem nůž a začal jsem si ho prohlížet, zatímco se Jeremiáš stále ještě mračil na dopis. Žádné fyzické důkazy na něm určitě nebyly, tohle byla práce profesionálů, ale mohly tam zůstat nějaké psychické stopy, které bych dokázal přečíst. Začal jsem přivolávat svoje nadání a neznámá síla Zvenčí opět okamžitě zaútočila na moje vnitřní oko. Rychle jsem se rozhlédl kolem, připravený reagovat, ale tentokrát se neobjevilo nic, s čím bych se musel pustit do boje. Zamračil jsem se a znovu jsem si prohlédl nůž. Byl to prostě nůž, nic neobyčejného na něm nebylo. Stejně běžný bude bezpochyby papír a inkoust použitý k napsání dopisu. To s tím připíchnutím dopisu na dveře bylo hezké. Tradiční. Stylové. A říkalo to: Můžeme sem kdykoliv přijít a zase odejít a vy nás ani nezahlednete. Jeremiáš mi podal dopis a já jsem vrátil nůž na podnos, abych si mohl pořádně přečíst, co v něm stojí. I písmo bylo naprosto obyčejné.

„Požadujeme, aby Jeremiáš Griffin dal všechny svoje nemovitosti, obchodní aktivity a hmotný majetek do veřejné dražby a nejpozději do dvanácti hodin se takto vzdal všeho, co vlastní. Veškeré peníze, které budou při aukci utrženy, budou dány na charitativní účely. Teprve pak bude Griffinovi vrácena jeho vnučka Melissa živá a zdravá.“

Pokud Griffin s tímto požadavkem souhlasí, nechť se během hodiny dostaví osobně a sám na níže uvedenou adresu a

vezme s sebou důkaz, že proces již začal. Odmítne-li, svou vnučku už nikdy neuvidí.“

Podíval jsem se na adresu v dolní části stránky. Znal jsem ji. Bylo to podzemní parkoviště uprostřed obchodní čtvrti.

Podíval jsem se na Jeremiáše.

„Zajímavé,“ řekl jsem. „Chtějí po vás to jediné, čeho byste se nikdy nevzdal, ani kvůli Melisse.“

„Nemůžu ji nechat umřít,“ odpověděl Griffin. „Ona je to jediné dobré, co z mého života kdy vzešlo.“

„Ale jestli se vzdáte svého podniku, bylo to všechno na nic.“

„Já vím!“ Jeremiáš se na mne podíval, tvář ztrhanou úzkostí. „Nemůžu ty parchanty nechat vyhrát! Zničit všechno, co jsem stvořil! John, musí existovat nějaký způsob, jak Melissu zachránit, aniž by únosci získali, co chtějí. Nemůžete něco udělat?“

„Vy na tu schůzku jít nemůžete,“ prohlásil jsem pevně. „Pak by měli vás i Melissu, a kdo nám zaručí, že vás pustí? I když dostanou, co žádají. Mohli by vás prostě zabít, oba. Možná že právě o tohle jim šlo už od samého začátku – vystrašit vás, abyste zapomněl na veškerou opatrnost a vkrácel přímo do nastražené pasti. Ne, půjdu tam já. Uvidíme, jestli se mi nepodaří vyjednat lepší podmínky.“

„Mohli by Melissu zabít hned, jak uvidí, že tam jdete místo mě!“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Jsou to profesionálové. Nebudou chtít riskovat, že se na ně rozzlobím.“

Jeden mrtvý Griffin

9

Každý ví, že dopravní ruch na Noční straně neustává nikdy. Že všechna auta, nákladáky a jiné dopravní prostředky, z nichž mnohé vůbec nejsou tím, čím se zdají být, tudy jen projíždějí na své cestě někam, kde je to zajímavější. Ale stejně jako mnoho jiných věcí, které ví každý, je i tohle pravda jen částečně. Některá z těch anonymních aut převážejí významné lidi na významná místa na Noční straně, a proto musí existovat i místo, kam ti významní lidé mohou svoje vozy zaparkovat, když se věnují svým mimořádně soukromým záležitostem. Proto jsou na Noční straně parkoviště, ale jen v obchodní čtvrti, takže když – spíš než jestli – se něco hrozně pokazí... škody a ztráty na životech mohou být omezeny na jedinou uzavřenou oblast.

Presvědčil jsem Mrtvého chlapce, aby mne do obchodní čtvrtě dovezl. Nemohl jsem mu vysvětlovat, proč se tam tak naléhavě potřebuji dostat, ale na to byl ode mne zvyklý. A musel si všimnout něčeho v mém výrazu, protože se o to se mnou pro jednou ani nepřel. Mlčky jsme ujížděli rušnými ulicemi Noční strany a všechna ostatní hladová a smrtelně nebezpečná auta poznala náš futuristický vůz a zdaleka se mu vyhnula. Pořád ještě jsem se nerozhodl, co podniknu. Všechno se mohlo tisícerým způsobem strašlivě zvrtnout, ale... ne že bych měl na výběr. Celou tu dobu jsem pátral po Melisse marně a teď jsem měl stopu vedoucí k ní jako na talíři. Mohla to být past. A únosci mohli vědět, že to vím... Takže buďto na mne měli připraveno něco doopravdy ošklivého, nebo... mi něco uniklo a situace vůbec nebyla taková, jak jsem si představoval. Na tom nezáleželo. Pokud existovala sebemenší možnost zachránit Melissu z rukou jejích vězňů, musel jsem se o to pokusit bez ohledu na to, jak velké to bylo riziko.

K tomu jsem se koneckonců upsal.

Vždycky tu existovala možnost, že mě únosci zastřelí, hned jak se tam ukáží, čistě proto, že nejsem Griffin, ale spoléhal jsem, že je moje reputace zadrží na dost dlouho, abych měl šanci si s nimi promluvit. Po Noční straně koluje spousta skutečně děsivých historek o tom, co se stalo lidem, kteří na mne vytáhli zbraň. Většinou sice nejsou pravdivé, nebo jsou alespoň hodně přikrášlené, ale já je nevyvracím. Šetří mi spoustu obtěžování. Někdy je špatná pověst lepší než třívrstvá neprůstřelná vesta. Pokud mne pustí ke slovu, byl jsem si vcelku jistý, že je příměju k vyjednávání. Většinu lidí dokážu přemluvit k čemukoliv – za předpokladu, že se mne přestanou pokoušet zabít na dost dlouho, abych mohl začít mluvit.

Mrtvý chlapec našel to místo vcelku snadno i navzdory mým pokusům ukazovat mu cestu, a jeho úžasný bourák hladce zastavil v rozumné vzdálenosti od něj. Z bezpečí vozu jsme si prohlédli okolí. Obchodní budovy a skladiště s ocelovými mřížemi v oknech, střezené ozbrojenci a magii tak mocnou, že od ní vzduch slabě světélkoval. Na ulicích tu nebylo mnoho lidí. Sem chodí jen kvůli obchodům a málokdy pěšky. Tady neplály žádné pestrobarevné neony ani tu nebyly vidět běžné reklamy. Zde se setkávali vážní lidé, aby se tu věnovali vážným záležitostem, a peníze přecházely z jedné rukou do druhé tak často, že mnohé měly úplně setřená sériová čísla. Turisté byli důrazně odrazováni, aby sem nechodili na čumendu, a člověk tady mohl být snadno zastřelen jen proto, že vypadá ošuntěle.

Podzemní parkoviště vypadalo jako každé jiné – jediný vjezd, dlouhá, svažující se rampa vedoucí do betonového bunkru a kolem se poflakuje spousta těžce ozbrojených hlídačů v honosných uniformách snažících se tvářit drsně. Mrtvý chlapec se vedle mne nervózně zavrtěl.

„Měl bych jít s tebou,“ řekl. „Mohl bych ti pichnout. Ať už se chystáš k čemukoliv. Nikdo by nevěděl, že tam jsem. Dokážu se ukrýt ve stínech. V ukrývání se ve stínech jsem fakt dobrý. Patří to k tomu být mrtvý.“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Příliš mnoho věcí by se mohlo zvrtnout. Už tak budou naštvaní, že jsem přišel místo Griffina. Takže bude moudré redukovat jejich šok na minimum. Ale díky, že jsi mi to nabídl.“

„K čertu,“ řekl Mrtvý chlapec, „kdybych tě nechal umřít, když tě hlídám, Suzie Brokovnice by mi rozstřílela kolenní česky a pak by mi vyrvala všechny kosti z těla. Jednu po druhé. Chceš, abych tu na tebe počkal?“

„Raději ne,“ odpověděl jsem. „Nemám tušení, jak dlouho by tohle mohlo trvat, a tvůj vůz už přitahuje pozornost. Jed’. Uvidíme se později.“

„Mám vzadu v autě hromadu různých zbraní,“ řekl Mrtvý chlapec, „a taky pár věcíček, které dělají hodně hlasitě a nepřátelsky Bang!“

Podíval jsem se na něj a on měl alespoň tolik slušnosti, že se zatvářil zkroušeně. „Kdy jsem já potřeboval zbraň?“ opáčil jsem.

Vystoupil jsem z vozu a nazdařbůh jsem vyrazil ulicí. Mrtvý chlapec se rozjel a bez nejmenších potíží se zařadil do provozu skoro prázdných ulic obchodní čtvrti. Vjezd na parkoviště nebyl nijak zvlášť silně chráněný, nejspíš proto, že by to v plném provozu bylo dost nepraktické. Jakmile jsem se dostal dovnitř, jediné bezpečnostní opatření, kterému jsem musel čelit, byli hlídači. U vozů se předpokládalo, že se o sebe dokážou postarat sami.

Některé automobily se specializují na to, že vypadají bezbranně, a lákají tak jiné vozy, aby se k nim přiblížily; pak jsou najednou samé zuby a klepeta a obelstěný vůz je rázem na samém dně potravního řetězce. Přežití schopnějších se na Noční straně netýká jenom živých. A každý zloděj, který je dost hloupý, aby si na místě, jako je tohle, něco zkoušel s auty, si všechny ty ošklivé věci, co se mu přihodí, plně zaslouží. Zdejší automobily jsou zabíjáci na kolech, monstra z ocele.

Hlídači tu byli pouze proto, aby zastrašovali nezvané hosty a přesvědčovali zaparkované vozy, aby na sebe byly hodné. Většinou stříleli na všechno, co se hnulo a nebyli to oni, a když auta popadl amok, kryli se za něčím dost pevným. Diplom z jaderné fyziky nebyl předpokladem přijetí. Za rohem jsem objevil vyústění ventilace, otevřel jsem ho a nahlédl jsem do dolního parkovacího podlaží. Nikdo mne zatím neviděl, nikdo na mě neútočil. To je jedna z výhod věčné noci – nikdy není nouze o stíny, které vám poskytnou úkryt.

I když si musíte dávat dobrý pozor, aby se v nich už něco neukrývalo.

Na betonové ploše parkovalo nějakých dvacet vozů, které mezi sebou měly dost místa, aby se zabránilo teritoriálním třenicím. Byla tam spousta volného prostoru, a navzdory elektrickému osvětlení i dost stínu, zato jen hrstka hlídačů. Melissini věznitelé si zřejmě velice pečlivě vybrali místo a čas, aby omezili počet přítomných lidí i aut na minimum. Takže hezky popořádku. Nejdřív se zbavit stráží. Z kapsy pláště jsem vytáhl hrst kuliček a jal jsem se je jednu po druhé házet větracím otvorem dolů. Každá z kuliček zasáhla některé zaparkované auto a brzy parkovištěm kvílelo šest různých poplašných zařízení. Další se k nim přidala, jak se ostatní vozy začaly probouzet, vztekly, podrážděné a připravené bránit se případnému útoku.

Houkačky houkaly, klaksony troubily a dvě auta pálila na všechno kolem; doufala, že se jim podaří nepozorovaně se připlížit k některému z podřimujících vozidel. Automobily zvětšovaly svou velikost, jejich kapoty se otevíraly a odhalovaly krvavě rudé tlamy lemované řadami ocelových zubů. Automatické kanóny se vysouvaly z naprosto nečekaných míst spolu s řetězovými pilami, energetickými zbraněmi, a dokonce i několika raketomety. Vozy štekaly jeden na druhého výzvuy, chladiče cedily kyselinu, která se zažírala do podlahy, a pro vytí motorů nebylo slyšet nic jiného. Hlídači utíkali jako o život a ani je nenapadlo se ohlížet. Všechno, co jsem musel udělat, bylo projít nestřeženým vchodem a opatrně sejít dlouhou, spirálovitou rampou na dolní podlaží parkoviště.

Vozy zaznamenaly mou přítomnost dávno před tím, než jsem je mohl vidět, a jeden po druhém se uklidňovaly a vracely zpátky do ostražitě pohotovosti. Poznaly mne. Než jsem dorazil dolů, všude zase vládl klid a mír. Pomalu a opatrně jsem prošel mezi zaparkovanými vozy, přičemž jsem si dával pozor, abych se k žádnému z nich příliš nepřiblížil.auta mne pozorovala mlčky a jejich reflektory se rozsvěcely a zhasínaly, aby mne neztratily z dohledu. Několik z nich předstíralo, že spí, ale mne tím neoklamaly. Stačilo by se přiblížit a smysl pro čest by jim nedovolil po mně nechňapnout. Mřížky jejich chladičů se pomalu roztahovaly a měnily se v zuby. Objevovaly se dlouhé růžové jazyky, chtivě olizující nárazníky. Šel jsem dál. Několik vozů uhnulo, abych mohl projít, a jeden dokonce zmizel.

Reputace je skvělá věc. Dokud jí nezačnete sami věřit.

Brzy jsem nechal zaparkované vozy k naší oboustranné úlevě za sebou a zamířil jsem na druhý konec parkoviště, kde měli čekat Melissini věznitelé. Pořád jsem ještě nikoho neviděl. Opustil jsem osvětlenou oblast a stíny tu byly hlubší a temnější. Moje kroky se hlasitě rozléhaly v okolním tichu. Zkusil jsem použít svoje nadání, abych se přesvědčil, že tu na mne nečihá žádná past nebo nějaké jiné ošklivé překvapení, ale i když se mi v tom tentokrát nic nepokusilo zabránit, podzemní parkoviště bylo tak prosycené ochrannou magií, že jsem stejně neviděl vůbec nic. Bylo to jako napínat zrak v mlze.

Najednou se ve dveřích, kterých jsem si předtím nevšiml, rozsvítilo ostré světlo. Stál tam tucet temných postav, které se tiskly k sobě a mlčky na mne zíraly. Proti jasnému světlu byly pouhými siluetami. Mohl to být kdokoliv. Zastavil jsem se a zadíval jsem se na ně. Teď už museli vědět, že nejsem Jeremiáš Griffin.

„Tady, John Taylor,“ řekl drsný ženský hlas. „Už na tebe čekáme.“

Past. Přesně jak jsem si myslel. Vypjal jsem hrud, nasadil jsem sebevědomý úsměv a beze spěchu jsem zamířil k nim. Nikdy na sobě nedávejte znát, že vám něco působí starosti. Někdo z Griffinovy síně jím bezesporu dal echo, že jdu místo Griffina. Znamená to, že únosci celou dobu operovali zevnitř? Hned od začátku jsem si myslel, že je to práce někoho z domácích...

Brzy jsem byl dost blízko, abych je rozpoznal, a nevydal jsem ze sebe žádný překvapený zvuk jen proto, že jsem šokem oněměl. Jeptišky. Všechno to byly jeptišky v kutnách a čepcích a všechny měly zbraně. Doopravdy velké bouchačky. Navíc vypadaly, že vědí, jak je použít. Jeptišky? Melissu Griffinovou unesly jeptišky? Vlastně... spousta věcí teď začala dávat smysl. Zastavil jsem se a kývnutím jsem pozdravil jednu z nich, která stála trochu stranou od ostatních. „Tak,“ řekl jsem a přitom jsem se snažil, aby to znělo naprosto klidně a věcně. „Jak je možné, že se Sesterstvo armády spásy zapletlo do únosu?“

Jeptišky se rozpačitě zavrtěly. Zjevně nečekaly, že budou identifikovány tak snadno. Jejich vůdkyně se na mne zamračila. Byla vysoká a hranatá, s obyčejným, nevýrazným obličejem a divoce planoucima očima. Vypadala jako někdo, kdo to myslí smrtelně vážně.

„Vaše pověst detektiva vás předchází, pane Taylore,“ řekla. „Ale stejně mi prozradte, jak jste dokázal tak rychle určit náš řád?“

„Útočnice z klubu Divy! byly jeptišky,“ odpověděl jsem. „A žena, která se na mne U Podivínů pokusila použít Kayleighovo oko, se objevila chvíli poté, co odtamtud vypadlo několik vašich sester. Tehdy jsem nechápal proč. Teď

už je to samozřejmě jasné – jakmile jste se dozvěděly, že dělám na tomhle případu, napadlo vás, že by mne včasný útok mohl přesvědčit, abych to vzdal. Ale pořád ještě nechápu, proč jste unesly tu dívku. Není to na tak slavné křesťanské teroristky, jako jste vy, trochu laciné?”

„My nejsme teroristky!“ odsekla hlavní sestra. „Jsme bojovnice Páně! Jednáme v Jeho jméně. A jdeme tam, kde je nás třeba.“

„Spousta lidí prohlašuje, že jedná v božím jméně,“ odpověděl jsem. „Požádaly jste ho předtím o autorizaci?“

„Zasvětily jsme svoje životy a svou posvátnou čest Bohu,“ prohlásila jeptiška hrdě.

„A co ty nevinné oběti, které zemřely v klubu Divy!“ zeptal jsem se.

„Tam se nám to vymklo z rukou,“ prohlásila jeptiška a ani na okamžik se mi nepřestávala dívat do očí. „K chybám občas dochází. Přinutil jste nás, abychom za svůj omyl zaplatily strašnou cenu. Tolik dobrých a šlechetných sester zahynulo. Co na to říká vaše svědomí, pane Taylore?“

Zamyšleně jsem si ji prohlížel. „To vy jste se mi v poslední době snažily zabránit v použití mého nadání?“

„Ne. Udělaly bychom to, kdybychom to dokázaly, ale takovou moc nemáme.“

„Zatraceně,“ řekl jsem. „To znamená, že mám někde ještě další nepřátele...“

Sestra si netrpělivě odfrkla. „Na tohle teď není čas. Já jsem sestra Josefína. Budu mluvit za celé Sesterstvo armády spásy.“

„Chci vidět Melissu,“ prohlásil jsem bez váhání. „Musím se přesvědčit, že je stále živá a zdravá, jinak žádné vyjednávání nebude.“

„Samozřejmě,“ přikývla sestra Josefína, otočila se a pokynula sestrám za sebou. Ty se rozestoupily a na malý okamžik mi tak ukázaly Melissu Griffínovou skrčenou u zadních dveří. Vypadala přesně jako na fotografii, šaty nevyjímaje.

Pokusila se mi něco říct, ale sestry ji rychle znovu zakryly svými těly. Nezdálo se, že by byla spoutaná nebo znehybněná magií. Kdybych se k ní dokázal dostat dost blízko, mohlo by to být snazší, než jsem si představoval.

Potěšilo mě, že ji konečně vidím. Celou dobu jsem sázel na to, že je naživu, ale jistý jsem si tím být nemohl. Noční strana se neproslavila happyendy.

„Zůstaň, kde jsi, Melisso,“ řekl jsem hlasitě a snažil jsem se, aby to znělo sebejistě a konejšivě. „Tvůj táta mne poslal, abych tě přivedl domů.“ Podíval jsem se na sestru Josefínu. „Chtěla jste se mnou mluvit, tak mluvte. O čem chcete vyjednávat?“

„O ničem,“ odpověděla sestra klidně. „Žádné vyjednávání nebude. Vůbec nejde o Melissu. Jde jen o vás, pane Taylore. Věděly jsme, že sem přijдете místo Griffína, když si přečtete ten dopis. Přilákaly jsme vás sem, abychom si s vámi promluvíly na rovinu. Musíte se přestat vměšovat, pane Taylore. Vůbec netušíte, o co doopravdy jde. Tohle je příliš důležité, než abychom vám mohly dovolit všechno pokazit. V sázce je příliš mnoho. Duše.“

„A co uděláte, když toho nenechám?“ zeptal jsem se. „Zastřelíte mě?“

„Ne když nebudeme muset.“ Hlas sestry Josefíny se ani nezachvěl.

Po celou tu dobu, co jsme mluvili, jsem se nenápadně snažil o svůj starý magický trik – vybrat kulky ze zbraní, aniž by si toho jejich majitel všiml. Naneštěstí bylo kolem příliš mnoho magie speciálně zaměřené na to, aby mi v tom zabránila. Nerad jsem musel připustit, že jsem se stal příliš závislým na jediném triku. Příliš mnoho lidí mne už vidělo, jak ho dělám. Raději jsem svou pozornost soustředil na sestru Josefínu, která mne bedlivě sledovala.

„Nechceme vás zabít, pane Taylore. Navzdory své pověsti zabíjíte, jen když to jinak nejde. Abychom zabránily dalšímu utrpení. Ale v tomto případě použijeme všechnu svou moc, abychom vás přinutily změnit názor.“

„Jak to myslíte?“ zeptal jsem se a nenápadně jsem zajel rukama do kapes.

„Teď půjdete s námi. Zavřeme vás někam, kde zůstanete, dokud nebude po všem. Neodporujte nám, jestli nechcete, aby za vaši neposlušnost trpěla Melissa.“

„Melissa se musí vrátit domů,“ odpověděl jsem. „Proto jsem sem přišel. Budete mne muset zabít, jestli mi v tom chcete zabránit. Vážně nemám rád lidi, kteří unášejí děti. Tak co vy na to, sestro Josefíno? Jste skutečně připravena mne chladnokrevně zavraždit, abych vám nepřekážel? To je smrtelný hřích dokonce i pro takové bojovnice boží, jako jste vy.“

„My plníme Boží vůli,“ odpověděla sestra Josefína důstojně. „Když to uděláme pro Boha, nebude to hřích.“

Usmál jsem se. „Tak takovou blbost jsem už dlouho neslyšel.“

„Nevysmívejte se nám! Neopovažujte se nám vysmívat!“ Vykročila vpřed, tvář rudou hněvem. „Zasvětily jsme svoje životy, svoje duše Božímu dílu! My to neděláme pro peníze jako vy!“

„Já to nedělám jenom pro peníze,“ odpověděl jsem. „Dělám to pro Melissu. A skutečně si myslím, že je čas, abychom odsud odešli.“

Otevřel jsem svoje vnitřní oko, prohlédl jsem skrze mlhu a našel jsem protipožární systém nad našimi hlavami. Spustil jsem jej celý najednou. Voda začala stříkat na vozy parkující kolem, hustě jako tropický lijavec a smíchaná se svěcenou vodou na potlačení magických ohňů. Všechny zaparkované vozy začaly šílet. Myslely si, že na ně někdo útočí, a začaly do sebe narážet jako jeleni v říji. Jiné vozy se začaly nadouvat, až pohltily menší auta zaparkovaná vedle nich. Další úplně změnily podobu a odhalily svou pravou podstatu, když se náhle proměnily v podivná monstra... tvary, které v pouze třírozměrném prostoru nedávaly žádný smysl. Něco, co teď po čertech připomínalo velkého černého pavouka, skočilo ze stínu na jeptišku, která se příliš vzdálila od skupinky. Strhlo ji to na zem tak rychle, že se nezmohla na nic jiného než bezmocný výkřik, a vysálo to z ní krev. Pach krve vzrušil ostatní vozy, které se kolem nás začaly hladově stahovat. Několik jeptišek spustilo palbu a střílely ze svých samopalů a automatických pistolí na všechna auta bez rozdílu.

Proudící voda zkratovala většinu elektrických světél. V okolním šeru se pohybovaly stíny a postavy. Příkrčený před kulkami, které teď lítaly všude, jsem se pomalu začal přemisťovat. Bez větších potíží jsem proklouzl mezi jeptíškami,

kteře teď měly úplně jiné starosti, uskakoval jsem před vozy útočícími ze všech stran a soustředil jsem se jen na Melissu. Jasně jsem ji viděl ve světle dveří, stále schoulenou strachem, s hlavou mezi rameny a rukama přitisknutýma na uších.

Automobil za mnou schytl púl tuctu kulek do palivové nádrže a explodoval s takovou silou, že se celé podzemní parkoviště otrásl. Kolem kvílely a troubily všechny druhy bezpečnostních alarmů, ale přes zvonění v uších jsem je sotva slyšel. Hořící vrak osvětloval scénu pekelnou rudou září, v níž se jako démoni pohybovala proměněná auta. Zbylé jeptišky se stáhly do houfu zády k sobě a pálily po všem, co se pohybovalo. Prodrál jsem se dýmem z hořícího auta a zamířil jsem k Melisse. Zavolal jsem na ni jménem, ale nevzhledla. Hluk byl skoro bolestivě hlasitý. Rozběhl jsem se k ní a posledních pár metru, které nás od sebe dělily, jsem překonal co nejrychleji. Náhle se odněkud vynořila jeptiška a její zbraň mířila přímo na mne. Skočil jsem stranou, ale hlaveň samopalu můj pohyb zkopírovala. Jeptiška vystřelila. A Melissa se vrhla vpřed, aby ji zastavila.

Jeptiška koutkem oka zahlédla, že se k ní něco blíží, a prudce se otočila. Samopal v jejích rukou už chrлил oheň. Několik kulek zasáhlo Melissu přímo do prsou a vykreslilo jí přes ně čáru prústřelů. Síla nárazu ji odhodila dozadu, kde zády narazila na zeď. Pomalu po ní sklouzla na betonovou podlahu, zanechávajíc za sebou krvavou stopu. Tvrdě dosedla a brada jí klesla na prsa. Šaty měla vpředu nasáklé krví. Jeptiška zaječela zděšením, odhodila zbraň a rozběhla se k východu. Než mohla udělat deset kroků, dostalo ji jedno z aut. Vyrázil jsem vpřed a vzal jsem Melissu do náruči, přitiskl jsem šiji na prsa, ale už bylo příliš pozdě. Selhal jsem. Slíbil jsem jejímu otci, že ji najdu a přivedu bezpečně domů, ale jedině, čeho jsem dosáhl, byla její smrt.

Melissa pomalu zvedla hlavu, aby se na mne podívala, a dlouhé světlé vlasy jí sklouzly stranou. Nebyla to Melissa. Byl to Paul, nebo vlastně Polly, oblečený jako jeho milovaná sestřenice. Pokoušel se mi něco říct, ale z úst mu vyšla jen krvavá pěna. Zvedl třesoucí se ruku a něco mi vtiskl do dlaně. Podíval jsem se na to. Jednoduchý zlatý klíček. Když jsem obrátil pohled zpátky k Paulovi, byl už mrtvý.

Chvilí jsem tam jen tak seděl, držel jsem ho v náruči a připadal jsem si jako omámený. Kolem se ozýval křik a dunění zbraní a tekla krev, ale na ničem z toho nezáleželo. Z kouře a deště se vynořil vůz a rozjel se přímo na mne. Podíval jsem se na něj, všechna moje zlost a frustrace se ve mně spojily a já jsem je vrhl proti útočícímu autu. To okamžitě explodovalo a jeho trosky se rozletěly po celém parkovišti. Zaječelo jako umírající člověk a já jsem se usmál.

Zbylé automobily postupně opustily parkoviště a cestou do sebe vrážely a chňapaly jeden po druhém. Voda crčící z protipožárního zařízení náhle ustala, jak konečně někoho napadlo jej vypnout, přestože kolem pořád ještě hořelo púl tuctu vraků. I alarm umkl a najednou bylo naprosté ticho a klid. Jako kdyby se vůbec nic nestalo. Všude kolem mne se povalovaly mrtvolý, ale v tu chvíli mi to bylo jedno.

Uslyšel jsem kroky, které se ke mně blížily po promočené podlaze. Pomalu jsem zvedl hlavu, abych se podíval, kdo to je, a nade mnou se tyčila sestra Josefína. Samopal měla zavěšený na rameni. Podívala se na Paula, který mi ležel mrtvý a zkrvavený v náruči, a ve tváři měla výraz bezmezného smutku.

„Tohle se nemělo stát,“ řekla. „Všechno to byl strašlivý omyl. Paul tu ani neměl být, ale tolik se chtěl zapojit, pomoci své sestřenici. A ona neměla to srdce ho odmítnout.“

Opatrně jsem Paulovo tělo odsunul stranou a pak jsem vstal, abych pohlédl sestře Josefíně do očí. „Mluvte. Řekněte mi, co se tady skutečně děje. Povězte mi všechno.“

„My jsme Melissu Griffínovou neunesly,“ řekla sestra Josefína. „Melissa k nám přišla o své vlastní vůli.“

Stará víra

10

„Tady nemůžeme zůstat,“ řekla sestra Josefína naléhavě. „Brzy se sem seběhnou majitelé aut, aby se podívali, co spustilo alarm. A tohle se jim vůbec nebude líbit. Skoro určitě dojde na obhroublé výrazy a výhrůžky násilím. Nebo ještě hůř, budou po nás chtít, abychom vyplnily formuláře ohlášení pojistné události. Pane Taylore... Johne... Slyšíte mě? Musíme odsud rychle vypadnout!“

Slyšel jsem ji, jak se mne snaží přesvědčit, ale nedokázal jsem se přinutit věnovat jí pozornost. Klečel jsem vedle Paulova mrtvého těla a doufal jsem, že když na něj budu dost dlouho zírat, všechno to konečně začne dávat smysl. V těch svých zkrvavených šatech vypadal hrozně malý a křehký, jako květina, kterou někdo bezmyšlenkovitě zmačkal a odhodil. Řekl jsem mu, že ho dokážu ochránit. Jak jsem mohl být tak pošetilý? Už bych měl vědět, jak ráda Noční strana nutí lidi porušovat podobné sliby. Pomalu jsem si začal uvědomovat silící zvuk běžících nohou a štěkání rozkazů. Teď, když byla všechna šílená auta pryč, se hlídačům vrátila odvaha. Pravděpodobně po nás začnou pálit, sotva nás spatří. Pomalu jsem se usmál a cítil jsem, že je to velice nepříjemný úsměv. Jen ať přijdou. Ať si sem klidně všichni vtrhnou. Měl jsem náladu pobít spoustu lidí.

„Všechny je zabít nemůžete,“ řekla sestra Josefína, která správně uhodla, v jakém se nacházím rozpoložení.

„Tak se dívejte,“ odsekl jsem, ale nešlo mi to od srdce. Temná nálada mě už opouštěla. Ztěžka jsem si povzdechl, sebral jsem Paulovo tělo ze země a otočil jsem se k sestře Josefíně. „Řekněte mi, že odsud znáte tajný východ.“

„Mám starý křesťanský amulet,“ odpověděla rychle. „Dokáže proměnit jakékoliv dveře ve dveře vedoucí kamkoliv. Tak jsme se sem dostaly přes všechna zabezpečení, aniž nás někdo zpozoroval. Pojdte se mnou, pane Taylore. Dovedu vás k Melisse.“

Rozhlédl jsem se. „Kde jsou ostatní sestry?“

„Už žádné nejsou,“ odpověděla sestra Josefína ponuře. „Všechny jsou mrtvé. Vypadá to, že to, co se o vás povídá, je přece jen pravda – že vás smrt sleduje jako pes, protože ji tak dobře krmíte.“

„Otevřete ty dveře,“ řekl jsem a něco v mém hlase ji přimělo, aby poslechla okamžitě.

Sáhla do své kutny a vytáhla z ní Ruku slávy, a jakkoliv jsem měl skutečně mizernou náladu, tohle mě opravdu

zaskočilo. Ruka slávy je pohanská magie, ne křesťanská. Mumifikovaná lidská ruka utáá oběšenci v poslední vteřině jeho života, s prsty nasáklými voskem, až se proměnily ve svíce. Když je zapálíte a pronesete příslušné slovo, Ruka slávy vám otevře kterékoliv dveře, odhalí jakékoliv tajemství a ukáže vám cestu k ukrytým pokladům. Už jen vlastnit ji byl hřích poskvrňující duši. Sestra Josefína si všimla, jak se na ni dívám.

„Tohle je ruka svěťice,“ řekla skoro vzdorovitě. „Odejmuta s jejím svolením, než se stala mučednicí. Je to pozeňnaná věc, křesťanská zbraň v boji se zlem.“

„Když to říkáte,“ opáčil jsem. „Které svěťice?“

„Svaté Alice Neznámé. Jako kdybyste věděl, která svěťice byla která, vy neznabohu.“

Něco nad mumifikovanou končetinou zamumlala a knoty třící z konečků všech prstů okamžitě vzplály. Vydávaly teplé, nazlátlé světlo a já jsem měl pocit, že najednou vnímám přítomnost někoho, kdo tu dříve nebyl. Byl to... uklidňující pocit. Sestra Josefína ukázala rukou na zadní dveře a ty se otřásly v rámu, jako kdyby vykřikly bolestí nad tím, co jim dělala. Sestra Josefína pokynula Rukou a dveře se váhavě otevřely, přinucené silou, již nedokázaly vzdorovat.

Podzemní parkoviště zalilo jasné světlo a vůně kadidla. Za námi se překřikovaly drsné hlasy. Ozýval se odtamtud zvuk střelby, ale žádná z kulek zatím nezaletěla až k nám. Hlídači parkovišť by nedokázali trefit ani bendžem krávu do zadku.

Sestra Josefína vykročila do světla a já jsem ji následoval, Paulovo tělo stále v náručí.

A zjistil jsem, že jsme na Ulici bohů. Kde jsou uctívání, obávání a zbožňování všichni bohové, kteří kdy byli nebo možná budou. Všechny Mocnosti, Síly a Entity příliš mocné, než aby jim mohlo být dovoleno pobíhat svobodně po Noční straně. Kostely a chrámy lemovaly ulici z obou stran tak daleko, jak se kdy kdo odvážil zajít, ale jen ta nejpopulárnější a nejmocnější náboženství obývají lukrativní území poblíž středu. Všichni ostatní bohové a kongregace musí bojovat o pozice a status, soupeřit o věřící a peníze ze sbírek v tvrdém darwinovském boji o přežití. Na Ulici bohů můžete najít cokoliv, pokud si to dřív nenajde vás.

Sestra Josefína sfoukla svíce Ruky slávy a schovala ji. Dveře za našimi zády se zabouchly a odřízly nás od zvuku běžících nohou a střelby. Rozhlédl jsem se a zjistil jsem, že jsme se vynořili z chrámu svatého Einsteina. Krédo nad jeho vchodem hlásalo prostě: Všechno je relativní.

Lidé vykřikovali moje jméno a neznělo to přátelsky. Otočil jsem se. Měli dobrý důvod si mne pamatovat, poté co jsem se tady ve válce s Lilith utkal se svou matkou. Té příšerné noci zemřelo na téhle ulici mnoho lidí a také mnoho bohů. Být bohem nemusí být nutně navěky, alespoň ne na Noční straně. Věřícím, kteří se vyskytovali na ulici, stačil jediný pohled na mne a dali se na útěk. Pro jistotu. Trochu rozpačitě jsem se usmál na sestru Josefínu, ale tajen potřásla hlavou a vyrazila. Šel jsem za ní a Paula jsem tiskl k sobě jako spící dítě.

Ulice se po válce pořád ještě přestavovala. Vybavil jsem si Lilith jak zahalena svou strašlivou slávou a majestátností kráčela beze spěchu Ulici bohů a chrámy, katedrály a svatyně se bortily, vybuchovaly v plamenech nebo se pod tlakem její neochvějné vůle propadaly do propastí, které se pod nimi otvíraly v zemi. Mnoho z tehdejších pamětihodností zmizelo, mnoho nádherných prastarých budov vypínajících se k nočnímu nebi jako umělecká díla. Zbyly z nich jen ruiny nebo zčernalá spáleniště. Některé ze zničených chrámů a jejich bohů se později zase objevily jako pocta víře jejich církví, ale tolik věřících zakolísalo tváří v tvář Lilithině klidnému, takřka bezděčnému ničení všeho, co jim bývalo svaté. Protože může-li být bůh zničen, neznamená to, že to vlastně žádný bůh nebyl?

Lilith zabila na Ulici bohů mnoho nejstarších Jmen, ze vzteku, rozčarování nebo jen proto, že se jí připletla do cesty. Nebo protože mohla. Některé zabila, protože byli jejími dětmi a zklamali ji. Plačící Mršina byla pryč stejně jako Štíhlý bílý princ a Krvavá ostří. A mnozí jiní, kteří existovali nespočet staletí. Všichni zmizeli nadobro, vymazáni z bytí, odtvoření. Sestra Josefína a já jsme kráčeli ulicí a lidé nám spěšně uhýbali z cesty a obcházelí nás širokým obloukem. Několik fanatiků na nás z bezpečí vchodů svých chrámů křičelo výhrůžky a nadávky, připraveni okamžitě zmizet uvnitř, kdyby to vypadalo, že jsem si jich všiml. Mezi jednotlivými chrámy byly velké mezery, temné a krvavé jako díry po vyražených zubech. Z prastarých svatyní zbyly jen kouřící díry a za pár let budou zapomenuta i jména jejich bohů. Straší zavražděný bůh na místě, kde stával jeho chrám?

A jaký duch vlastně vznikne z boha? Na Noční straně brzy zjistíte, že přemýšlíte o zatraceně divných věcech.

Na druhé straně, všude kolem vyrůstaly nové chrámy jako květiny po dešti a menší božstva a víry, dříve zatlačené těmi silnějšími do pozadí, využívaly příležitosti, jež se jim naskytla. Rostly z trosek, hrdé stavby vytvořené z čistého světla, zářivě bílého mramoru nebo solidní žuly, se vzdorovitě vypínaly proti nočnímu nebi. Někteří z těch bohů byli úplně noví, jiní neznámí a ještě jiní starší než prastaří... strašlivá jména z dávné minulosti, jejichž čas možná znovu přicházel. Baal, Moloch a Ahriman. K čertu, dokonce i Dagonův chrám se dočkal obnovené premiéry.

Chrlice se plížily podél okapových žlabů a ostražitě mne sledovaly ze svých vyvýšených pozic. Něco, co mělo až příliš mnoho očí, se spokojeně pochechtávalo ve stínu temného ústí boční uličky a jeho četné nohy opřádaly třpytivý kokon kolem čehosi, co pořád ještě ječelo a vzpouzelo se. A lidská kostra s jednotlivými kostmi zažloutlými věkem a pospojovanými měděnými drátky stále znovu a znovu tloukla obličejem o kamennou zeď. Normální noc v Ulici bohů.

Slyšel jsem o skupince snadno ovlivnitelných týpků, kteří se pokoušeli založit církev uctívající mou osobu – důkaz, jestli je vůbec nějakého důkazu třeba, že většina lidí angažujících se v Ulici bohů nemá příliš vyhraněné přesvědčení.

Dal jsem jasné najevo, že žádné aktivity v tomto směru nepodporuji, když pro nic jiného, tak protože nevěřím v lákavý osud. Můj dobrý občasný přítel Břítvák Eddie, Prohnilý bůh Bleskové břitvy, si vzal na starost vypalovat ty chrámy tak rychle, jak vznikaly, ale ty zatracené věci se rozlézaly po Ulici bohů jako plevel. Mezi těžce poblouzněnými nepřestane naděje rašit nikdy.

Jeden z těch nových bohů vyšel před svůj nádherný nový chrám, aby mne a sestru Josefínu přivítal. Vlastně se nám postavil do cesty a zablokoval nám ji vlastním tělem takovým způsobem, že jsme se buď museli zastavit a popovídat si s ním, nebo přejít přes něj. Pokoušelo mě to, ale... Nový bůh byl svalnatý obr s hladce oholenými tvářemi a úsměvem předvádějícím příliš mnoho dokonalých zubů, to vše zabaleno do sněhobílého obleku. Vypadal spíš jako prodejce

ojetých vozů než bůh, ale ti bývají nejrůznějšího druhu... Jeho chrám vypadal jako supermarket, kde jste si za modlitby mohli koupit tu nejlepší protekci v nebi, jaká se dá koupit za peníze při výprodejových cenách. I jeho svatozár vypadala jako falešná; připomínala spíš doutnavý elektrický výboj. A ten švihácky na stranu nasazený klobouk byl vážně vrchol. Podle mé osobní zkušenosti jsou praví bohové mnohem impozantnější a člověk se v jejich přítomnosti cítí stísněněji. Čiré dobro a čiré zlo jsou kvality pro lidskou mysl stejně denervující.

„Nazdárek, pane a sestro! Těší mě, že vás oba potkávám! Jsem Chuck Adamson, bůh kreacionismu. Žehnám vám.“ Přehodil jsem si Paulovo tělo do pohodlnější polohy a zamyšleně jsem si Chucka prohlédl. „Kreacionismus má vlastního boha?“

Nový bůh se zářivě usmál a zaujal hrdou pózu. „Hele, když dost lidí věří v jednu věc... Dříve nebo později se to na Ulici bohů nějak projeví. Ačkoliv musím říct, že jestli uvidím ještě jeden Elvisův chrám zhmotňující se z ničeho včetně zářících neonů a stereofonních cherubů, začnu zvracet. Byl to velký zpěvák, o tom žádná, ale taky smilník a feťák. My jsme hrdá, starosvětská a tradiční církev, pane, a pro hříšníky u nás není místo, bez ohledu na to, jak jsou talentovaní.“

„Přejdi k věci, Chucku,“ řekl jsem a něco v mém hlase způsobilo, že sebou ten jeho široký úsměv maličko zacukal.

„Tak tedy, pane, řekl bych, že jsem v pozici prokázat vám jistě dobrodiní. Vidím, že v náručí nesete ostatky drahé zesnulé přítelkyně. Půvabná kočička, že ano. Truchlíte nad její ztrátou, pane, to je na vás jasně vidět, ale já ji dokážu vzkřísit z mrtvých! Mohu způsobit, že se zvedne a bude zase chodit, že bude mluvit a velebit kreacionismus silným a znělým hlasem. Ano, pane! A nechci za to po vás nic jiného, než abyste... šířil svědectví. Řeknete každému, koho potkáte, kdo ten div způsobil, a pak je pošlete sem, aby se mohli na vlastní oči přesvědčit o divech kreacionismu! Ó, ano! Nezaslechl jsem náhodou aleluja?“

„Sotva,“ odpověděl jsem.

Chuck ke mně přistoupil blíž a spiklenecky ztišil hlas. „Ale no tak, pane, chápete přece, že každá nová církev potřebuje pár starých dobrých zázraků, aby se uchytila. Budete o tom vyprávět na potkání a za chvíli se věřící pohnou jako při povánočních slevách. A než se nadějete, můj skrovný příbytek se začne posouvat na čím dál výhodnější pozice v této ulici. Chvála kreacionismu!“

„Ty dokážeš vzkřísit mého přítele z mrtvých?“ zeptal jsem se a upřel jsem na něj co nejmrazivější pohled svých očí.

„Dokážeš opravit Paulovo tělo a vrátit jeho duši do údolí živých?“

„No,“ řekl Chuck. „Opravit tělo, to ano. Duše... to je něco jiného. Tak trochu mimo moje možnosti, dalo by se říct.“

„Takže ty mi vlastně navrhuješ,“ upřesnil jsem chladně, „že Paula proměníš v zombii a necháš ho, aby se ploužil kolem chrčel: Mozky! Mozky! a pomalu, ale nevyhnutelně se rozkládal?“

„Ne, nic takového... Koukněte se, já jsem tu nový,“ ohradil se Chuck zoufale. „Každý přece nějak začínal!“

„Ty ani nevíš, kdo já jsem, co?“ zeptal jsem se. „Jsem John Taylor.“

„Kriste Ježíši.“

„Trochu pozdě ho přivolávat, Chucku. Tak ty jsi bůh kreacionismu... to znamená, že nevěříš v evoluci, je to tak?“

„Ano, ale-“

„Tvoje víra začala jako kreacionismus, ale teď se z ní stal božský záměr, že ano?“

„Ano, ale-“

„Takže ses vlastně vyvinul, a to znamená, že popíráš svou vlastní existenci.“

„Ale do prdele,“ poznamenal Chuck a zmizel v pufnutí logiky.

„To bylo hezké,“ řekla sestra Josefina. „Já bych mu jen nacpala do zadku posvěcený ruční granát a vytáhla pojistku. Kacíři! Horší než blechy na psovi. Jeho chrám zmizel také a musím říct, že ta hromada trosek, která po něm zůstala, působí mnohem estetičtěji.“

„On se vrátí,“ řekl jsem. „Nebo někdo podobný. Když dost lidí v něco věří...“

„Když milion lidí věří v pitomost, je to pořád pitomost,“ prohlásila sestra Josefina pevně. „Už mě unavuje pořád někomu vysvětlovat, že parabola je jen parabola.“

Kráčeli jsme dál Ulicí bohů. Kolem chrámů Tesly, Crowleyho a Claptona, a také nějaké podivné stříbrné konstrukce, která zjevně reprezentovala zvláštní víru, jež vznikla v malém městečku Roswellu. Velkooký šedý mimozemšťan vykukoval z otevřených dveří chrámu a pozoroval lidi, kteří procházeli kolem. Byla to jediná církev, která se neobtěžovala se sháněním věřících – jednoduše si je unášeli přímo z ulice. Naštěstí se většinou spokojovali s turisty, takže to bylo všem jedno. O turisty nebyla na Ulici bohů nikdy nouze.

Vlastně se jich právě vytvářel houf před prorokem ve starém stylu, oblečeném ve špinavých hadrech na ještě špinavější kůži, který k nim zaujatě řečnil.

„Peníze jsou původce všeho zla!“ hřímá a v temných očích se mu divoce blýskalo. „Bohatství je břemeno na duši! Zbavte se té náklady a dejte to všechno mně! Já jsem silný, já tu tíhu unesu! Takže mi ihned odevzdejte svoje peněženky, nebo vás budu muset začít bít po těch vašich zatvrzelých hlavách chciplým jezevcem, kterého mám čistě náhodou zrovna u sebe.“

Turisté se předstihovali, kdo prorokovi dřív odevzdá všechn svůj majetek, a vesele se při tom smáli a klábosili.

Podíval jsem se na sestru Josefínu.

„Místní postavička,“ řekla. „Dodává ulici kolorit. Turisté ho milují. Na toho jeho jezevce se staví se do řady a pak se s ním fotí.“

„Tohle místo je fakt boží,“ odpověděl jsem.

Chvilí nám to trvalo, ale konečně jsme dorazili do hlavního stanu Sesterstva armády spásy, malého skromného chrámu v lacinější části Ulice. Žádné neony, žádná reklama, jen obyčejná budova s vitrážovými okny. Přední vchod hlídala dvojice opravdu velkých jeptišek, na první pohled neozbrojených. Jakmile mne uviděly, ztuhly, ale sestra Josefina je několika tichými slovy zase uklidnila. Když jsme vcházeli dovnitř, obě se smutně dívaly na Paulovo mrtvé tělo v mém

náručí, a než za námi zase zavřely, zaslechl jsem, jak mumlají modlitby za duši zesnulého. Uvnitř se kolem nás seběhly další jeptišky a já jsem váhavě předal Paula do jejich péče. Odesly ho do jasně osvětleného nitra svého chrámu a cestou zpívaly hymnus za zesnulé.

„Postarají se o něj,“ řekla sestra Josefína. „Paula jsme všechny měly rády, přestože nebyl věřící. Může odpočívat v naší kapli, dokud se jeho rodina nerozhodne, kolik si přeje zaplatit za poslední rozloučení.“

„Máte tady hezký chrám,“ řekl jsem. Potřeboval jsem přijít na jiné myšlenky. Vtipkování by to mohlo dokázat. Vlastně nevím, proč mne Paulova smrt tak těžce zasáhla. Možná proto, že byl v tomto případě jediný skutečně nevinný. „Líbí se mi, jak jste si ho zařídily. Svíce, čerstvé květiny a vůně kadidla. Čekal jsem spíš ostnatý drát a stojany na zbraně.“

„Tohle je chrám,“ odpověděla sestra Josefína stroze. „I když funguje spíš jako klášter nebo útočiště. Uctíváme tu svého Pána, ale naše místo je tam venku, kde zavíráme dveře zlu. Věříme na důkladnou práci s druhými a jsme v tom velice dobré. Sem se vracíme, jen abychom si odpočinuly a obnovily svou víru. Naše náboženství od nás vyžaduje přítomnost na Ulici bohů: ale nijak se nesnažíme získávat nové ovečky. Jsme tu jen pro lidi, kteří nás potřebují.“

„Jako je Melissa?“

„Ano. Jako je Melissa Griffinová.“

„A Paul?“

„Ne. Paul nikdy neprojevil zájem o naši víru nebo naše poslání. Nemyslím, že vůbec v něco věřil – kromě Melissy. Ale byl to veselý chlapec, taková pestrobarevná rajka v šedi našich dnů a klášterního života. Vždycky tady byl vítán, ať už jako Paul nebo jako Polly, a ráda si představuji, že ve zdejších zdech našel trochu duševního klidu. Nebylo mnoho míst, kam by mohl jít a kde by s ním nejednali jenom jako s Griffinovým vnukem. Omyjeme a převlékneme jeho tělo a pak ho pošleme zpátky do Síně jako Paula, bez jediné stopy po Polly. Svět to nemusí vědět.“

„Až bude připravený, odnesu ho domů,“ řekl jsem.

„Griffin se bude vyptávat.“

„A já mu povím jenom to, co potřebuje vědět, nic víc.“

„Jste pravděpodobně jeden z mála lidí, kterému by to mohlo projít,“ konstatovala sestra Josefína. „Ale musí vám být jasné, že Griffin bude trvat na tom, abyste mu řekl, kdo je za jeho smrt zodpovědný.“

„To je jednoduché,“ řekl jsem. „Já. Paul zemřel kvůli mně.“

Sestra Josefína se zjevně chystala něco namítnout, ale nechala toho a zavrtěla hlavou. „Jste na sebe příliš tvrdý, John.“

„Někdo musí být.“

„Ani velký John Taylor nemůže ochránit všechny.“

„Já vím,“ přikývl jsem, „Ale vůbec mi to nepomáhá.“

* * *

Odvedla mne úzkými chodbami do jejich chrámu. Všude byly květiny, které prosycovaly vzduch svou vůní smíchanou s vůní santalového dřeva, včelího vosku a kadidla z pomalu odhořívajících svící. Bylo tu nádherné ticho a klid, jasné osvětlené místnosti byly prostoupené skutečným pocitem smíření, soucitu a milosti. Tam venku mohly být sestry Válečnice Páně, nesmlouvavé a nemilosrdné, když šlo o jejich věc, ale tady byly bezpečné ve své víře – jakkoliv protikladné to mohlo náhodnému návštěvníkovi připadat. Sestra Josefína mne vzala do své pracovny, prosté místnosti se stěnami lemovanými knihovnami, jediným vitrážovým oknem a dvěma pohodlnými židlemi rozestavenými po stranách ohrazeného otevřeného ohniště. Posadili jsme se na ně a já jsem se na ni zadíval.

„Je čas na pravdu. Povězte mi o Melisse Griffinové. Řekněte mi všechno.“

„Ve skutečnosti je to velice prosté,“ odpověděla sestra Josefína a uvelebila se na židli s rukama sepjatýma v klíně.

„Jaký druh vzpoury ještě zbude dospívajícímu dítěti, když jeho rodiče a prarodiče už udělali všechno, porušili každý zákon a dopustili se každého hříchu, a všechno jim to prošlo? Dokonce se upsali samotnému ďáblu. Co zbývalo Melisse, aby mohla dát najevo svou nezávislost, než aby se stala oddanou věřící, zvolila si některý svatý řád a odebrala se do ústraní v klášteře? Melissa se chtěla stát jeptiškou. Patrně to začalo jako akt teenagerského vzdoru, ale čím více se o náboženství, a kvůli svému dědovi zejména o křesťanství, zajímala, tím více cítila, že je to její skutečné poslání. A jelikož Jeremiáš prodal svou duši ďáblu, není divu, že si jeho vnučka nakonec vybrala tu nejextremističtější, nejnesmlouvavější křesťanskou církev, kterou našla. Nás. Sesterstvo armády spásy. Kontakt s námi navázala přes Paula, protože on pro ni zařizoval všechno. Byl jediný z rodiny, kdo sem mohl klidně vcházet a zase odcházet, protože už nad ním jeho děda zlomil hůl.“

Sestra Josefína se krátce usmála. „Zpočátku nás musela trochu přesvědčovat. Nemohli jsme uvěřit, že by kdokoliv z neblaze proslulé Griffinovic rodiny mohl být upřímně věřící, natož aby se chtěl připojit k našemu řádu. A dokonce ani ne jako válečnice, ale jako kontemplativní sestra. Nakonec se jí ale s Paulovou pomocí podařilo vyklouznout svým osobním strážcům a doprovodu a přišla k nám, aby nám naslouchala a učila se. Proti své vůli jsme musely přiznat, že na nás udělala opravdový dojem. Skutečně věřila prostou a čistou vírou, až zahanbila i některé z nás. Někdy příliš snadno zapomínáme, že naším úkolem je chránit nevinné a trestat ty, kdož se provinili. Melissa je jemná duše, která v sobě nemá ani jiskřičku násilí. Těžko věřit, že je doopravdy Griffinová... předpokládám, že to jen dokazuje, že se zázraky se člověk může setkat na každém kroku.“

„Melissa se chtěla stát jeptiškou,“ řekl jsem pomalu. „To jsem netušil. Ale... musely jste být celé žhavé ji mezi sebe přijmout. Mít ve své kmenové knize Griffinovou, to už je vážně něco.“

„Už jsem vám to říkala,“ odpověděla sestra Josefína trpělivě. „My se nikoho nepokoušíme obracet. Přicházejí k nám sami z nejrůznějších důvodů a jenom těm s nejpřípustnějšími úmysly dovolujeme zůstat. Melissa... věří doopravdy.“

„Tak moment „ řekl jsem. „Melissa už tehdy věděla, že její děda prodal ďáblu duši za nesmrtelnost? To jste jí neřekly vy?“

„Ne. Řekl jí to on sám. Největší tajemství jeho života, řekla bych... chtěl jí dokázat, že z ní má doopravdy v úmyslu udělat svou dědičku.“

„Věděla také, že si Jeremiáš stále ještě může zachránit život a ponechat duši, kdyby ona a Paul zemřeli?“

„Ale ano. Řekl jí úplně všechno. A potom ji vyvedl na vrchol hory, ukázal jí všechna království země a řekl: Tohle všechno může být tvoje, přijmeš-li moje dědictví a budeš v něm pokračovat. Ale ona byla silnější, než o sobě věděla, a vůbec ji to nepokoušelo. Netoužila po ničem, co vzešlo ze smlouvy s ďáblem. Věděla, že je to poskvrněné a že by ji to nakonec zničilo. Takže se rozhodla, že svou rodinu opustí, dokud ještě může. Snažila se přesvědčit Paula, aby odešel s ní, ale on už měl svůj druhý život jako Polly.“

„Musím říct,“ řekl jsem opatrně, „že mě víc než jen lehce překvapuje, že byla tak staromódní a akurátní církev, jako je ta vaše, ochotna akceptovat Paula a Polly.“

„Jsme opravdoví fundamentalisté křesťanské církve,“ odpověděla sestra Josefina příkře. „Řídíme se Ježíšovým učením o toleranci a snášenlivosti. Svou zlobu zaměřujeme jen na ty, kteří prokázali, že jsou naprosto nepolepšitelní. Kteří existují jen proto, aby vedli nevinné do temnoty a ztracení. Víme, jak vypadá skutečné zlo. Vidáme ho každý den. Paul, ať už jako on sám nebo jako Polly, sloužil svým vlastním způsobem světu. Těšilo ho rozdávat lidem radost. Byl to takový veselý ptáček zpěvák... motýlek, rozdrcený patou malodušného světa.“

„Takže... Melissa vás požádala, abyste jí pomohly zinscenovat únos?“ zeptal jsem se.

„Ano. Všechno to vymyslela a připravila do poslední podrobnosti.“ Sestra Josefina se odmlčela a podívala se na mne.

„Nesmíte si o ní myslet, že je sobecké děvče, pane Taylore. Pořád miluje svou rodinu a doufá, že usilovným studiem náboženství najde nějaký způsob, jak je zachránit před následky jejich hříchů... dokonce i svého děda. Skutečně věří, že upřímná víra může zlomit i smlouvu s ďáblem. Vy byste o ní nejspíš řekl, že je naivní. My u ní vidíme čistou a nefalšovanou víru, která zahanbuje i nás. Udělaly bychom pro ni cokoliv. Takže když přišla a prosila nás, abychom jí pomohly uniknout z domu její rodiny, pustily jsme se do toho s ní.“

Zařídila to tak, aby čtyři z nás mohly nepozorovaně proniknout až k Síní a vstoupit dovnitř předním vchodem, aniž by se spustily všechny alarmy. Její děd se s ní podělil o všechna svoje tajemství včetně zabezpečení Síně, protože stále věřil, že se mu ji podaří přemluvit, aby po něm převzala rodinné impérium. Na tak zkušeného muže byl velice zaslepený, když šlo o jeho vlastní rodinu. Melissa poslala sluhy do jiné části domu, a dokonce pod nějakou smyšlenou, ale hodnověrnou záminkou přesvědčila Griffina, aby na večer poslal Hobbese dolů do města cosi zařídit. Vždycky měla z Hobbese strach, protože jí připadalo, že ví o všem, co se děje...“

Přikývl jsem. Od samého začátku mi bylo jasné, že do případu je zapleten někdo zevnitř. „Proč tam potřebovala vás čtyři? Proč prostě neodešla?“

„Byly jsme tam, abychom tam zanechaly stopy své přítomnosti,“ řekla sestra Josefina. „Tamhle šlápotu, tu zase otisk ruky a tak podobně. Říkala jsem, že Melissa všechno důkladně promyslela. Byly to všechno falešné stopy. A... vždycky existovala možnost, že něco přehlédla a budeme si muset cestu ven vybojovat. I když by Melissu něco takového nikdy ani nenapadlo, mne ano.“

„Ale proč tak stála o to, aby si všichni mysleli, že byla unesena, a ne že prostě utekla z domu, jak už to mladí občas dělají?“

„Aby je svedla ze stopy. A aby Griffina přinutila pátrat všude, čímž by snížila jeho naději na úspěch.“

„No dobře,“ přikývl jsem. „Tohle bych celkem vzal. Ale pořád mám tak trochu problém pochopit, proč taková jemná, pokorná a mírná dívka, jako je Melissa, chtěla vstoupit do řádu, který se specializuje na ničení a krvavé pomsty.“

„Přemýšlejte trochu,“ vyzvala mne sestra Josefina. „Melissa to udělala. Potřebovala řád dost silný, aby ji v případě, že se její děd někdy dozví, kde se ukrývá, ochránil před jeho hněvem. Doufala, že pochopí, proč odmítá vést jeho impérium, a smíří se s tím, ale Griffin... vždycky byl velice pyšný a mstivý muž. Melissa věděla, že nemá smysl odejít do kláštera, když její děd za ní může prostě poslat lidi a nechat ji přivléct zpátky. Zнала naši pověst a doufala, že postačí k tomu, aby si to Griffin rozmyslel.“

„Musíte se mnou jednat na rovinu,“ řekl jsem. „Jak upřímné od vás bylo přijmout mírnou a neprůbojnou Melissu do svého řádu? Stály jste o ni jen jako o prostředek, který použijete proti jejímu dědovi?“

„Ne,“ odpověděla sestra Josefina okamžitě. „Melissina víra je pravá, a to je jediný důvod pro to, abychom někoho přijaly do naší církve.“

„Potřebuji si s ní promluvit,“ řekl jsem. „Osobně. Abych si váš příběh ověřil a probral s ní, co k čertu mám dělat dál. Už jsem vám řekl, že nemám v úmyslu odtáhnout ji domů proti její vůli... ale Paulova smrt všechno mění. Teď po ní Jeremiáš nikdy nepřestane pátrat. Je to jediné vnouče, které mu zůstalo. Bud' to bude chtít, aby se vrátila domů, k rodině, nebo jestli uvěří, že je pro něj nadobro ztracená... mohl by se rozhodnout, že bude lépe, aby umřela a on mohl žít dál.“

„Proto v současné době přechováváme Melissu v bezpečném úkrytu,“ řekla sestra Josefina. „Máme s ní trvalé spojení, ale v této budově se nenachází. S bezpečností musí člověk začít u sebe doma. Pro případ, že by ji sem někdo přišel hledat.“

„Někdo jako já?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě. Všem nám to způsobilo velké... starosti, když jsme se dozvěděly, že si vás Griffin najal, abyste mu našel jeho vnučku. Pověst o vašem nadání vás předchází. Takže jsme Melissu dočasně ukryly do kapesní dimenze. Tam ji ani vy nemůžete najít.“

„Tím si nebudte tak jistá,“ zavrčel jsem. Neměl jsem sice ani tušení, jak bych to asi udělal, ale v mé branži je důležité udržovat zdání.

Sestra Josefina náhle vstala, a tak jsem ji napodobil. Ze své kutny vytáhla Ruku slávy a jediným rychlým pohybem zapálila svíce jejích prstů. Náhle se na mne usmála a byl to vlídný, dokonce hřejivý úsměv. „Pojďte se mnou, John. Přišel čas, abyste se setkal s Melissou Griffínovou. Nejkřesťanštější duší, jakou jsem kdy poznala.“

* * *

Použila Ruku slávy na dveře své pracovny. Hlasitě přitom zasténaly, jako kdyby proti takovému zacházení protestovaly. Pak se před námi otevřely dokořán, my jsme jimi prošli a okamžitě jsme byli někde úplně jinde. Země se mi krátce zhoupla pod nohama, jako kdyby se teprve usazovala na místě, a vzduch byl najednou horký a vlhký. Na obličejích a rukou mi vyrazil pot a měl jsem co dělat, abych v tom dusném parnu popadl dech. Páchlo to tu sírou, špínou a krví. Stáli jsme v prosté kapli s řadami dřevěných kostelních lavic a jednoduchým, funkcionalistickým oltářem na opačné straně. Kříž nad oltářem byl obrácený vzhůru nohama.

Lavice byly plné jeptišek, ale všechny byly mrtvé. Byl jich tam tucet nebo i víc. Už se to nedalo rozpoznat. Byly zavražděné, surově a nelidsky. Doslova roztrhané na kusy, vyvržené a hlavy oddělené od těl. Krev vsákla do lavic a podlahy a všude kolem byly rozházené části těl. Puch byl horší, čím déle jsem ho vdechoval.

Pomalu jsem vykročil uličkou směrem k oltáři a sestra Josefina se držela po mém boku. Koutkem oka jsem se na ni podíval, abych se přesvědčil, jak to snáší. Obličej měla příšerně bledý potlačovaným vztekem a v každé ruce teď svírala automatickou pistoli. Na vyřezávané dřevěné ochranné mříži před oltářem bylo naraženo čtrnáct hlav; pořád ještě měly čepce a jejich tváře byly zkrivené smrtelným křikem. Samotný oltář byl pomazaný krví a výkaly.

„Vidíte tady někde Melissu?“ zeptal jsem se tlumeným hlasem.

„Ne. Není tady.“ Sestra Josefina se rychle rozhlédla, a jak se otáčela, mířila oběma pistolemi, dychtivě hledajíc něco, do čeho by vyprázdnila jejich zásobníky.

„Kdo jiný se sem ještě mohl dostat?“

„Nikdo. Jenom já. O to šlo.“ Sestra Josefina se s vypětím všech sil snažila uklidnit. „Jenom já vím, jak zacházet s Rukou slávy a otevřít s ní dveře mezi dimenzemi.“

„Což znamená, že vystopovat Melissu sem, vynutit si přístup a udělat... tohle všechno musel někdo, kdo má pozoruhodnou moc.“ Zamyslel jsem se a čím více jsem o tom uvažoval, tím méně se mi to líbilo. Jestli to byl stejný Někdo, kdo mi bránil použít moje nadání, znamenalo to, že byl o krok napřed už od samého začátku.

„Jestli chtěli jen Melissu, proč ztráceli čas s tímhle?“ zeptala se sestra Josefina napjatým, sevřeným hlasem. „Proč zmasakrovali sestry a znesvětili oltář?“

„Musel to udělat někdo, kdo bere křesťanskou víru dost vážně na to, aby ji skutečně nenáviděl,“ odpověděl jsem. Sestra Josefina se na mne znepokojeně podívala. „Cítím síru.“

„Já také.“

„Myslíte si, že je Melissa mrtvá?“

„Nemyslím,“ odpověděl jsem okamžitě. „Jinak by tady její tělo nechali, znetvořené stejně jako ta ostatní. Ne, někdo ji odsud odvedl, abych ji nemohl vypátrat. Někdo už od samého začátku nechtěl, abych se do toho pletl. Říkám to nerad, ale tohle všechno by mohla být Jeremiášova práce. Pokud nevěřil, že mu jeho vnučku přivedu zpátky. Ten chlap uzavřel smlouvu s ďáblem a tohle mi připadá jako ďáblov dílo.“

Zmlkl jsem, protože jsem měl najednou pocit, že se v kapli něco změnilo. Puch byl náhle takřka nesnesitelný a ozvalo se bzučení much. Všechny květiny v kapli v jediném okamžiku vzplály a hořely ve vázách. Připadalo mi, jako by tu byl někdo s námi... a pak jsme sestra Josefina a já bleskově zaujali pozici zády k sobě, jak se jedna z mrtvých jeptišek v lavicích pomalu probrala zpátky k životu. Beznohé torzo se k nám plazilo po podlaze a přitom se odstrkávalo pažemi bez rukou. Zkrvavené vnitřnosti se za ním táhly jako vypasení červi. Ze stropu začala pršet krev. A všechny hlavy naražené na mříži začaly mluvit najednou:

Sestro Josefino, Johne Taylore, pojďte za námi dolů! V pekle je jedno místo vyhrazené speciálně pro vás a všechny ostatní hrdiny, kteří nedokázali ochránit ty, jež chránit přísahali! V pekle se ti bude líbit, John – už tam jsou všichni tví přátelé a rodina...

Vysmál jsem se jim do očí. „Šetři si ty svoje psychologické triky pro někoho, na koho zabírají. Co chceš dělat se všemi těmi kousky a cáry? Ušťouchat nás k smrti?“ Podíval jsem se na sestru Josefinu. „Nenechte se tím parchantem vyvést z míry. Jenom to na nás zkouší a doufá, že nás tak zdeptá. S tím si poradím.“

Vyvolal jsem svoje nadání a prakticky okamžitě jsem našel primitivní magii, která oživovala mrtvolu jeptišek. Zaklínadlo jsem spustili sami, tím, že jsme vstoupili do kaple, a vrátit ho zpátky do polohy vypnuto byla ta nejsnazší věc na světě. Kouzlo pominulo a mrtvé údy a kusy těl opět znehybněly, jejich posmrtná důstojnost jim byla navrácena. Sestra Josefina schovala pistole. Dech měla zrychlený, ale jinak se zdála být docela v pořádku.

„Kdo mohl tohle udělat?“ zeptala se a znělo to doopravdy nebezpečně. „A kam mám jít, abych ho našla a přinutila ho za to zaplatit?“

„Já osobně bych si vsadil na Griffínovu síň,“ odpověděl jsem. „Ale jelikož moje nadání už zase funguje, proč si v tom nezjednat jasno definitivně?“

Otevřel jsem svoje vnitřní oko úplně a můj vnitřní zrak mi ukázal vizi nedávné minulosti. Viděl jsem, kdo sem přišel, udělal tohle všechno a pak odvedl Melissu Griffínovou... a najednou mi spousta věcí začala dávat smysl.

Učiněné peklo

11

Přit se s jeptiškou není nikdy snadné, ale když kolem sebe na zdůraznění svých argumentů mává automatickou pistolí, je to ještě těžší. Sestra Josefína pekelně vyváděla, že jí nechci říct, co jsem ve své vizi spatřil, ale já jsem jí to povědět nemohl. Ne, dokud nebudu mít důkaz, kterým bych to podepřel. Některé věci jsou zkrátka příliš divné, než aby se o nich mluvilo nahlas, dokonce i na Noční stranu. Sestra Josefína se nakonec trochu uklidnila, ale trvala na tom, že do Griffinovy síně půjde se mnou, a já jsem jí to nedokázal odmítnout. Ne uprostřed rozčtvrcených a bezhlavých těl jejich sester. Kromě toho, měla Ruku slávy a jedině s její pomocí jsme se mohli dostat přes celou Noční stranu do Griffinovy síně okamžitě. Tak jsem souhlasil a sestra Josefína mě nechala čekat, dokud se jen tak pro všechny případy nedovybavila dalšími střelnými zbraněmi a normálními i zápalnými granáty. Musel jsem se usmát.

„Někdy vás musím představit své přítelkyni. Máte toho tolik společného.“

Jeptiška si hlasitě odfrkla. „O tom vážně pochybuji. Dobře, už jsem připravená. Je čas jít.“

Naposledy se rozhlédla po opuštěné kapli a přitom se přinutila spočinout pohledem na každém znetvořeném těle a utrženém údu, aby byla ve správném duševním rozpoložení, až dorazí do Griffinovy síně. Potom zapálila svíce prstů Ruky slávy a dloubla jimi do dveří před sebou. Těžké dveře se prohnuly a zavlnily, otřásly se v pantech, jako kdyby měly strach udělat, co od nich žádala, pak se ale rozletěly a odhalily temnotu, která byla za nimi. Prošel jsem skrz ně a sestra Josefína mne v těsném závěsu následovala.

Ale když jsem se znovu objevil, byl jsem pořád ještě kus cesty od Griffinovy síně. Byl jsem přímo uprostřed džungle, která ji obklopovala, a po sestře Josefíně nikde nebylo ani vidu, ani slechu. Můj první impulz byl vrátit se dveřmi zpátky, jenže když jsem se ohlédl, byly taky pryč. Skrze hustý příkrov korun stromů se ke mně procedil jen úzký proužek měsíčního světla, které se tetelilo na chvějících se listech a pomalu se pohybující vegetaci. Mezi stromy se míhala divná světélka a z hlubin země se ozývaly těžké šouravé zvuky. A všude kolem sebe jsem cítil pomalý, zlověstný pohyb, jako kdyby si džungle uvědomovala, koho má ve své moci.

Ochrany Síně patrně pracovaly přesčas. Nemohly zastavit tak mocnou magii, jako je Ruka slávy, ale zabránily mi proniknout dovnitř tím, že mne složily sem. Do džungle. Kde jsou rostliny pořád hladové...

Vegetace kolem mne se už začínala zvedat; květy se otevíraly a odhalovaly ostré zuby a kusadla, trnité větvičky se po mně natahovaly, liány se odvíjely jako škrťací šňůry. Dokonce i stromy ve své nedočkavosti vytahovaly kořeny z vlhké hlíny, aby se ke mně dostaly. Džungle si mne pamatovala a nenáviděla mne celým svým pomalým, chladným hněvem. Byl jsem obklopen nepřáteli a daleko od pomoci. Situace v mé branži naprosto běžná. Vytáhl jsem z kapsy pár zápalných granátů, odjistil jsem je a hodil tam, kde mi připadalo, že budou nejužitečnější. Exploze otřásly džunglí a prosvětlyly noc, a hladové se blížící vegetaci zachvátily stejně hladové plameny. Házela sebou, snažila se zbavit ohně, který ji stravoval, ale jen ho tím šířila. Sílicí světlo zahnao noc a umožnilo mi konečně se kolem sebe pořádně rozhlédnout. Griffinova síň vypínající se na vrcholu kopce proti nebi byla skrze stromy tak tak vidět. Nebyla nijak zvlášť daleko. To zvládnu.

Džungle se odtáhla a stromy ubíjely plameny těžkými větvemi, zatímco všechno ostatní se drželo z jejich dosahu. Nocí se rozléhalo podivné tiché ječení nepřírozených rostlin stravovaných chemickým ohněm. Ale plameny už skomíraly a brzy nezůstane nic, co by mi drželo džunglí od těla. Až na to... všiml jsem si, že rostliny se bojí víc světla než žáru ohně. Vyvolal jsem svoje nadání a našel jsem místo mimo Noční stranu, kde slunce jasně zářilo, pak jsem se tam natáhl a přinesl jsem jeho svit sem. Shora na mne dopadl velký kruh oslepujícího denního světla a obklopil mne svou hřejivou, ozdravující září.

Džungle šilela. I já sám jsem musel mhouřit oči před tím nezvyklým jasnem, ale noční rostliny v něm vadly a rozpadaly se na prach. Okvětní lístky černaly a opadávaly, kmeny stromů práchnivěly a větve se zoufale ohýbaly, aby se dostaly z dosahu denního světla. Listy se kroutily, liány se stahovaly zpátky do stínu a některé ze stromů slyšitelně sténaly. „Poslouchejte mě!“ zvolal jsem. „Na tyhle hlouposti nemám čas. Jdu do Griffinovy síně a jestli se mi něco postaví do cesty, zařídím tady na zbytek týdne slunečný letní den!“

Blufoval jsem, ale džungle to nevěděla. Vykročil jsem sebejistě vpřed a kruh světla se pohyboval se mnou, zatímco vegetace se spěšně rozestupovala, aby mi udělala místo. Prošel jsem džunglí tak rychle, jak jsem si troufal. Melissa byla ve smrtelném nebezpečí, stejně jako pravděpodobně i celý zbytek její rodiny. Griffinům se čas valem krátil. Brzy se objeví ďábel, aby si vzal, co mu patří, a pak se rozpoutá učiněné peklo.

Když jsem se nakonec vynořil z džungle, byl jsem vyčerpaný a mokrý potem, nohy se pode mnou podlamovaly a lapal jsem po dechu. Jsem stavěný na výdrž, ne na rychlost. Sluneční svit zmizel v tom okamžiku, kdy jsem opustil džunglí a vešel na nádvoří, jako by v těchto místech nebylo zdravé přirozené světlo dovoleno. Zatímco jsem popadal dech, opřel jsem se o kovovou bránu a zkontroloval jsem situaci. Ve skutečnosti jsem se bez světla také cítil lépe; musel jsem se bez něj obejít tak dlouho, že jsem mu už odvykl. Rukávem trenčkotu jsem si otřel pot z čela a rozhlédl jsem se kolem. První věc, kterou jsem zaznamenal, bylo to, že na dvorku neparkovala žádná auta. Všichni hosté už byli posláni domů. Ve všech oknech Griffinovy síně se svítilo, ale na tom světle bylo něco... špatně. Bylo příliš jasně, zlověstně a nepřírozně bodavé. A celý dům byl tichý jako hrobka. Dívat se na něj teď bylo jako pohlédnout do otevřeného hrobu. Zhluboka jsem se nadechl, abych se uklidnil, a zamířil jsem přímo k přednímu vchodu. Nic a nikdo se neobjevil, aby mne zastavil. Když jsem dorazil ke dveřím, byly zamčené. Jak ochranná opatření Síně odrazila sestru Josefínu, zadržela i její Ruku slávy.

Pro všechny případy jsem zalomcoval klikou, ale dveře byly příliš velké a těžké, takže se skoro ani nehuly. Snažit se je vyrazit ramenem jsem ani nezkoušel. Prohlédl jsem si zámek: byl velký, masivní a vypadal skutečně solidně. Znáám pár neoficiálních způsobů, jak si poradit s tvrdohlavými zámky, ale na mocné ochrany Síně by nic z toho patrně nezabralo.

Náhle jsem si vzpomněl na zlatý klíček,

který mi Paul vtiskl do dlaně, když umíral. Musel vědět, že k tomuhle dojde. Vylovil jsem klíč z kapsy a vyzkoušel jsem ho v zámku, ale nepasoval tam. Ani zdaleka. Zase jsem ho schoval a zamračil jsem se na zamčené dveře. Přece jsem se v

případu nedostal tak daleko, jen abych se nechal zastavit obyčejnými zamčenými dveřmi. Takže – když jste na pochybách, myslíte laterálně.

V duchu jsem si rychle prošel seznam toho, co mám u sebe, a najednou jsem se usmál a vytáhl jsem ukazovací kost australských domorodců. Ukázal jsem kosti na dveře, řekl jsem správné slovo moci a těžké dřevěné dveře se začaly otřásat a prohýbat, jako kdyby se snažily uhnout před tou strašnou věcí, která je zabíjela. Dřevo popraskalo a zčernalo, v jediném okamžiku zpráchnivělo a v mrtvém houbovitém materiálu se udělaly velké díry. Schoval jsem kost, strčil jsem obě ruce do děr a trhal jsem a lámal zetlelé zbytky tak dlouho, až jsem si vytvořil otvor dost velký, abych se jím protáhl. Očekával jsem, že uvnitř budu muset čelit armádě těžce ozbrojených stráží a možná i vyděšených sluhů, ale rozlehlá chodba byla úplně prázdná. Opuštěná. A v Síní stále vládlo to strašidelné ticho, ve kterém nebylo slyšet žádné zvuky života. Nemohl jsem si dovolit připustit, že jsem přišel příliš pozdě. Pořád byl ještě čas. Cítil jsem to. Vyvolal jsem svoje nadání, abych zjistil, kde se momentálně nachází Griffinova rodina, a opět to Něco zvenčí, co vládlo brutální silou, přinutilo mě vnitřní oko se zavřít. Vykřikl jsem strašlivou agónií, která mi sevřela mozek. Potácel jsem se chodbou a snažil jsem se bolest potlačit silou své vůle. To úsilí mnou pořádně otřásl. Cítil jsem se, jako by mi v hlavě vybuchla bomba.

A připadalo mi, že se mi odněkud z nepříliš velké dálky Někdo vysmívá a dráždí mě.

Narovnal jsem se a zaštitil jsem se posledním zbytkem sil jako brněním. Svůj dar jsem nepotřeboval. Věděl jsem, kde je Griffinova rodina, kde musí být. Na jediném místě, kam nesměl vstoupit nikdo jiný než sám Jeremiáš Griffin – ve starém sklepení pod Síní. Rychle jsem proběhl přízemím a hledal jsem cestu dolů. Přitom jsem zjistil, co se stalo strážím a služebnictvu. Všichni byli mrtví, zmasakrovaní a povraždění stejně jako jeptišky v kapli. Roztrhaní na kusy, vyvržení, s utřátými končetinami a znetvoření. Ale tyhle mrtvolky alespoň stále ještě měly hlavy. Ze všech stran na mne hleděly obličejové zkřivené agónií a hrůzou jejich posledních okamžiků. Rád bych se u každého z mrtvých zastavil a zatlačil jim vyřeštěné oči, ale neměl jsem na to čas.

Protože mrtvolky ležely v jediné řadě... pečlivě naaranžované, aby mne dovedly ke dveřím do sklepa. Sluhové ve svých staromódních livrech, strážé v ochranné zbroji: všichni byli zabiti stejně snadno a stejně příšerně. Krev byla úplně všude, místy ještě lepkavá na dotek, a po zdech se táhly dlouhé karmínové šmouhy připomínající žíly. Vzduch houstl jejím pachem, a když jsem se nadechl ústy, ucítil jsem v nich pachut' mědi. Nakonec jsem dorazil až ke dveřím, které byly pootevřené, jako by mne zvaly, abych sešel dolů do sklepa... Věděl jsem, co tam dole na mne čeká a už se nemůžu dočkat, až mi ukáže, jak se vypořádá s Griffinovou rodinou a Melissou.

Jednou rukou jsem dveře rozrazil dokořán. Přede mnou spadala do hlubin dlouhá řada schodů, nepřírozeně jasné osvětlených papírovými lampióny. A na každém stupni toho schodiště seděl skrčený jeden zavražděný sluha nebo strážce, pečlivě naaranžovaný, aby hleděl mrtvýmá očima dolů do sklepa. Dloubl jsem do nejbližšího z nich prstem. Mrtvola se lehce zhoupla, ale nejevila žádné známky toho, že by se chystala vstát a zaútočit na mě. Vyrázil jsem po schodech dolů, přičemž jsem se pečlivě držel uprostřed. Jak jsem procházel kolem mrtvých mužů, tu a tam některý z nich pomalu zvedl hlavu, podíval se na mne a monotónním hlasem ozývajícím se jakoby z velké dálky mi zašeptal tajemství.

„Ohně tu tolik pálí. Dokonce i ptáci tu hoří.“

„Něco mne drží za ruku a nechce mne to pustit.“

„Píji naše slzy jako víno“

„Nelíbí se nám být mrtví. Není to takové, jak nám říkali. Tobě se to taky nebude líbit.“

Snažil jsem se je neposlouchat. Peklo obchoduje se zoufalstvím a vždycky lže. Samozřejmě vyjma případů, kdy vám pravda může ublížit víc.

Konečně jsem dorazil na konec schodiště. Trvalo mi to dost dlouho. Neměl jsem tušení, jak hluboko jsem se dostal, ale určitě to bylo hodně hluboko pod Síní, možná v nitru kopce, na kterém stála. (Říká se, že kopec a Sín' povstaly v jedné jediné noci...) Dveře do sklepa vypadaly jako naprosto obyčejné dveře a i ony byly pootevřené, jako by mne zvaly dál. Rozkopl jsem je a vkrácel jsem do kamenné síně za nimi, jako bych měl za zády armádu. A opravdu tam všichni byli – celá Griffinova rodina. Jeremiáš a Mariah, William a Gloria, Eleanor a Marcel, všichni ukřižovaní, přibití na studenou kamennou zeď. Z ošklivých ran na proražených zápěstích a kotnících jim crčela krev. Mlčky se na mne dívali velikýma, prosícíma očima, jako by se báli cokoliv říct. Melissa Griffinová seděla sama na kamenné podlaze uprostřed místnosti, v pentagramu namalovaném krví členů své rodiny. Pořád ještě na sobě měla cáry černobílé novické kutny, i když čepec už někde ztratila. Někdo ji strašlivě zbil, nejspíš čistě jen proto, že mohl. Na opuchlé tváři plné modřin jí zasychala krev, ale když se na mne podívala, v očích stále měla ten klidný, tvrdohlavý výraz.

Kývl jsem na ni a konejšivě jsem se usmál, pro ni stejně jako sám pro sebe. První, co mne při pohledu na ni napadlo, bylo, jak moc se podobá Paulovi převlečenému za Polly, ale vyzářoval z ní vnitřní klid, který Paul nikdy nenašel. Došel jsem až k ní a opatrně jsem poklekl, přičemž jsem si dával dobrý pozor, abych se nedotkl žádné z čar pentagramu.

„Ahoj, Melisso. Já jsem John Taylor. Hledal jsem tě. Jsem rád, že jsme se spolu konečně setkali. Neboj se, já tě odsud dostanu.“

„A mou rodinu?“ zeptala se Melissa.

„Udělám, co bude v mých silách,“ slíbil jsem jí. „Pro některé z nich už je možná příliš pozdě, ale já se na ztracené případy specializuji.“

„To rozhodně, pane Taylore,“ ozval se tichý, nenávidný hlas. „Koneckonců, vy sám jste přece největší ztracený případ ze všech.“

Ohlédl jsem se a byl tam – zády se opíral o zeď, ruce založené na prsou a usmíval se, jako kdyby měl odpovědi na všechny otázky a nějaké to eso v rukávu k tomu. Muž, který byl za tím vším už od samého začátku. Muž, kterého jsem viděl masakrovat jeptišky v kapli.

Majordomus Hobbes.

Pomalů jsem vstal a otočil jsem se, abych se na něj podíval. „Nelíbil jste se mi už od začátku, ale prostě jsem se nedokázal přinutit uvěřit, že je za vším komorník.“

„Vítejte ve skutečném srdci a duši Griffínovy síně, pane Taylore. Jsem tak rád, že jste si udělal čas. Představení brzy začne.“

„Čerta starého.“ Vykročil jsem proti němu, ale když se náhle narovnal, zastavil jsem se. Aniž by cokoliv udělal, najednou vypadal velice nebezpečně, a vůbec ne lidsky. Zaujal jsem ležerní postoj a ušklíbl jsem se mu do obličej. „Měl jsem vědět, že jste to vy, hned jak jsem uslyšel vaše jméno. Hob je starý výraz pro ďábla. Vy se nejmenujete Hobbes, ale ‚Hobův‘ – ten, který patří ďáblu.“

„Přesně tak,“ odpověděl Hobbes. „Je úžasné, kolik lidí není s to vidět zřejmé, přestože jim to strkáte přímo pod ty jejich pitomé smrtelnické nosy.“

„To stačí,“ řekl jsem, „Čas na zdvořilé řečičky už dávno minul. Ukaž mi svou pravou tvář. Ukaž mi, kdo jsi doopravdy.“ Zasmál se. „Tvoje omezená lidská mysl by si s mým zjevem neporadila. Kdybys zahlédl jen záblesk mého skutečného vzhledu, mozek by ti shofel na popel. Ale mohu ti ukázat podobu, kterou používám, když mne někdo přivolá do této ponuré smrtelnické roviny existence...“

Zkroutil se a protáhl způsobem, který nemá nic společného s geometru přirozeného světa, a v příštím okamžiku byl Hobbes pryč a na jeho místě stálo něco jiného. Něco, co nikdy nebylo a ani nemohlo být pouhý člověk. Bylo to obrovské, skoro čtyři metry vysoké, shrbené, aby se to vešlo pod kamenný strop, o který se to opíralo svou rohatou hlavou. Mělo to krvavě rudou kůži pokrytou mokvajícími morovými vředy a velká blanitá křídla roztažená jako nějaký karminový plášť. Na rukou to mělo zahnuté drápy a na nohou kopyta. Byl to hermafrodit s nestvůrně zvětšeným mužským a ženským orgánem. Páchlo to sírou a utrpením. A obličej... musel jsem se na okamžik odvrátit. Mělo to v něm vepsané všechno zlo, bolest a hrůzy světa.

Griffínova rodina při spatření jeho pravé podoby zaječela a já nejspíš taky.

„Trochu středověké, já vím,“ řekl Hobbes tichým hlasem připomínajícím předení, dětský křik i vrčení hladového vlka.

„Ale já jsem byl vždycky tradicionalista. Když něco funguje, drž se toho – to je moje motto.“

„Bojuj s ním, Taylore!“ vykřikl Jeremiáš Griffín. Přestože byl ukřižovaný na zdi vlastního sklepa, pořád v sobě ještě měl něco ze své staré síly a arogance. „Zabraň mu, aby nás všechny zničil!“

Hobbes se na mne se zájmem podíval a dlouhý rudý holý ocas se mu omotal kolem kopyt. Stál jsem naprosto bez hnutí. Usilovně jsem přemýšlel. Neodvažoval jsem se do něčeho zbrkle hrnout. Tady jsme byli v ohrožení všichni a neriskovali jsme jenom svoje životy, ale i duše. Tohle nebyl jeden z menších démonů, jaké jsem v minulosti úspěšně vodil za nos – tenhle byl opravdový Kníže Pekla, přičemž Peklo teď bylo velice blízko a neustále se přibližovalo. Musel jsem najít způsob, jak se dostat z téhle šlamastyky a zmizet dřív, než ďábel dorazí, aby vznesl nárok na to, co mu patří.

Hobbes řekl, že je tradicionalista... z kapsy kabátu jsem vytáhl stříbrný kříž, požehnaný svěcenou vodou, a pozvedl jsem ho před Hobbesem. Vzápětí mi kříž explodoval v ruce a já jsem zařval bolestí, jak se mi stříbrné stěpiny zaryly hluboko do dlaně a prstů. Hobbes se zasmál a zvuk jeho hlasu způsobil, že jsem se zachvěl.

„Nachází se na území Pekla,“ řekl klidně. „Tvar je jen tvar, pokud nemáš víru, kterou bys ho naplnil. Věřil jsi vůbec kdy v něco, Taylore?“

Nepři se s ním. Vždycky lže. Kromě případů, kdy ti pravda může ublížit víc...

„Jak dlouho?“ zeptal jsem se a tiskl jsem si zraněnou ruku k hrudi. „Jak dlouho už se maskuješ za Griffínova majordoma?“

„Vždycky jsem byl Griffínovým majordomem,“ odpověděl Hobbes. „Od samého začátku. Ale v průběhu staletí jsem měnil svou tvář a vzhled, jako jeden muž jsem zmizel a jako druhý jsem se zase objevil, takže si nikdo ničeho nevšiml, a Griffín už vůbec ne. Sluhy nikdo nevnímá. Držel jsem se v jeho blízkosti, když si budoval to svoje milované impérium na krvi, utrpení a promarněných životech jiných, tu jsem utrousil radu, tady zase návrh, abych zajistil, že dílo mého pána bude vykonáno. Mého skutečného pána... Protože já jsem byl vždy sluhou svého pána, a nikoliv Jeremiášovým...“

„Jak ses dostal na Noční stranu?“ zeptal jsem se. „Tohle místo bylo stvořeno jako bezpečné před přímými zásahy Nebe i Pekla.“

„Byl jsem sem pozván,“ odpověděl Hobbes. „A Shůry i Zdola vždycky vysílali na Noční stranu svoje agenty. Ty bys to měl vědět nejlépe. Jsem rád, že jsi sem přišel, Johnne. Ani zdaleka by to nebylo ono, kdybys u toho nebyl a bezmocně nepřihlížel mému konečnému vítězství.“

„Ty kecy si můžeš ušetřit,“ odsekl jsem. „Jsem tady, protože jsi mi v tom přes všechno svoje úsilí nedokázal zabránit. To ty jsi pořád blokoval moje nadání. Měl jsem si všimnout, že k tomu dochází, jen když jsi byl nablízku. A teď jsi podělaný strachy, že bych mohl najít nějaký způsob, jak tě zastavit a připravit ďábla o jeho odměnu, přesto že sis s tím dal tolik práce. Tvůj pán dokáže být velice tvrdý na ty, kdo ho zklamali...“

„Přivedl jsem tě sem,“ řekl Hobbes. „Rozložil jsem všechny ty mrtvé, aby ti ukázali cestu sem dolů.“

„Dal jsi je tam, abys mi nahnal strach,“ přerušil jsem ho. „Ale já se tak snadno vyděsit nedám.“

„Ani ty nemůžeš porušit smlouvu, kterou se někdo dobrovolně upsal Peklu.“

Usmál jsem se. „Ve svém životě jsem už porušil hodně pravidel.“

„Můj pán tu bude už brzy,“ řekl Hobbes. „A jestli tady ještě budeš, až se vynoří z pentagramu, aby se zmocnil toho, co mu patří, odvede tě do Pekla s ostatními.“

„Pověz mi tohle,“ řekl jsem. Hrál jsem o čas a Hobbes to musel vědět, ale strašně rád se chvástal. „Proč ďábel zajistil tomu muži tak dlouhý život, když mu nechtěl dát skutečnou nesmrtelnost?“

„Protože to korumpuje,“ odpověděl Hobbes bez váhání. „Vědomí, že vyvázneš bez trestu. Jeremiáš nadělal během života spoustu strašných věcí, a ani jednou za to nebyl potrestán. Obohatil se a získal moc těmi nejzavrženějšími

prostředky, a tak, prostřednictvím osobního příkladu, svedl na cestu zkázy i mnoho jiných. Tento jediný muž spustil lavinu tisíců, možná i stovek tisíc, ať už přímo nebo nepřímo. Šířil zlo staletími a jeho podnik rostl a vzkvětal. Jelikož sám povstal ze zla, jiné zlem nakazil. Všem nám dělá velkou radost, co Jeremiáš dokázal, když tak dlouho konal pekelné dílo... Žasl byste, jaké přivítání chystáme pro něj a jeho rodinu v nejhroznějších plamenech Pekla.“

„Pro Melissu ne,“ řekl jsem.

Hobbes si hlasitě odfrkl. „Kdo mohl předvídat, že tenhle chlap, který má na svědomí staletí zla, změkne při pohledu na hezkou tvářičku? Ale jak plyne čas, zavržení často hledají způsob, jak se vykrotit ze smlouvy, kterou uzavřeli, a odčinit zlo, jež napáchali. Všechno, co ve skutečnosti musí udělat, je upřímně se kát a Peklo nad nimi navždy ztratí moc. Jenomže kdyby patřili k těm, kteří jsou pokání schopni, nikdy by smlouvu s ďáblem neuzavřeli. Jeremiáš byl alespoň menší pokrytec než ostatní. Chtěl svoje impérium zanechat čisté duši, aby mohla odčinit, co způsobil. To jsme ale nemohli dovolit. Zajistit, aby zlo zaseté Jeremiášem pokračovalo i po jeho smrti a kazilo další a další lidi, protože jen podnik může být skutečně nesmrtelný, mne stálo příliš mnoho úsilí.“

„Heleďte se, já bych tu vůbec neměla být,“ ozvala se Gloria zoufale. „Nikdy jsem žádnou smlouvu neuzavřela! Vždyť ani nejsem Griffinová! Já jsem se do rodiny jenom přivdala!“

„Správně!“ přidal se k ní Marcel. „Tohle se mě přece netýká! Prosím, pusťte mě, já nikomu nic neřeknu...“

„Stali jste se nesmrtelnými díky smlouvě, kterou uzavřel Griffin,“ odpověděl Hobbes. „Těžili jste z ní, a tak jste se stali jeho spoluvíníky. A teď přestaňte knourat, vy dva, nebo vám vyrvu jazyk. Už brzy pocestují všichni Griffinové dolů... až úplně dolů...“

Pořád jsem nedokázal nic vymyslet a začínal jsem být zoufalý. „A co Melissa?“ zeptal jsem se. „Proč ji držíš zvlášť? Copak není jako Griffinová také zatracena?“

„Zasvětila svou duši Nebi,“ odpověděl Hobbes. „Tím nad ní Peklo ztratilo moc. Takže ji ve zbývajícím čase jenom zabiju, pomalu a bolestivě. Uvidíme, možná ji zoufalství, hrůza a utrpení přece jen přinutí vzdát se víry. Pak bude opět v moci Pekla a připojí se znovu ke své rodince, tentokrát už navěky. Ach, malá sestřičko, tak křehká a zranitelná... doufám, že se cítíš silná, mé dítě.“

„Neopovažuj se jí dotknout!“ zaječel Jeremiáš a napnul se proti hřebům, kterými byl přibitý ke zdi. „Taylore, udělej něco! Na mně už nezáleží, ale moje rodina může být ještě spasena! Udělej něco a zachraň moje děti a Melissu!“

„Ty parchante!“ zaječela Mariah. „Tolik let jsme prožili společně a teď se o mně ani nezmíníš?“

Jeremiáš bolestivě otočil hlavu a pohlédl na ni. „Zachránil bych tě, kdybych měl tu moc, má láska, ale po všech těch věcech, které jsme spolu spáchali... Copak si vážně myslíš, že by nás Nebe přijalo? Pyšnili jsme se svými zločiny a hříchy, a nyní nastal čas, abychom za to zaplatili. Tak ukaž, že máš páteř, ženská.“ Znovu se obrátil ke mně. „Zachraň je, Taylore. Na ničem jiném nezáleží.“

„Komu záleží na těch zatracených spracích?“ zaječela Mariah. „Nikdy jsem je doopravdy nechtěla! Já nechci umřít! Slíbil jsi mi, že budu žít věčně a nikdy nezemřu!“

Jeremiáš se usmál. „Co by muž nenalhal ženě, aby od ní dostal, co chce?“

Podíval jsem se na Melissu, schoulenou uprostřed krvavého pentagramu šokem a utrpením, ale přesto nezlomenou. Pořád ještě pro mne bylo těžké podívat se na ni a nevzpomenout si na Polly... což mne znovu dovedlo ke zlatému klíčku, který se mi Paul tak zoufale snažil předat, když umíral. Bylo zřejmé, že otevírá něco důležitého, ale co? Malý zlatý klíček... jako ten, který použil Jeremiáš, aby jim otevřel tajné dveře z plesového sálu. Je možné, že je tady dole ve sklepě další ukrytý prostor? A pokud ano, co v něm najdu? A pak jsem si vzpomněl, že mi Jeremiáš řekl, že originál jeho smlouvy s ďáblem je uložen tady ve sklepě, pod zámkem, protože i když nemůže být žádným způsobem zničen, někdo by ho mohl přepsat... někdo, kdo má patřičné styky s Peklem nebo Nebem...

Vývolal jsem svoje nadání a moje vnitřní oko se začalo otevírat, ale Hobbes je opět přinutil zavřít. Vzdušoval jsem démonovi, vložil jsem do toho všechnu svou sílu, ale byl to démon a já pouhý smrtelník... Zoufale jsem se podíval na Melissu.

„Pomoz mi, Melisso! Dokážu pomoci tobě i tvé rodině, ale musíš mi v tom pomoci! Pentagram tě nemůže zadržet, tebe, Kristovu nevěstu! Je to pekelná věc a ty ses zaslíbila Nebi! Bojuj s tím!“

A jakkoliv byla zle zřízená a potlučená, Melissa přikývla a vrhla se proti neviditelné stěně pentagramu. Svým naprosto odlišným způsobem dokázala být stejně odhodlaná a houževnatá jako její děda. Znovu a znovu narážela do neviditelné zdi, přestože se tím zraňovala, hlasitě se při tom modlila a její děda se smál a povzbuzoval ji. Mariah hystericky ječela, William a Eleanor se snažili Melissu co nejvíce podpořit a Gloria s Marcelem mlčky přihlíželi, jako by se vůbec neodvažovali doufat... A zatímco démon Hobbes tékal pohledem z jednoho na druhého, zaskočený tou náhlou vzpourou těch, o nichž si myslel, že je už zlomil, soustředil jsem se znovu na svoje nadání... a otevřel jsem svoje vnitřní oko jemu navzdory.

Můj vnitřní zrak mi ukázal tajnou skryš za stěnou po mé levici a odhalil zámek ukrytý ve zdivu. Vrhл jsem se k němu, vrazil jsem do něj zlatý klíček a otočil jsem jím. Celá jedna část zdi se odsunula a já jsem uviděl svitek pergamenu zastrčený do spáry mezi kameny. Vytáhl jsem ho a rozvinul. Latinsky moc neumím, ale stačilo to, abych se ujistil, že je to to, co jsem hledal. Smlouva s ďáblem podepsaná Jeremiášem Griffinem jeho vlastní krví.

Vytáhl jsem kuličkové pero a rychle jsem přeškrtl odstavec, který pojednával o Jeremiášových potomcích. A modlil jsem se, aby požehnaný kříž, který jsem přitom držel ve stejné ruce, dodal celé záležitosti dostatečný punc svátosti, aby to fungovalo.

Démon Hobbes vzdal snahu udržet Melissu v pentagramu a otočil se ke mně. Zavyl vztekem a z jeho napražené ruky vyšlehly plameny, ale já jsem před sebou držel rozvinutý pergamen, smlouvu, která nemohla být zničena žádnými prostředky... a oheň se ke mně přes ni nedostal. V příštím okamžiku hřeby, které držely Williama, Eleanor, Glorii a Marcela, samy vyskočily z jejich masa a zmizely, a všichni čtyři se bezvládně svalili na kamennou podlahu. Okamžitě se

začali plazit pryč, zatímco Hobbes na to jen nevěřičně zíral, zcela ochromený šokem a překvapením.

„Sundejte mě!“ zaječela na mne Marian. „Nemůžete mě tu nechat!“

„Samozřejmě že mohou,“ řekl Jeremiáš. „Jsme tam, kam patříme, má milá. Taylore, vezmi mou rodinu a vypadněte odsud!“

Melissa konečně prorazila bariéru pentagramu a rozplácla se na zemi. Rychle jsem jí pomohl na nohy.

„Ne!“ zařval Hobbes hlasem příliš silným a strašným, než aby ho pouzí smrtelníci dokázali snést. „Raději vás všechny zabiji, než abych vás nechal uniknout!“

Ale to už jsem pomocí svého nadání znovu našel slunce a vpustil jsem ho k nám, do sklepení pod Griffinovou síní.

Jasně sluneční paprsky srazily Hobbese, držely ho v kruhu světla jako brouka připíchnutého špendlíkem. Hobbes ječel a Jeremiáš se smál jako šílenec.

Melissa mne popadla za ruku. „Prosím, nemohl bys mu nějak pomoci...?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „On svůj osud zpečetil už dávno. Je tam, kde si zaslouží být. Ale ty ne, a ani ostatní. Pro ně je ještě naděje. Pomoz mi dostat je odsud.“

„Utíkejte!“ zavyl Jeremiáš z plných plic, aby překřičel Hobbesovo ječení. „On přichází!“

Cítil jsem to. Něco obrovského a nevýslovného nezadržitelně stoupalo z místa pod všemi místy, blížilo se to, aby se to zmocnilo toho, co mu právem patřilo. Museli jsem se odtamtud dostat, dokud to ještě šlo. Já a Melissa jsme ostatní přinutili, aby se pohnuli. Kamenná podlaha se nám houpala pod nohama a pak začala praskat. Příšerná přítomnost pulzovala ve vzduchu a nikdo z nás si netroufl se ohlédnout. Jeremiáš se stále hlasitě smál a Mariah ječela hrůzou. Prostrčil jsem Griffinovic rodinu dveřmi sklepa. A najednou jsme stáli na nádvoří, před hlavním vchodem Griffinovy síně, a s námi tam byla i sestra Josefina, která před sebou držela Ruku slávy.

„Říkala jsem vám, že mi nezabrání jít, kam chci!“ řekla mi a spěchala na pomoc raněným. Prázdné nádvoří jsme překonali tak rychle, jak to jen šlo, a pak jsme se zastavili a ohlédli jsme se. Všechna světla v Síní náhle zhasla. Se zasténáním podobným smrtelnému chrapotu umírajícího zvířete se obrovská budova pomalu propadla sama do sebe, zřítíla se a rozpadla se na kusy a nakonec byla úplně pohlcena jámou, jež se objevila na vrcholu kopce.

Stáli jsme tam, zaobírali jsme se každý svými vlastními myšlenkami a dívali jsme se na zánik domu Griffinů.

Epilog

Nechodím na pohřby. Nemám rád obřady a mše a vím toho o Peklu a Nebi příliš mnoho, než abych z nich dokázal načerpat útěchu. Nenavštěvuji hroby svých přátel, abych se s nimi rozloučil, protože vím, že tam nejsou. Pohřbíváme jen to, co po nich zůstane. A navíc jsem ve většině případů rád, že je ten dotyčný mrtvý a už mě neobtěžuje.

Jediní duchové, kteří mne straší, jsou moje vzpomínky.

Takže jsem na pohřeb Paula Griffína nešel. Ale přinutil jsem se navštívit jeho hrob o pár týdnů později. Jen abych mu vzdal čest. Suzie Střelkyně šla se mnou, aby mi dělala společnost. Paul byl pohřben na hřbitově Nekropole, v její vlastní soukromé dimenzi. Vládne tam ticho, tma a chlad, mezi nekonečnými řadami rovů, náhrobků, soch a mauzoleí se převalují chuchvalce mlhy. Stál jsem před Paulovým hrobem a Suzie se lehce opřela o mou ruku.

„Pořád se ještě cítíš, vinný jeho smrti?“ zeptala se po chvíli.

„Vždycky mám pocit viny, když zemře někdo, koho jsem mohl zachránit,“ odpověděl jsem.

Na jednoduchém mramorovém náhrobním kameni stálo PAUL A POLLY GRIFFINOVY: MILOVANÝ SYN A DCERA. Byl jsem si docela jistý, že v tom dokázu rozpoznat Eleanorin styl. Paul by se smál. Navršená zemina se ještě nestačila usadit. Obrovské věnce od všech děvčat z Divy! Byly vyrobené z plastových květin, pestrobarevných, veselých a umělých. Jako byla Polly.

Nedaleko odsud stálo velké kamenné mauzoleum ve viktoriánském stylu, s přehnaně zdobnými sloupy a římsami a záplavou kamenných cherubíků. Obrovská mosazná tabulka nad vchodem všem hrdě hlásala, že tato hrobka je místem posledního odpočinku Jeremiáše a Mariah Griffinových. Jen ta jména: žádná data, žádná slova. Jeremiáš koupil tu hrůzu už velice dávno, ne protože by si myslel, že ji někdy bude potřebovat, ale protože takové věci byly v módě, a Mariah musela mít všechno, co bylo módní. Její mauzoleum samozřejmě bylo větší a honosnější než všechna ostatní.

Překvapovalo mne, že si nenechala vytesat andělíčky, jak dělají na všechny dlouhý nos.

Jeremiáš a Mariah tam samozřejmě nebyli. Jejich těla nebyla nikdy nalezena.

„Slyšel jsem, že Melissa přece jen nakonec vstoupila do kláštera,“ řekla Suzie konečně.

„Jo, ke kajícímu řádu, který sídlí daleko od světa, přesně jak si přála. Není sice součástí Sesterstva armády spásy, ale mají spolu nadstandardní vztahy. Takže by mohla být docela v bezpečí.“

„Je nejbohatší jeptiška na Noční straně.“

„Ve skutečnosti není. Podle poslední vůle sice zdědila všechno, ale většinu se ihned zbavila. William a Eleanor dostali velice štědrý životní rentu prostřednictvím světeckého fondu výměnou za to, že nebudou závěť zpochybňovat, a všechno ostatní připadlo Sesterstvu. Které právě představuje svůj chrám a velice rychle se stává jednou z hlavních veličin na Ulici bohů. 23 duchové, mějte se na pozoru. Bůh sám ví, jakou výzbroj si bude SAS moci koupit s neomezeným rozpočtem...“

„A William a Eleanor?“

„Teď, když je Jeremiáš pryč, si musí zvyknout na život obyčejných smrtelníků. Jelikož už nejsou nesmrtelní ani potenciální dědici, společenské i obchodní kruhy se k nim houfně obracejí zády, což je patrně jen a jen dobře. Konečně mají šanci zařídit si život podle svého. William se vypravil spolu s Medvídkem Mísou a Mořským kozlem do Stínopádu. Eleanor odešla do ústraní, kde stále oplakává svoje dítě. Ale ona se vrátí. Je houževnatější, než si kdo myslí. I než sama tuší.“

„Myslíš si, že s nimi jejich partneři zůstanou?“

„Asi sotva,“ řekl jsem. „Ale nikdy nevíš. Lidé tě často překvapí.“

Suzie si hlasitě odfrkla. „Ne když si dáváš bacha a kryješ si záda.“ Rozhlédla se. „Tohle je ale zatraceně depresivní místo. Atraktivní jako podpaždí. Slib mi, že nikdy nedopustíš, abych tady skončila, John.“

Usmál jsem se a krátce jsem šiji přitiskl k boku. „Znám jedno místo, které se jmenuje Arkádie. Je tam pokoj a klid, slunce tam stále září a stávají se tam jen dobré věci. Mohli bychom tam ležet bok po boku na travnatém břehu a pod námi by bublala řeka...“

Suzie se zasmála a zavrtěla hlavou. „Ty můj sentimentální starouši. Já jsem myslela spíš něco jako nechat se pohřbít pod barem, aby tam pořád zněla hudba a smích, a lidé by na naši památku mohli ulévat ze svého pití na podlahu.“

„To by ti bylo podobné,“ přisvědčil jsem. „Ale v barech, které my navštěvujeme, by nás nejspíš dříve nebo později někdo vykopal, aby byla legrace.“

„Každý, kdo by mě vyrušil z mého odpočinku, si může následky připočíst sám,“ prohlásila Suzie pevně. „Dám si do závěti, že si přeji být pohřbena se svou brokovnicí a pořádnou zásobou munice.“

Vážně jsem přikývl. „Myslím, že já si rakev zabezpečím pastni. Pro všechny případy. Možná něčím nukleárním.“

Najednou ode mne Suzie odskočila a jediným plynulým pohybem vytáhla z pouzdra na zádech svou brokovnici.

Podíval jsem se směrem, kterým mířila, a tam, na opačném konci Paulova hrobu, stál Walker. Neslyšel jsem ho přicházet, ale to je u něho běžné. Vládě se usmál na Suzii i na mě.

„Taková dramatická reakce,“ zamumlal. „Ještě by si někdo mohl myslet, že mě nevidíte rádi.“

„A nepletl by se,“ odsekl jsem. „Jak ses dozvěděl, že jsme tady?“

„Já vím všechno,“ odpověděl Walker. „Je to moje práce.“

„Přišel ses přesvědčit, že jsou Griffinovi skutečně mrtví?“ zeptala se Suzie a sklonila hlaveň brokovnice.

„Pouhá zdvořilostní návštěva,“ řekl Walker. „Člověk musí učinit zadost společenským povinnostem.“

„Objevil se na pohřbu někdo zajímavý?“ zeptal jsem se.

„Ne, jen obvyklí podezřelí. Přátelé, nepřátelé a spousta zvědavců. Nic tak nepřiláká davy a paparazie jako mrtvá celebrita. Byl to úplný společenský happening. Mariah bude zuřit, že u toho nebyla.“

Suzie si hlasitě odfrkla. „Polovina z nich si patrně přišla zatančit před Griffinovou hrobkou nebo se na ni vymočít.“

„Byla tam pořádná fronta,“ připustil Walker. „Někteří lidé museli čekat celé hodiny. A stejně se našla spousta těch, co tak docela nevěří, že je Griffin skutečně mrtvý. Myslí si, že je to jen součást dalšího z jeho komplikovaných vychytralých plánů a jednoho dne se vrátí...“

„Ne,“ prohlásil jsem. „Je pryč.“

Walker pokrčil rameny. „To, že je někdo mrtvý, ještě nemusí nutně znamenat, že se nevrátí. Ne na Noční straně. Takže jsou všichni raději opatrní.“

„Co si o něm myslíš?“ zeptal jsem se, protože mě to doopravdy zajímalo. „O Griffinovi?“

„Muž, který si ukousl víc, než dokázal polknout,“ odpověděl Walker. „Možná je to poučení i pro nás ostatní.“

„Proč jsi sem přišel, Walkere?“ zeptala se Suzie. Pořád mu mířila brokovnicí na obličej, ale on si toho nevěšmal.

„Přišel jsem za Johnem,“ odpověděl Walker. „Suzie už pro mne dělá jako jeden z mých terénních pracovníků.“

„Jenom když se mi zrovna chce,“ zavrčela Suzie.

Walker ji ignoroval, oči stále upíral na mne, ve tváři dokonale uvolněný výraz. „Chci, abys pro mne pracoval, John, na plný úvazek. Abys mi pomáhal udržovat pořádek v téhle bohem opuštěné žumpě a usnadnil distribuci moci, ke které po Griffinově smrti nevyhnutelně dojde.“

„Ne,“ odpověděl jsem.

„No, díky, že jsi o tom alespoň přemýšlel,“ řekl Walker.

„Nemusím o tom přemýšlet.“ Podíval jsem se mu do očí a ze všech sil jsem se snažil, aby z mého hlasu čísel stejný chlad jako ze hřbitova kolem. „Ty jsi politik, Walkere, a vždycky jsi jím býval. Budeš dělat, co budeš považovat za nutné nebo účelné, abys zachoval pořádek a status quo. A čerta starého ti záleží, kdo přitom přijde k úhoně nebo zařve.“

Walker se usmál. „Jak dobře mne znáš, John. A proto chci tebe. Protože stejně jako já uděláš všechno, abys svou práci dokončil.“

„Nejsem jako ty, Walkere.“

„No, kdybys někdy změnil názor, víš, kde mě najdeš.“ Začal se otáčet, ale pak se na mne znovu podíval. „Věci se mění, John. Vyber si, na které jsi straně. Dokud ještě můžeš.“

Cvrnkl si do krempy tvrdáku a odešel, rozplynul se v mlze a stínech. Suzie konečně sklonila brokovnici a pak ji schovala zpátky do pouzdra.

„Ten chlap je ale teatrální šašek...“

„Ten chlap mi dělá starosti,“ řekl jsem. „Pořád ještě řídí Noční stranu, nakolik to vůbec někdo dělá, i když už jsou Autority mrtvé a v pánu. Tak kdo mu teď kryje záda? Odkud čerpá svou moc? Jakou smlouvu uzavřel, aby zůstal u vesla?“

„Je tu spousta jiných lidí, kteří by rádi tahali za provázky,“ odpověděla Suzie bezstarostně. „A není vždycky po jeho.“

„Když zemře lev, šakalové se seběhnou na hostinu,“ řekl jsem. „Myslím, že už brzy zažijeme na Noční straně zajímavé časy.“

„To jsou ty nejlepší,“ prohlásila Suzie.

Rozesmáli jsme se a ruku v ruce jsme zamířili pryč ze hřbitova.

„Nebyl to zrovna nejúspěšnější případ, na kterém jsem kdy dělal,“ povzdechl jsem si.

„Našel jsi tu ztracenou holku. To je hlavní. Hele, vlastně jsi mi ještě neřekl, kolik ti za to Griffin zaplatil?“

Usmál jsem se.

